

Kẹp

Contents

Kẹp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: (bị Mất Đổng Giả Người Lạ) (h)	4
3. Chương 3: (bắn Vào/liếm X) (h)	7
4. Chương 4: (gọi Chồng) (h)	10
5. Chương 5: (theo Dõi/âu Phục Trong Nhà Tắm) (h)	14
6. Chương 6: (xưng Hồ/tra Hỏi) (h)	18
7. Chương 7: (chủ Động) (h)	21
8. Chương 8: Lý Tương	25
9. Chương 9: Chạy Trốn	28
10. Chương 10: (ống Khóa Play) (h)	32
11. Chương 11: (tiếp Tục Ống Khóa Play/chân Giao) (h)	35
12. Chương 12: Quá Khứ (trên Xe Dã Ngoại Play)	38
13. Chương 13: (khẩu Giao/phòng Làm Việc Play) (h)	42
14. Chương 14: Nguyễn Lương	45
15. Chương 15: (khẩu Giao/trực Tiếp Đâm Vào) (h)	47
16. Chương 16: (vòng Cổ Play) (h)	49
17. Chương 17: Khống Chế (bị Ngón Tay Cắm Bắn) (h)	52
18. Chương 18: Ngoại Truyện 1: Sau Đó (1) (h)	54

Kẹp

Giới thiệu

Editor: LinSố chương: 17c + 3ntChuyện tình yêu giữa Nguyễn Lương cùng với Phó Hiệu Chu mọi người đều cảm thấy là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kep>

1. Chương 1

Đã là giữa trưa, rèm cửa sổ trong nhà kéo kín, không có một tia sáng chiếu vào.

Cửa phòng ngủ được mở ra, có người cố gắng nhẹ chân bước vào, thanh niên nằm trên giường khẽ cau mày, cọ lên gối lại tiếp tục ngủ.

Người đứng cạnh cười khẽ cười, trong mắt tràn ngập dịu dàng, anh ngồi xuống cạnh mép giường, khẽ vuốt mái tóc mềm mại của thanh niên.

Nguyễn Lương vừa mở mắt đã thấy gương mặt đẹp trai của Phó Hiệu Chu, cậu còn chưa tỉnh ngủ đã dang hai tay, ôm lấy cổ Phó Hiệu Chu: “Anh về rồi.”

Phó Hiệu Chu hôn lên trán Nguyễn Lương một cái, tay vò mái tóc cậu: “Chờ lâu lắm không?”

Nguyễn Lương dựa lên vai Phó Hiệu Chu, lắc đầu: “Không có, vừa dậy đã thấy anh.”

“Ngủ lâu vậy sao?”

Nguyễn Lương cười, hôn chụt lên gò má anh, rời khỏi vòng ôm của anh: “Vì tôi qua mệt quá.”

Chăn trượt sang một bên, thanh niên ngồi trên giường chỉ mặc một bộ đồ ngủ rộng lớn, xương quai xanh tinh xảo lộ ra, thắt lưng uốn cong là có thể nhìn thấy lồng ngực, xuống nữa là quần lót trắng tinh. Trên người Nguyễn Lương có dấu hôn, trên cổ còn nhiều hơn nữa, ngón tay cậu lướt qua cần cổ, mơ màng cười, bộ dạng kia lại mang một vẻ quyến rũ không ngờ.

Cổ họng Phó Hiệu Chu di chuyển, anh ôm lấy gáy Nguyễn Lương, lại ôm cậu vào lòng lần nữa. Nguyễn Lương như người không xương ngã lên người anh, tay đặt lên bắp đùi Phó Hiệu Chu ngồi dậy, ngón tay còn như vô ý di chuyển.

Phó Hiệu Chu đè cổ tay cậu lại, cúi đầu áp lên trán cậu: “Làm gì vậy?”

Nguyễn Lương vô tội chớp mắt, lông mi quét lên mặt Phó Hiệu Chu, chút ngứa ngáy lập tức chọc vào tim.

Phó Hiệu Chu nắm lấy tay cậu đưa lên miệng hôn một cái: “Bé hư.”

Lúc Nguyễn Lương xuống giường không cẩn thận đá dây xích xuống, cậu hơi khom người, ngón chân di chuyển, tay chống lên mép giường, áo ngủ trượt xuống lộ ra nửa bên vai.

Phó Hiệu Chu đi vào phòng khách xách hộp cơm quay lại, vào cửa đã thấy một màn như vậy, anh đến bên giường vuốt ve gò má Nguyễn Lương, lại gõ lên chóp mũi cậu một cái: “Sau này ngoan ngoan nghe lời thì sẽ không bị phạt.”

Nguyễn Lương nghiêng đầu cọ vào lòng bàn tay anh: “Em không ngoan sao?”

Phó Hiệu Chu hài lòng cười: “Rất ngoan.”

Hai người ngồi bên giường ăn cơm, Nguyễn Lương chỉ cần chờ cơm đưa tới, há miệng ra là được rồi.

Thấy mình đã ăn xong một hộp cơm, Nguyễn Lương nói: “Em no rồi.”

Phó Hiệu Chu dừng đũa, cho hết số cơm còn lại vào thùng rác. Nhà hai người không có bếp, chỉ có một tủ lạnh nhỏ đặt trong phòng khách, không để được nhiều đồ.

Nguyễn Lương ăn xong thì nằm xuống, cuộn tròn người lại, cửa phòng ngủ mở ra, đầu cậu nhìn về phía phòng khách, có thể thấy Phó Hiệu Chu ngồi trên salon, mở laptop, bắt đầu làm việc.

Hiện tại là mùa đông, trong nhà lại ấm áp, Nguyễn Lương thích đi chân trần, vì thế mỗi ngày trước khi ra ngoài Phó Hiệu Chu đều quét dọn sạch căn phòng.

Nguyễn Lương nhìn một hồi, đứng dậy đặt chân trần lên sàn nhà, đi tới trước mặt Phó Hiệu Chu, cậu nhìn chăm chăm anh mấy giây, thấy Phó Hiệu Chu không để ý mình, cậu lại ngồi xổm xuống nhìn anh chăm chăm, Phó Hiệu Chu lại vẫn không có chút phản ứng nào.

Nguyễn Lương đưa tay chọt chọt lên mu bàn tay anh, Phó Hiệu Chu ngẩng đầu lên, Nguyễn Lương bắt lấy bàn tay đang di chuyển chuột của anh: “Anh không nhìn em.”

Phó Hiệu Chu kéo cậu dậy, bản thân thì dịch sang bên cạnh, để Nguyễn Lương nằm lên bắp đùi mình: “Vậy được không?”

Anh cố ý ngồi ở một góc ghế salon, để Nguyễn Lương ở trong phòng ngủ có thể nhìn thấy anh.

Nguyễn Lương dịch dịch đầu, nằm nghiêng, nhắm mắt lại nói: “Ngủ.”

Phó Hiệu Chu rũ mắt xuống, thấy Nguyễn Lương ngủ thoải mái, cuối cùng trong lòng cũng thấy thực tế một chút. Nếu vừa rồi Nguyễn Lương không ra tìm anh, vậy nhất định anh sẽ mang cả người lẫn laptop vào phòng ngủ.

Thật sự là không thấy cậu một phút là không yên lòng.

Buổi chiều Phó Hiệu Chu còn phải về công ty họp, trước khi đi Nguyễn Lương hỏi anh: “Anh sẽ về muộn sao?”

Phó Hiệu Chu hôn lên môi cậu, khiến đôi môi đó đỏ ửng như bôi mật mới lưu luyến rồi đi, anh nói: “Sẽ về đúng giờ.”

Nguyễn Lương cười: “VẬY em chờ anh.” Hôm nay cậu thật sự ở trong trạng thái chưa tỉnh ngủ, toàn thân mệt mỏi, nhìn có vẻ rất dễ bị bắt nạt.

Phó Hiệu Chu lại duỗi tay vào vạt áo cậu, xoa mấy cái mới chịu ngừng.

Cửa đóng lại, Nguyễn Lương lại ngã xuống giường, hôm qua Phó Hiệu Chu làm quá độc ác, đến giờ cậu vẫn chưa tỉnh táo, toàn thân đau nhức, vết đỏ trên cổ như một loại đóng dấu, hơi chạm vào cũng thấy đau.

Tỉnh lại thì đã chạng vạng tối, Nguyễn Lương gần như ngủ suốt một ngày, cậu hơi duỗi người, áo ngủ rộng lớn bị cậu coi như váy ngủ, hơi vươn tay sẽ lộ mép quần lót, ban đầu cậu còn không quen, nhưng Phó Hiệu Chu lại thích, cậu chỉ có thể mặc thế này.

“Đói.” Nguyễn Lương nhỏ giọng tự nói.

Phải một tiếng nữa Phó Hiệu Chu mới tan làm, trong phòng tối đen như mực, cậu cũng không bật đèn, lại không cẩn thận đá phải dây xích lạnh như băng, cậu giật mình nghĩ tới hôm qua.

Hôm qua hiếm khi Phó Hiệu Chu có thời gian rảnh, đưa cậu ra ngoài, lại dùng khăn quàng mũ trùm quần cậu thật chặt, thậm chí còn muốn cậu đeo khẩu trang.

“Đeo khẩu trang thì không thể ăn gì hết.”

Phó Hiệu Chu chỉ đành bỏ qua, nắm chặt tay cậu nói: “Phải đi theo anh, không được chạy lung tung.”

Nguyễn Lương nghe lời gật đầu, nếu lúc này cậu dám đặt câu hỏi, thì lần ra ngoài này sẽ bị hủy bỏ. Đừng hỏi tại sao cậu biết, cậu đã từng thử rồi.

Tóm lại, thật ra thì lần ra ngoài rất vui vẻ, nhưng cái không hay là sau bữa tối, trên đường có người bày sạp bán đồ, Nguyễn Lương chỉ tò mò nhìn lâu hơn một chút, Phó Hiệu Chu đã quay mặt qua, áp lên trán cậu thân mật hỏi: “Em đang nhìn cái gì?”

Nguyễn Lương biết lúc này dù trả lời thế nào cũng không có tác dụng, cậu chỉ ngậm miệng, mềm mại nhìn anh, hi vọng anh có thể tha cho mình một lần.

Hai người nhanh chóng về nhà, Phó Hiệu Chu dịu dàng vuốt ve cậu, hôn lên cái trán chấy mồ hôi của cậu, liếm đi nước mắt cậu, cuối cùng là một sợi xích lạnh như băng, Nguyễn Lương đã quá quen với chúng, chỉ mấy tháng trước cậu còn đeo nó, phạm vi hoạt động chỉ có từ phòng ngủ đến cửa phòng, khoảng cách ngắn như vậy.

Tối qua, làm đến cuối cùng, Phó Hiệu Chu thấy cậu bò tới cửa lại lôi dây xích kéo cậu vào trong lòng.

Nguyễn Lương cảm thấy mình đã không chảy được cái gì nữa, là nước mắt hay thứ gì khác, cậu vừa lắc đầu vừa cầu xin tha thứ. Phó Hiệu Chu vuốt ve tóc cậu, ngón tay lướt trên môi cậu: “Không cho nhìn người khác.”

Nguyễn Lương gật đầu qua loa: “Ừ, ừ... chỉ nhìn anh.”

Ham muốn chiếm giữ của Phó Hiệu Chu rất mạnh, mạnh đến mức muốn khóa cậu lại, chỉ nhốt trong căn phòng nhỏ nhỏ này, chuẩn bị thức ăn cho cậu, vừa hôn vừa đút cho cậu ăn.

Trong công ty có vài người biết đến sự tồn tại của Nguyễn Lương, hơn nữa bọn họ còn học cùng khóa với Phó Hiệu Chu, hiện tại đang là cấp dưới của anh.

Phó Hiệu Chu và Nguyễn Lương tốt nghiệp cùng một trường, không nói tới việc hai người có quan hệ đàn anh đàn em trong trường, chỉ là lúc Nguyễn Lương vào năm nhất, Phó Hiệu Chu đã tốt nghiệp mấy năm, sự nghiệp thành công danh tiếng lại lớn, được không ít giảng viên lấy ra làm tấm gương.

Nguyễn Lương học tập xuất sắc tính cách cũng nhã nhặn thân thiện, ở trường rất được mọi người chào đón. Sau này ở bên Phó Hiệu Chu, cậu dần trở nên không thích cười như vậy nữa, lời nói cũng giảm đi nhiều, tính cách thay đổi, rụt rè sợ hãi, ánh mắt cũng trốn trốn tránh tránh.

Phó Hiệu Chu từng đưa Nguyễn Lương tới công ty, có lẽ là vì đã lâu không ra ngoài, da cậu gầy như trong suốt, lại có thể chất ăn mấy cũng không mập, cổ tay mắt cá chân đều rất mảnh, sải chân dài, có thể thấy gân xanh trên mắt cá chân, lúc cúi đầu môi nhỏ khê mím, mặc cho Phó Hiệu Chu dắt đi. Nhìn có vẻ yếu ớt lại dễ bắt nạt, thật sự khiến người khác có cảm giác xúc động khó hiểu.

Ai lại không thích nhìn người đẹp, không ít nam nữ lén quan sát Nguyễn Lương.

Chỉ là sau đó bọn họ không thấy Phó Hiệu Chu đưa Nguyễn Lương tới nữa, tối hôm đó Phó Hiệu Chu còn rời công ty từ sớm, vẻ mặt không vui.

Ai cũng cảm thấy Phó Hiệu Chu bắt ép Nguyễn Lương, hai người mới có thể ở bên nhau.

Mặc dù cảm thấy Nguyễn Lương đáng thương, nhưng những người này đều ăn ý giữ im lặng, dù sao cũng là cấp dưới của Phó Hiệu Chu, không cần phải ném miếng cơm của mình chỉ vì một người không liên quan. Lỡ như ông chủ của họ thật sự là một tên biến thái, không ai biết trêu chọc anh sẽ mang đến hậu quả gì.

Nguyễn Lương vẫn luôn chờ Phó Hiệu Chu về, trong phòng tối đen, Phó Hiệu Chu bật đèn phòng ngủ lên.

Nguyễn Lương ngồi ngoan trên sàn nhà dựa vào tường, ánh sáng đột ngột khiến cậu nheo mắt, con người xinh đẹp hơi khép, lông mi thon dài, mắt cá chân trắng nõn bị xích khóa lại.

Thấy Phó Hiệu Chu, đôi mắt Nguyễn Lương sáng lên, ổng khóa phát ra tiếng vang, cậu đưa tay ra: “Ôm.”

Gần đây Nguyễn Lương rất nghe lời, Phó Hiệu Chu gần như không dùng xích để khóa cậu nữa.

Đoán có lẽ Nguyễn Lương chờ anh đến phát chán, lén nghịch ổng khóa không cẩn thận khóa mình lại, Phó Hiệu Chu cúi người ôm cậu, vuốt ve gáy cậu, hơi bất đắc dĩ nói: “Bé hư.”

Nguyễn Lương như không nghe thấy, ỷ lên thân thể ấm áp của anh, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

2. Chương 2: (bịt Mắt Đóng Giả Người Lạ) (h)

Trước bữa tối lại làm loạn một trận, Nguyễn Lương tùy ý nằm trên thảm trải sàn, sợi tóc tán loạn, cái miệng phía dưới mấp máy, nặn ra chút chất lỏng màu trắng, dáng vẻ dâm đãng không nói nên lời. Cậu khẽ thở dốc, mặc dù thân thể đã quen thuộc với nó lại vẫn không chịu nổi sự kịch liệt này.

Nghỉ ngơi một lúc, Phó Hiệu Chu nhéo mũi cậu, nói cậu là mèo lười, lại ôm cậu, vỗ mông cậu hỏi có đói bụng không. Nguyễn Lương vùi đầu vào cổ Phó Hiệu Chu, không muốn nói gì, chỉ lo làm nũng.

Phó Hiệu Chu rất thích Nguyễn Lương dính lấy mình, đứng dưới vòi hoa sen cũng muốn bắt nạt, tiến vào một chút để làm sạch, còn nói Nguyễn Lương nhìn mình.

Nước nóng chảy thẳng xuống, Nguyễn Lương hoàn toàn không mở được mắt, hai mắt nhắm chặt, lông mi ẩm ướt, dày rậm đen nhánh.

Phó Hiệu Chu ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Ai lại ngốc vậy chứ, khóa mình lại?”

Nguyễn Lương run lên, cậu mở mắt ra như muốn oán trách Phó Hiệu Chu nhưng lại không dám, chỉ nhút nhát nhìn một cái đã nhắm lại.

Phó Hiệu Chu nâng gò má cậu lên hôn tiếp, tiếng hôn hơi lớn, vành tai Nguyễn Lương đỏ ửng, động tác nơi ngón tay anh cũng không ngừng. Bị hôn đến run chân, Nguyễn Lương vịn lấy bờ vai của Phó Hiệu Chu, đầu lưỡi khê động, như con mèo nhỏ liếm sữa, cẩn thận đáp lại.

Phó Hiệu Chu bị cậu hôn ngứa ngáy, lại tiếp tục có dấu hiệu, anh cố nhịn xuống. Dù sao gần đây Nguyễn Lương cũng rất nghe lời, anh không thể không nhịn được đi bắt nạt người ta.

Lại trêu chọc thêm một chốc, Phó Hiệu Chu lau khô người giúp Nguyễn Lương, cậu chỉ phụ trách việc giơ tay nhắc chân, nghiêng đầu qua, khăn tắm sẽ tự động đưa tới.

Lúc lau tóc, khăn lông càng lau càng đi xuống, cuối cùng lộ ra một cái đầu ướt nhẹp. Nguyễn Lương không nhịn được cười, Phó Hiệu Chu cũng cười theo, đó là một dạng rất dịu dàng, trong mắt đong đầy tình ý mềm mại.

Nguyễn Lương dần ngừng cười, miệng hơi hé, như nhìn đến ngây người, ánh mắt cũng không thêm chớp, cuối cùng còn như xấu hổ, cúi đầu mặc cho Phó Hiệu Chu lau tóc cho mình, còn dùng ngón tay vẽ loạn lên cơ bụng Phó Hiệu Chu, sau đó lặng lẽ liếc người kia một cái, rồi lại tiếp tục vẽ.

Hình ảnh ấm áp như vậy lại chưa từng diễn ra vào mấy tháng trước.

Nguyễn Lương còn nhớ mấy tháng trước, Phó Hiệu Chu đột nhiên nói trợ lý đưa cho cậu một cái chìa khóa và một tờ giấy, trên tờ giấy viết rõ địa chỉ, nơi Phó Hiệu Chu hẹn cậu.

Khi đó hai người vừa cãi nhau, cùng nói với nhau để cả hai bình tĩnh trong mấy ngày, Nguyễn Lương còn tưởng Phó Hiệu Chu tới tìm cậu làm lành, không suy nghĩ nhiều đã đi.

Đó là một chung cư bình thường, thậm chí còn hơi cũ kỹ, Nguyễn Lương còn thấy kỳ quái, không hiểu vì sao Phó Hiệu Chu lại hẹn cậu tới đây gặp mặt, nhưng vẫn đi lên theo địa chỉ.

Rõ ràng là ban ngày, cầu thang lại âm u không có ánh sáng, hành lang lạnh băng, đối lập hoàn toàn với thời tiết nóng bức bên ngoài, Nguyễn Lương mở cửa, trong căn phòng không có một bóng người.

Căn nhà bố trí đơn giản, đen trắng là tông chính, cửa sổ trên sân thượng mở ra, rèm cửa sổ chỉ còn một nửa, có gió thổi qua, rèm cửa lập tức nhẹ nhàng bay, trên bàn trà nhỏ trong phòng khách có đặt một ly nước trái cây màu cam, màu sắc tươi đẹp này vô cùng nổi bật trong căn phòng tông đen trắng này.

Xung quanh yên tĩnh, không hiểu sao nhịp tim của Nguyễn Lương tăng nhanh, đóng cửa phía sau, từ từ đi vào.

Đây là một buổi trưa vô cùng yên tĩnh, có lẽ mọi người vẫn còn nghỉ trưa, Nguyễn Lương lượn quanh bốn phía, đang thắc mắc tại sao căn phòng này không có phòng bếp, cửa phòng ngủ đột nhiên vang lên từng tiếng ‘lách cách’.

Lúc này Nguyễn Lương mới nhìn về cánh cửa nhìn như không quan trọng này, là do cửa sổ bên trong mở ra sao, hay cửa không đóng kín mới phát ra âm thanh như vậy?

Nguyễn Lương suy đoán, mù mờ đi tới. Đó là một cánh cửa màu trắng, đập vào mắt là một chiếc giường rất lớn, trên giường là ga giường được trải sạch sẽ, hình như còn có hương cỏ nhẹ nhàng, nhìn độ dày của nệm thì chắc là vô cùng mềm mại, nhưng kỳ quái là, đầu giường lại là khung sắt kiểu cũ nhất.

Cuối cùng cậu vẫn không mở cửa, chỉ hơi liếc mắt tò mò nhìn vào, cánh cửa sau lưng cậu chậm rãi đóng lại, hoàn toàn không phát ra chút âm thanh nào.

Cửa sổ trong phòng ngủ đóng chặt, không có chút gió nào thổi tới, Nguyễn Lương không nhìn kỹ, đang muốn xoay người lại bị một vật cứng đụng vào lưng.

Cậu không có chút phòng bị nào, không nghĩ tới trong phòng sẽ còn người khác.

“Nhắm mắt.” Người kia dán vào gáy cậu nói chuyện, giọng nói mang chút khàn khàn kỳ quái, như là cố ý bắt chước, Nguyễn Lương cho là Phó Hiệu Chu, thân thể không khỏi thả lỏng một chút, vừa định nói chuyện đôi câu, giọng của người kia lại vang lên, lạnh lùng đến vô tình. “Tôi nói nhắm mắt.” Nói xong, vật nhọn trong tay lại đâm sâu vào cậu hơn.

Nguyễn Lương bắt đầu không chắc chắn, gáy chảy mồ hôi, có muốn phản kháng nữa cũng đã không thể, chỉ đành ngoan ngoãn làm theo. Cổ tay cậu bị khống chế, đeo vào chiếc còng tay lạnh như băng, đôi mắt bị một miếng vải đen che phủ, như tiến vào bóng đêm.

Người phía sau đột nhiên xé một bên áo sơ mi của cậu, lộ ra đầu vai mịn màng, đôi môi đặt lên liếm láp khiêu khích, Nguyễn Lương cảm thấy da đầu mình sắp nổ tung, cậu không nhịn được hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Người kia vuốt cổ cậu, hơi dè lên yết hầu, cuối cùng thăm dò khoang miệng, cuốn lấy đầu lưỡi quấy rối, khiến khuôn miệng không đóng được chảy ra nước miếng trong suốt. Nguyễn Lương bị đẩy đến bên giường, người kia cũng ngồi xuống theo, yên ổn ngồi cạnh cậu, như là nhìn cậu chăm chăm, tầm mắt anh ta như có thực thể, lột sạch cậu từng tắc một.

“Sao không uống nước trái cây?” Người kia mở miệng. “Tôi chuẩn bị riêng cho em đó.”

“Anh là ai?”

Người kia khê cười, lại gần cắn lỗ tai Nguyễn Lương một cái. “Cô Chu, rõ ràng đi, hiện tại tôi đang bắt cóc em.”

Hai tay Nguyễn Lương bị trói sau lưng rất không thoải mái, nghe vậy cậu ngẩng đầu lên, lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn. “Anh lầm rồi, tôi không phải là nữ.”

Người kia không lên tiếng, một lát sau anh ta đưa tay cởi quần Nguyễn Lương ra, lột sạch toàn bộ, vỗ mạnh lên mông cậu một cái, lại cách quần lót xoa nắn. “Mông lớn lại mềm như vậy, sao lại là đàn ông?” Anh ta cúi người liếm sau tai Nguyễn Lương. “Tiểu thư, nói dối thì không phải là bé ngoan.”

Nguyễn Lương run rẩy, không biết là sợ hãi hay phấn khích, giọng nói cũng hơi không ổn định: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Người kia không trả lời, anh ta cởi cúc áo sơ mi của Nguyễn Lương ra, cúi đầu ngậm đầu vú vào, phát ra tiếng ‘chụt chụt’ như tiếng bú sữa mẹ. Nguyễn Lương cắn môi, cố gắng không phát ra tiếng nào, phía dưới lại mơ hồ có dấu hiệu ngẩng đầu. Vì tay còn bị khóa, áo chỉ có thể kéo đến cùi chỏ, áo mở rộng một nửa, lộ ra đầu vú bị giày xéo sưng đỏ.

Người kia sờ soạng lồng ngực cậu, làn da Nguyễn Lương mịn màng, chọc một chút đã đỏ ửng, người kia khê cười nói: “Ngực hơi nhỏ, có điều không sao.” Anh ta lại dè xuống không ngừng nhào nặn. “Tôi bóp lớn giúp em.”

Cuối cùng Nguyễn Lương không nhịn được, cậu lên tiếng rên rỉ, lại bị một nụ hôn chặn lại, lúc buông ra, cậu chỉ có thể thở dốc.

Người kia lột quần lót của cậu, trêu chọc cậu bé đang chảy nước của cậu, ngón tay lướt qua linh khẩu, đưa chất nhầy đó lên môi Nguyễn Lương. “Tiểu thư, em chảy nước.”

(*Linh khẩu = : Nói theo góc độ y học thì đây là cửa ra vào của niệu đạo, còn lại thì... mọi người tự tưởng tượng nhé)

Hai tai Nguyễn Lương đỏ ửng, hai mắt bị che, cảm giác càng thêm mãnh liệt, cậu thở hổn hển gọi một tiếng: “Phó Hiệu Chu, anh...”

Người kia nhanh chóng trêu chọc cậu bé của Nguyễn Lương, giọng nói vẫn thản nhiên không nghe ra vui giận như cũ: “Em nhận lầm người rồi.”

Nguyễn Lương hơi tức giận, không biết anh lại muốn làm gì, cậu quyết định không nói chuyện nữa.

Người kia tách hai chân cậu ra, dương vật mài lên bắp chân trắng nõn, mài đến đỏ bừng mới bỏ qua, lại không biết lấy được bôi trơn từ đâu, anh bôi vào giữa đùi Nguyễn Lương, vẽ kín nơi đó, cắm một đầu ngón tay vào lại rút ra, lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, trêu chọc phía trước, mở rộng mông, để nếp nhăn bên trong lộ ra, chạm mấy cái đã làm bộ muốn đi vào.

Nguyễn Lương hoảng hốt, biết anh muốn tới thật, cậu vội vàng nói: “Đừng... đừng...” Đáng tiếc chỉ mới nói được nửa câu, dương vật vừa lớn vừa nặng xông vào, Nguyễn Lương đau đến gần như mất tiếng, nước mắt thấm ướt vải đen.

Hai tay cậu giãy giụa tạo thành dấu đỏ, trong mông cắm một vật lớn như vậy, cậu chỉ có thể rơi nước mắt, phát ra tiếng khóc thút thít.

Người kia không chút thương tiếc, còn chưa chờ cậu thích ứng đã bắt đầu ra vào, trên chọc thành ruột mềm mại, ôm lấy mông cậu, túi dưới đánh vào. Bên tai Nguyễn Lương là đủ loại âm thanh, cậu còn nghe được tiếng rên rỉ khàn khàn của mình, bị hành động lỗ mãng như vậy khiến mình thoải mái, cơ thể còn dâm dăng phối hợp.

Nước mắt chảy xuống càng nhiều, Nguyễn Lương không hình dung nổi cảm giác của mình, vừa đau vừa thoải mái còn mang theo chút tủ thân. Người này thật sự chỉ làm cậu, cảm nơi kia đến ửng đỏ cũng không chịu thân mật với cậu.

Nguyễn Lương không chịu nổi, cậu mở miệng cầu xin: “Em sai rồi, ưm... sai rồi...”

“Sai ở đâu?” Người kia nâng chân cậu lên, không ngừng ra vào nơi không khép được miệng kia, kéo dâm dịch ra ngoài rồi lại cắm vào. “Hình như tiểu thư vẫn chưa hiểu tình huống.” Anh cúi người, cắn lên yết hầu Nguyễn Lương, hung tợn như muốn nuốt toàn bộ cậu vào. “Hiện tại tôi đang cưỡng hiếp em.”

Nguyễn Lương nghẹn ngào lắc đầu.

“Không muốn bị tôi làm?” Người nọ đè bả vai Nguyễn Lương xuống, cắm mạnh vào.

Nguyễn Lương vừa khóc vừa lắc đầu. “Sai rồi... ư, không nên trốn.”

Người kia dừng một chút, giọng nói đột nhiên thay đổi, khôi phục về giọng nói Nguyễn Lương quen thuộc, trầm thấp quyến rũ. “Em cũng biết là không nên trốn?”

Nguyễn Lương gật đầu qua loa, cảm giác miếng vải đen trước mắt hơi lỏng ra, cậu không ngừng cố gắng: “Cũng không chạy nữa, em biết lỗi rồi, xin anh, đừng như vậy.”

Miệng vải đen bị gạt đi, đôi mắt Nguyễn Lương hồng lên, như động vật dòng mèo bị bắt nạt, ánh mắt mang nước nhìn về phía Phó Hiệu Chu, cầu xin tha thứ lại lấy lòng.

Phó Hiệu Chu che mắt cậu lại: “Lại muốn tôi mềm lòng?”

Nguyễn Lương gấp gáp, cậu không muốn không nhìn thấy gì, không thấy được Phó Hiệu Chu, trong lòng cậu không yên. “Đừng... em thật sự không chạy.”

“Tôi từng nói gì nào?” Phó Hiệu Chu nói xong lại tiếp tục hành động, dương vật hung ác đâm vào, như muốn bộc phát hết tức giận ra ngoài. “Có phải tôi từng nói trốn lần nữa sẽ nhốt em lại không?” Nguyễn Lương thật sự từng không nghe lời, chạy trốn nhiều lần, mỗi lần đều ngoan ngoãn nói sẽ không, sau đó không biết lúc nào đó lại biến mất khỏi tầm mắt anh.

Nguyễn Lương lắc đầu, muốn đẩy bàn tay đang che mắt cậu ra. Mỗi lần Phó Hiệu Chu đi vào, cậu lại khẽ rên một tiếng, nhìn thì ngoan như vậy, lại cũng chỉ là bé mèo hoang không nghe lời.

“Em sai rồi, đừng che mắt.” Nguyễn Lương gấp đến sắp khóc. “Em không nhìn thấy anh...”

3. Chương 3: (bản Vào/liếm X) (h)

Phó Hiệu Chu bỏ tay ra, Nguyễn Lương hơi nghiêng đầu, trong mắt ngấn nước, miệng hơi hé thở dốc, khóe miệng có nước miếng rỉ ra, gò má hiện lên màu hồng nhàn nhạt, đầu vai xương quai xanh đều bị gặm cắn thành dấu vết rõ ràng.

Cậu vừa kinh vừa sợ nhìn Phó Hiệu Chu, anh hơi mím môi, như không muốn Nguyễn Lương lộ ra bộ dạng này, anh nhứ mày quay mặt Nguyễn Lương sang một bên.

Cậu lại cứng đầu quay lại, Phó Hiệu Chu đè một bên hông của cậu xuống, thất lưng di chuyển dứt khoát, dương vật lớn xông vào cái động mềm mại ướt át, khiến người phía dưới không thể phát ra được tiếng nào, chỉ có thể ngửa cổ há miệng.

Lần làm tình này cũng không vui, khoái cảm trong cơ thể tăng gấp bội, trong lòng lại trống không. Nguyễn Lương bị chấn động đến thất thần, thân thể run rẩy, cậu nằm nghiêng trên giường, tay bị khóa lại sưng lên, cảm nhận vật cứng trong cơ thể di chuyển, lấp đầy bên trong. Lúc ép lên điểm kia, cậu hít một hơi, lưng cong lên, ngay cả điểm kia trên ngực cũng dựng thẳng đứng.

Phó Hiệu Chu như tìm đúng vị trí, không ngừng đẩy vào, Nguyễn Lương chẳng nói chẳng rằng, yên lặng rơi nước mắt, bị Phó Hiệu Chu phát hiện, cuối cùng anh kéo cậu vào trong ngực hôn lên gò má cậu, lúc này cậu mới khẽ thút thít, dựa vào cổ Phó Hiệu Chu cọ cọ, một lát sau mới nhỏ giọng lầm bầm: “Em không thấy anh...”

Phó Hiệu Chu khẽ vuốt tóc cậu không nói lời nào, lại ra vào thêm mấy cái mới từ từ rút ra, tách cánh hông đầy đặn sang hai bên nhìn cái miệng kia, nơi đó đã bị làm đến không khép lại được, không ngừng khép mở, chờ đợi bị tiến vào một lần nữa.

Thân thể Nguyễn Lương đã quen với việc bị đàn ông đè, cho dù vừa rồi bị tiến vào thô bạo như vậy cũng chỉ đau đốn chứ không nứt ra.

Cậu thấy việc tỏ ra yếu ớt vô dụng thì lập tức biết điều không nói thêm gì nữa.

Đây không phải lần đầu tiên Phó Hiệu Chu tức giận, cũng không phải là lần đầu tiên cậu trốn khỏi tầm mắt của Phó Hiệu Chu, quyết định chuẩn bị vé xe đến thành phố khác.

Phó Hiệu Chu khống chế cậu quá mạnh, hoàn toàn không cho phép cậu rời khỏi phạm vi tầm mắt của mình, dù đi công tác cũng sai người đi quan sát cậu.

Ban đầu Nguyễn Lương còn vui vẻ đồng ý, dù sao Phó Hiệu Chu có thể đi lên vị trí ngày hôm nay, nhất định phải bỏ ra cái giá người khác không nghĩ tới, từ nhỏ được nuôi như một người thừa kế, tất nhiên hiểu những phép tắc tàn khốc trong việc kinh doanh hơn những người khác – thứ mình muốn chỉ có nắm thật chặt trong tay mới không bị đoạt đi.

Phó Hiệu Chu là người rất cố chấp, đối với Nguyễn Lương cũng có tâm lý chiếm làm của riêng rất mạnh, thậm chí còn không thích Nguyễn Lương cười với người khác, việc nắm trong tay này đã gần lên mức bệnh hoạn.

Nhưng Nguyễn Lương lại như rất chậm chạp, vẫn luôn chiều theo Phó Hiệu Chu, thậm chí còn hơi để mặc, cho là đàn ông thích ăn giấm rất đáng yêu, còn có thể nghe theo anh cố gắng không cười với người cạnh mình.

Nhưng dần dần sự khống chế này ngày càng chặt, Nguyễn Lương trước kia vẫn luôn nghe theo Phó Hiệu Chu cũng có dấu hiệu giãy giụa muốn trốn. Điều này khiến Phó Hiệu Chu lo lắng, vừa giận vừa sợ, nếu Nguyễn Lương thật sự trốn khỏi anh thì phải làm sao bây giờ?

Đầu lưỡi ướt át xông vào cửa huyết, Nguyễn Lương hô thành tiếng, đầu căng ra, nếp nhăn nơi đó không ngừng bị Phó Hiệu Chu liếm mát. Nguyễn Lương đá chân, cổ chân trắng nõn bị giữ lấy, mở rộng sang hai bên, miệng huyết lộ ra trong không khí, run rẩy rất đáng thương. Phó Hiệu Chu đưa đầu lưỡi vào cái miệng chặt cứng này, bắt chước động tác làm tình, nhanh chóng ra vào mấy cái, lại đi sâu vào đâm lên thành thịt.

Nguyễn Lương không khống chế được bản thân, tiếng rên rỉ và nước mắt cùng nhau chảy ra, tóc dính lên má, giống như thiên nga trắng, yếu ớt không ai giúp.

Cậu cảm thấy có chất lỏng chảy ra từ trong thân thể, mặc dù là ảo giác, miệng huyết vẫn không nhịn được mà co rút lại, đổi lấy một bạt tay của Phó Hiệu Chu, đánh lên hông đau rát.

Loại cảm giác không thể ôm lấy bất cứ lúc nào này rất đáng ghét, Nguyễn Lương không thích như vậy. Cậu thử gọi tên Phó Hiệu Chu, người kia lại tàn nhẫn không đáp lại.

Nguyễn Lương khẽ nghẹn ngào, bản thân cậu vô cùng thiếu cảm giác an toàn, sự cường chế lạnh lùng của Phó Hiệu Chu khiến cậu cảm thấy không yên. Cánh tay đã rơi vào trạng thái nửa tê, cổ chân bị Phó Hiệu Chu giữ chặt khiến cậu không thể dùng sức lại không để ý đến ý định trốn thoát, cồng tay phát ra tiếng 'loạt xoạt', cuối cùng Phó Hiệu Chu cũng ngẩng đầu lên.

“Lại muốn chạy trốn?” Phó Hiệu Chu nâng mông cậu lên, ngón tay chọc vào trong mấy cái lỗ thô lỗ cắm cả cây vào.

Nguyễn Lương lắc đầu, cậu phát ra tiếng thút thít nhỏ vun, tiếng khe khẽ, mang theo chút nghẹn ngào. “Không, không phải... hu...” Cậu bị đâm đến không nói được đầy đủ. “Anh không nhìn em... anh nhìn em một chút đi.”

Đáng thương như vậy, như mèo con bị bỏ rơi, gọi meo meo tìm kiếm sự an ủi của chủ nhân, xoa xoa nó ôm nó một cái cũng được, đừng không để ý tới nó.

Phó Hiệu Chu im lặng, ôm người vào trong lòng, điều khiển tốc độ chậm lại, dịu dàng hôn lên gò má của cậu.

Nguyễn Lương dán lên người Phó Hiệu Chu, được anh hôn, cậu nhanh chóng ngừng khóc, ngoan như vậy nghe lời như vậy, nhìn thế nào cũng không giống người có kế hoạch chạy trốn khỏi Phó Hiệu Chu.

Phó Hiệu Chu không chỉ mềm lòng một lần, mà lần này vừa bỏ qua cho cậu, sau đó sẽ nhanh chóng nghênh đón lần tiếp theo...

Lúc tỉnh lại đã là buổi tối, nhìn bầu trời xa xa vẫn lộ ra một vệt xanh thẫm.

Nguyễn Lương nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, giật mình phát hiện đã rất muộn, thân thể đã được tắm rửa sạch sẽ, cồng tay cũng được mở ra. Phó Hiệu Chu không ở trong phòng, Nguyễn Lương vừa muốn đứng dậy, bên chân lại nặng trĩu, bất ngờ bị trật chân ngã xuống.

Cậu ngơ ngác nhìn về phía cổ chân, nơi kia rõ ràng có thêm một cái xích chân đen như mực, trói lại chân trái của cậu, cậu khẽ chuyển chân, ống khóa lạnh như băng phát ra tiếng vang, tìm theo dây xích, cái cùm được khóa lại trên thanh sắt đầu giường.

Lúc này cửa phòng được mở ra, Phó Hiệu Chu đi tới, Nguyễn Lương không kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đi tới trước mặt mình, người kia ngồi xổm xuống dịu dàng vuốt ve gò má cậu.

“Khát không?”

Nguyễn Lương gật đầu lại lắc đầu: “Đây là...”

Phó Hiệu Chu đặt ly nước lên cạnh môi cậu, cậu đưa mắt nhìn Phó Hiệu Chu, nắm chặt ly nước chậm rãi uống hai ngụm.

Uống nước xong, Nguyễn Lương tiếp tục nhìn Phó Hiệu Chu, rõ ràng là còn chưa hiểu dây khóa này dùng để làm gì, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, trong mắt lại toát ra vẻ ỷ lại, cánh môi hồng bị nước thấm trở nên ướt át.

Phó Hiệu Chu đưa tay ấn môi dưới của cậu, để cậu há miệng ra, cúi người hôn xuống.

Nụ hôn này kéo dài lại tình cảm, Nguyễn Lương gần như mê muội thất thủ, nhưng lại có gì đó lạnh như băng chạm lên cổ tay phải của cậu, cậu không kịp suy nghĩ đã nghe ‘cách’ một tiếng.

Có vật gì bị khóa lại.

Nguyễn Lương như thức tỉnh mở mắt, nhìn chiếc cồng tay xuất hiện trên cổ tay, cậu ngơ ngác nhìn về phía Phó Hiệu Chu.

Phó Hiệu Chu nhẹ nhàng đặt ngón trở lên môi Nguyễn Lương. “Suyt.”

Bốn phía yên tĩnh, ánh trăng đổ xuống, chiếu sáng đôi mắt đen thẫm thẫm của Phó Hiệu Chu.

Nguyễn Lương không mặc gì hết, hai tay chống đất, xương quai xanh lòi ra nổi bật, trên người đều là dấu vết do Phó Hiệu Chu để lại.

Phó Hiệu Chu như rất hài lòng, anh hôn lên vết hôn trên cổ Nguyễn Lương, thì thầm nói những lời thân mật. “Em ngoan một chút, đừng chạy.”

Miệng Nguyễn Lương giật giật, như là biết lại như không rõ, cậu đưa tay giữ người kia lại. “Em ngoan mà, có thể...” Có thể đừng khóa em được không?

Khóe miệng hơi cong của Phó Hiệu Chu dần hạ xuống theo từng lời của Nguyễn Lương, không đợi cậu nói xong, anh đã tàn nhẫn từ chối: “Không thể.”

Ánh mắt Nguyễn Lương mang vẻ kinh hoàng, rõ ràng là sợ lại vẫn muốn đến gần Phó Hiệu Chu. Cậu cũng không chấp nhận hiện thực này, còn nghĩ rằng anh muốn đùa giỡn hoặc trừng phạt, cậu chưa từng nghĩ Phó Hiệu Chu thật sự nghiêm túc muốn nuôi nhốt cậu, để tránh cậu chạy trốn, tránh cậu lại bị những người khác mơ ước.

“Đứng lên đi, trên đất lạnh.” Giọng nói của người kia dịu dàng lại cứng chiều, như thể Nguyễn Lương là bảo bối dễ vỡ nào đó, nói chuyện cũng rất nhẹ.

Nguyễn Lương lại ngồi về trên giường, người đàn ông nắm lấy ngón chân lạnh như băng của cậu, ủ chân cho cậu.

Nguyễn Lương như vừa kịp phản ứng, cậu đưa mắt nhìn chằm chằm Phó Hiệu Chu: “Đây là kế hoạch tốt của anh sao?”

Phó Hiệu Chu cười không trả lời.

“Ly nước trái cây đó.” Nguyễn Lương đột nhiên nghĩ đến ly nước đặt trong phòng khách cậu không uống kia. “...Là cái gì? Bên trong cho thêm cái gì?”

Phó Hiệu Chu khẽ cười thành tiếng, cọ lên gò má cậu, giọng nói mang theo chút trêu chọc: “Chỉ là nước chanh bình thường thôi, trời nóng sợ em khát nên đặt ở đó.” Anh hôn lên đôi mắt Nguyễn Lương, hôn lên hàng mi run rẩy của cậu. “Nguyễn Nguyễn nhạy cảm thật đó.”

Nguyễn Lương nhắm hai mắt, như vẫn không tin Phó Hiệu Chu thật sự sẽ nhốt cậu lại đây, ôm lòng may mắn, cậu rất biết điều, không có kích động gào thét.

Thật ra thì kêu cũng vô ích.

Phó Hiệu Chu cố ý chọn một căn nhà cũ kỹ, còn sai người làm thêm gỗ cách âm, trừ vài tầng có ít người ở, tầng cuối có một bà lão nặng tai sống một mình thì không còn người nào khác.

Bọn họ sẽ không phát hiện ra cậu, Phó Hiệu Chu cũng không cho phép người khác thấy được cậu.

Nguyễn Lương ngủ trong lòng Phó Hiệu Chu, tin tưởng anh như vậy, thoải mái nằm ngủ, hoàn toàn không biết sau này mình sẽ đối mặt với cuộc sống ra sao.

Nói cũng kỳ quái, Nguyễn Lương mất ngủ một thời gian dài, một chút tiếng động nhỏ cũng khiến cậu tỉnh giấc, chiều nay lại ngủ ngon vô cùng, ngủ một giấc đến ngày mai.

4. Chương 4: (gọi Chồng) (h)

Ban đầu Nguyễn Lương cũng không nghe lời, khi cuối cùng cậu cũng ý thức được Phó Hiệu Chu thật sự nghiêm túc muốn nhốt cậu ở nơi không thấy ánh mặt trời này thì cậu bắt đầu yếu thế, không ngừng nói với Phó Hiệu Chu là mình sẽ không chạy nữa, sẽ ngoan ngoãn nghe lời, áp đầu lên ngực Phó Hiệu Chu, như mèo con cẩn thận lấy lòng, như là chỉ cần vuốt ve mấy cái nó sẽ kêu to cọ vào tay bạn, tiếc là Phó Hiệu Chu không hề để mình mắc bẫy.

Nguyễn Lương dần im lặng, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm Phó Hiệu Chu, không nói một lời, lấy im lặng để chống đối. Phó Hiệu Chu đưa thức ăn cho cậu, cậu cũng chỉ ăn một chút, không ăn hết.

Nhưng Phó Hiệu Chu luôn có cách để cậu nghe lời.

Dường như Nguyễn Lương rất sợ tối, nhất là khi cậu gọi Phó Hiệu Chu thế nào, Phó Hiệu Chu cũng không trả lời cậu, cậu chỉ biết hốt hoảng.

Hôm nay trời tối Phó Hiệu Chu về hơi muộn, Nguyễn Lương lại không phối hợp ăn cơm, chỉ ăn một chút.

Anh đeo miếng vải đen cho Nguyễn Lương, mở dây xích trên cổ tay, đổi thành còng tay, còng hai tay Nguyễn Lương ra sau lưng, không thể nhúc nhích.

Vốn tưởng đây là toàn bộ hình phạt, Phó Hiệu Chu lại đột nhiên nói công ty có việc phải ra ngoài một chuyến, anh vỗ nhẹ lên gò má Nguyễn Lương, nói cậu ở nhà ngoan ngoãn nghe lời, sau đó không đợi Nguyễn Lương đáp lại đã ra cửa.

Nguyễn Lương nghe được tiếng đóng cửa, chậm chạp gọi một câu “Phó Hiệu Chu?”

Không ai trả lời.

Cậu ngồi trên giường quơ quơ chân, không cẩn thận đá phải ván giường, không hoảng hốt, cậu ngẩng đầu miệng hơi hé như rất mơ hồ.

Một lúc sau cậu lại gọi một tiếng Phó Hiệu Chu, vẫn không ai trả lời như cũ.

Như là thật sự bỏ đi.

Thời gian này Nguyễn Lương gầy đi, cảm nhọn hoắt, đôi môi cũng tái nhợt, miếng vải đen che mắt càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, cổ chân trái còn khóa cùm, dây xích đen nhánh lạnh như băng rơi trên sàn nhà, cổ chân mảnh khảnh trắng nõn bị đè lên đở ửng.

“Phó Hiệu Chu...”

Cậu lại kêu lên, lần này giọng nói có hơi lớn một chút.

Căn phòng lớn như vậy chỉ có một mình cậu, bóng tối bao phủ khắp nơi, Nguyễn Lương như nghe thấy tiếng động vang lên từ trên tầng. Cậu không biết trên tầng có người hay không, Phó Hiệu Chu nói cậu không nên tò mò, chỉ cần cậu hỏi một câu liên quan tới chuyện của người khác, Phó Hiệu Chu sẽ rất tức giận, sau đó sẽ không dượng dượng với cậu. Nhưng cậu luôn cảm giác mình có thể nghe được âm thanh, kì quái, sột soạt.

“Phó Hiệu Chu... Phó Hiệu Chu...” Giọng của Nguyễn Lương dần nhỏ xuống, vài tiếng gần như nỉ non, hơi run rẩy, mang theo chút sợ sệt.

Có lẽ người kia đã đi xa, đi ra hành lang, lái xe tới nơi khác.

Nguyễn Lương cúi đầu, nước nở gọi tên người đàn ông đó. Bị nhốt ở đây nhiều ngày như vậy, tinh thần của cậu vô cùng yếu ớt, rất nhiều tâm tình tiêu cực gần như nuốt lấy cậu, cuối cùng cậu không nhịn được, như sụp đổ mà gào khóc.

Tại sao có thể thật sự bỏ cậu lại chứ.

Nguyễn Lương khóc lớn, tiếng nước nở rất nặng, như vô cùng uất ức.

Đột nhiên cảm giác có cánh tay ôm lấy mình, còng tay được mở ra, ngay lúc hai tay được giải thoát, Nguyễn Lương lập tức nắm chặt cánh tay người trước mặt.

Ngay cả miếng vải đen cũng không tháo xuống, giữ lấy người kia trước, như là sợ người kia nhân lúc mình không chú ý chạy mất, biến mất, không bao giờ tìm được nữa.

Miếng vải đen được nhẹ nhàng gỡ xuống, Phó Hiệu Chu hôn lên khóe mắt ướt át của Nguyễn Lương, dùng giọng thân mật hỏi: “Sao lại khóc?” Biết rõ còn hỏi.

Nguyễn Lương rũ mắt xuống, vốn không muốn trả lời rồi lại như nghĩ đến cái gì, cậu nắm chặt ống tay áo của người kia, lắc đầu nói: “Không khóc.”

Phó Hiệu Chu dùng ngón cái lau khóe mắt cậu, đưa lưỡi ra liếm một chút, đôi mắt sâu thẳm, thấy đôi mắt trốn tránh của Nguyễn Lương, anh nhẹ nhàng cười: “Sao lại không khóc?”

Nguyễn Lương lắc đầu, cúi đầu nói: “Em ngoan ngoãn nghe lời, không khóc.” Sau đó lại lặng lẽ hạ thấp đầu. “Đừng phạt em...”

Phó Hiệu Chu ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Lương, đan mười ngón tay với cậu: “Sợ sao?”

Nguyễn Lương mím môi không nói lời nào.

“Vậy sao không ăn cơm?”

Nguyễn Lương hơi khựng lại, nhưng vẫn nói thật: “Anh về muộn... em hết đói bụng rồi.” Nửa câu sau là Nguyễn Lương do dự bỏ sung vào.

Phó Hiệu Chu đã hiểu, đây là Nguyễn Lương trách anh về muộn. Anh khoác tay lên bả vai Nguyễn Lương, xoa xoa mái tóc cậu. “Xin lỗi, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Nguyễn Lương quay đầu, như không nghe rõ.

Phó Hiệu Chu lặp lại câu “Xin lỗi” lần nữa, anh cúi đầu hôn lên môi Nguyễn Lương, đầu lưỡi tiến vào, dịu dàng xâm lược.

Nguyễn Lương đắm chìm, cho đến khi Phó Hiệu Chu liếm môi cậu nói “Sau này sẽ cố gắng về sớm một chút”, cậu mới mở mắt ra, như là nói ‘Em tin, anh đừng gạt em’.

Một lát sau, Nguyễn Lương hỏi: “Vừa rồi anh ở trong phòng sao?”

Phó Hiệu Chu không trả lời.

“Ở trong phòng cũng không đáp lại em.” Nguyễn Lương đưa tay đè chặt miếng vải đen trong tay Phó Hiệu Chu, như sợ hãi, không dám đối mắt với Phó Hiệu Chu, cũng không dám hỏi anh tại sao, lông mi cũng run rẩy.

Phó Hiệu Chu vẫn nhìn nhưng không trả lời cậu.

Tàn nhẫn như vậy.

Phó Hiệu Chu kéo Nguyễn Lương vào trong lòng, Nguyễn Lương ngoan ngoãn tới gần, Phó Hiệu Chu cảm thấy trong lòng vô cùng mềm mại.

Người này là của anh, chỉ có thể để anh nhìn thấy, anh chạm vào, anh xâm phạm.

Đêm nay Phó Hiệu Chu rất dịu dàng, tháo ống khóa của Nguyễn Lương ra, từ từ khuếch trương, đè người lên giường không ngừng tiến vào. Nguyễn Lương không nhận được muốn bắn, anh cũng không ngăn cản, còn cho Nguyễn Lương một ngụm.

Nguyễn Lương đã bắn hai lần, dương vật mềm nhũn, mỗi lần Phó Hiệu Chu đi vào, nó cũng đong đưa theo.

Mông bị nắn đau, Nguyễn Lương khẽ rên một tiếng, gọi tên của Phó Hiệu Chu.

Phó Hiệu Chu cũng không đáp lại, hôn lên lên Nguyễn Lương. “Gọi khác đi, hử? Gọi một tiếng.”

Đạo đầu dịu dàng vừa rồi như là giả tưởng, Nguyễn Lương lại bị mê hoặc, cậu lắc đầu nói “Không muốn”.

Giọng cậu mềm đi, mang theo tình dục, hoàn toàn không có sức thuyết phục, cũng không kiên quyết, ngược lại lại như muốn nhượng bộ, khiến cho Phó Hiệu Chu cảm vào ác hơn, dương vật lớn đâm sâu vào trong, Nguyễn Lương kêu thành tiếng, mồ hôi và nước miếng cùng nhau run rẩy rơi xuống.

“Ng ngoan, gọi một tiếng, nghe lời.” Phó Hiệu Chu dán lên lỗ tai cậu nói chuyện, giọng nói cuốn hút, âm cuối kéo dài, như đang dụ dỗ.

Nguyễn Lương bị cảm đến chảy nước, nơi kia ướt đẫm, cậu cảm thấy mông mình dinh dính, hơi nhột, cậu giãy dụa mấy cái, lại bị Phó Hiệu Chu đánh mạnh vào mông.

Nguyễn Lương nghẹn ngào một tiếng, nước mắt rơi lên cổ Phó Hiệu Chu, chân không ngừng bám lên eo đối phương, cậu siết chặt, giọng nói mềm nhũn: “Không gọi, ưm, nhột...”

“Nhột ở đâu?” Phó Hiệu Chu chậm lại, dương vật chậm lại, cảm nhận dững đạo đấy mình ra từng chút một.

“Ừm... không biết.” Nguyễn Lương không nhận được hơi xoay mông muốn vật kia đi sâu vào, không để rơi ra.

“Không biết?” Phó Hiệu Chu khẽ rên một tiếng, bầm lấy mông cậu đẩy vào trong. “Có phải nơi này nhột không?”

Nguyễn Lương lắc đầu: “Không phải, mông... sâu một chút.”

Phó Hiệu Chu nghe vậy lập tức cắn lên đầu vú sưng đỏ của cậu, liếm qua lại, dè lên bả vai Nguyễn Lương đi sâu vào.

Hai túi thịt vỗ lên mông, Nguyễn Lương cảm thấy cảm giác ngứa ngáy đó giảm đi một chút. Nước bôi trơn chảy ra quá nhiều, không một sợi lông nào không ẩm ướt, tất nhiên sẽ cảm thấy nhột.

Phó Hiệu Chu hỏi cậu có dám đặng không, cậu không lên tiếng.

Phó Hiệu Chu không buông tha cho cậu, nhanh chóng ra vào gần mười cái, anh cắn lỗ tai Nguyễn Lương: “Thật dâm, bị làm thành như vậy còn muốn sâu hơn một chút.”

Nguyễn Lương không khống chế được tiếng ngâm của mình, chân cũng mềm xuống, không ngừng đong đưa theo động tác của Phó Hiệu Chu.

“Nhanh gọi một tiếng.” Phó Hiệu Chu dè lên bụng Nguyễn Lương, từ từ nắn, Nguyễn Lương cảm thấy nơi đó chua xót, dương vật vừa đau vừa thoải mái, lại run rẩy chảy nước.

“Gọi gì chứ...” Nguyễn Lương nhẹ hỏi, giả ngốc.

“Gọi gì sao?” Phó Hiệu Chu dùng sức đỡ lấy. “Em nói gọi gì?”

Nguyễn Lương ‘a’ một tiếng không dám hỏi, Phó Hiệu Chu rút dương vật ra, đặt lên của cậu, để hai cái chăm sóc lẫn nhau.

Nguyễn Lương thích đến chảy nước mắt, mơ hồ nói: “Sai rồi... ông xã, đâm vào đâm vào.”

Phó Hiệu Chu lại hướng dẫn cậu: “Đâm vào đâu, muốn ông xã đâm vào đâu?”

Nguyễn Lương ngơ ngác, sợ hãi gọi ‘ông xã’ rồi ngừng lại. Không hiểu mình đã nghe lời gọi rồi, sao còn không tha cho cậu.

“Ngoan.” Phó Hiệu Chu duỗi tay vào trong miệng cậu trêu chọc, nước miếng rỉ ra, chảy tới cằm: “Nói xem đâm vào đâu, anh sẽ cắm vào.”

“Mông...”

“Ở đâu của mông?”

Nguyễn Lương ôm lấy Phó Hiệu Chu, cọ lên cổ anh, cuối cùng mới rầu rĩ nói một tiếng: “Lỗ đít... muốn đâm lỗ đít.”

Phó Hiệu Chu đưa một ngón tay xuống trêu chọc. “Nguyễn Nguyễn ngoan quá, hiện tại ông xã đâm vào, làm em đến chảy nước.”

Nguyễn Lương không muốn nghe, dâm đặng như vậy, từ khi bị nhốt trong căn phòng này, Phó Hiệu Chu trở nên thích nói mấy lời thô tục, còn ép cậu nói theo.

Sau khi Phó Hiệu Chu lại cắm vào, di chuyển càng nhanh, Nguyễn Lương liên tục gọi vài tiếng ‘ông xã’, anh mới dần chậm lại: “Sao vậy? Không phải muốn ông xã cắm vào sao?”

“Không chịu nổi, chậm một chút...”

Phó Hiệu Chu hôn lên gò má Nguyễn Lương, đáp một tiếng mới từ từ di chuyển, cho đến lúc khiến Nguyễn Lương bắn ra, Phó Hiệu Chu cũng bắn ra theo.

Đây là một đêm dục dăng nhất, đến sau này mỗi lần nghĩ tới Nguyễn Lương cũng sẽ nhung nhớ.

Sau đó Phó Hiệu Chu ôm cậu ngủ, chân hai người quấn lấy nhau. Chân của Nguyễn Lương luôn rất lạnh, cậu luôn tự động tìm kiếm nguồn nhiệt, đến gần Phó Hiệu Chu. Phó Hiệu Chu sẽ kẹp lấy chân cậu, ủ ấm cho cậu.

Nguyễn Lương đã rất buồn ngủ, tiếng nói chuyện cũng trở nên mơ hồ: “Không muốn không thấy...”

“Sợ tối như vậy?”

Nguyễn Lương đã muốn ngủ, chỉ nói nửa câu: “Không phải...”

Phó Hiệu Chu sờ gò má cậu, thở vào lỗ tai cậu. Có lẽ là thấy nhột, Nguyễn Lương tránh ra lại dán tới, dán càng chặt hơn.

Phó Hiệu Chu cười, kéo cậu vào trong lòng, lẩm bẩm: “Sa lưới.”

Là chính em đi vào.

5. Chương 5: (theo Dõi/âu Phục Trong Nhà Tắm) (h)

Nguyễn Lương đã không nhớ rõ thời gian, mở mắt ra có lúc là ban ngày có lúc là hoàng hôn, đêm tối dài nhất, vĩnh viễn bao phủ trên đỉnh đầu cậu.

Ngủ dậy không thấy Phó Hiệu Chu bên cạnh, Nguyễn Lương quen cửa quen nẻo xuống giường, đi về phía phòng tắm.

Gần đây Nguyễn Lương rất ngoan, không xin Phó Hiệu Chu đưa cậu ra ngoài, cơm cũng ăn rất nhiều, thỉnh thoảng còn há miệng đòi Phó Hiệu Chu đút trái cây, như đã quen với cuộc sống ở nơi này, mỗi ngày yên lặng chờ Phó Hiệu Chu quay về.

Trong phòng này có một phòng tắm nho nhỏ, ban đầu Nguyễn Lương không vào được, vì dây xích khóa cậu không đủ dài, chỉ có khi làm xong việc Phó Hiệu Chu mới mở khóa ôm cậu đi rửa sạch.

Phó Hiệu Chu hi vọng toàn bộ của Nguyễn Lương đều nằm trong tay mình, Nguyễn Lương không cần làm gì hết, ngoan ngoãn chờ anh là được rồi.

Nhưng cũng có lúc Phó Hiệu Chu không thể xuất hiện kịp thời.

Lần đó Nguyễn Lương phản kháng kịch liệt, từ chối việc trao đổi với Phó Hiệu Chu, còn chọn làm mấy chuyện Phó Hiệu Chu không thích, như là lúc nói chuyện thì ánh mắt tránh đi, không nhìn Phó Hiệu Chu. Anh lại như không tức giận, chỉ là trước khi đi đặt một ly nước trái cây hoặc sữa bỏ lên đầu giường cậu, xoa đầu cậu nói cậu ở nhà ngoan ngoãn nghe lời. Nguyễn Lương uống đồ uống trong ly giấy, xé ly giấy thành từng mảnh ném lên sàn nhà, sau đó cậu muốn đi vệ sinh, nhưng Phó Hiệu Chu vẫn chưa về.

Nguyễn Lương bắt đầu sợ uống nước, vì uống nhiều nước rồi sẽ muốn đi vệ sinh, cậu không thể với tới được cả cửa phòng tắm, bị xiềng xích khổng lồ chế, loại cảm giác bất lực đó gần như ép điên cậu.

Có một ngày chạng vạng tối, Phó Hiệu Chu về thấy Nguyễn Lương nằm co ro trên sàn nhà, mang chút trách cứ nhưng không thật sự tức giận hỏi sao cậu không ngủ trên giường, Nguyễn Lương kẹp chân, kéo ống quần đối phương xin anh đưa cậu vào nhà vệ sinh.

Nguyễn Lương cũng không muốn nhớ lại buổi tối đó, nhưng cậu vẫn nhớ rõ Phó Hiệu Chu ngồi xổm xuống, dùng giọng điệu quyền rũ các cô gái nói vài lời khiến cậu xấu hổ, anh hỏi cậu: “Nhịn bao lâu rồi?”

Nguyễn Lương cũng không phải là người thích khóc, nhưng đối với Phó Hiệu Chu, nước mắt cậu luôn chảy mãi không hết. Cậu nói không nên lời, trong mắt chứa nước, như một con búp bê pha lê, trắng men tinh xảo lại dễ vỡ.

Phó Hiệu Chu như thương yêu bế cậu lên, lời nói ra lại vô cùng tàn nhẫn: “Tại sao không trả lời?”

Nguyễn Lương cảm thấy mình nhện không nổi nữa, phía dưới căng đau khiến cậu không thể suy nghĩ, cậu dựa theo bản năng lăm lăm, gọi tên Phó Hiệu Chu, ngón tay lại như vô ý nắm lấy ống tay áo Phó Hiệu Chu.

Cuối cùng Phó Hiệu Chu đưa cậu vào phòng tắm, chân Nguyễn Lương mềm nhũn, Phó Hiệu Chu đứng sau lưng cậu đỡ lấy dương vật run rẩy kia, dán lên lỗ tai đỡ cậu đi vệ sinh. Cái loại cảm giác xấu hổ đó đến mãi sau này vẫn không thể mất đi, lỗ tai cần cổ Nguyễn Lương đỏ ửng, đầu cũng sắp cháy rụi, nhưng Phó Hiệu Chu còn muốn nghiêng đầu hôn môi cậu.

Nguyễn Lương khẽ nhắm mắt, chất lỏng ấm áp trong mắt lập tức lặn xuống, đây chỉ là nước mắt sinh lý sau khi được xả ra vì vất vả nhện lâu như vậy. Bọn họ hiểu rõ điều đó, nhưng Nguyễn Lương vẫn thấy xấu hổ, nhất là khi tiếng nước chảy ngừng lại, Phó Hiệu Chu lại giữ nơi kia giúp cậu.

Đến bồn rửa tay, Nguyễn Lương vẫn còn đang rửa tay, Phó Hiệu Chu đã dùng bàn tay dính nước lạnh thăm dò phía dưới. Hai người gần như làm tình mỗi ngày, Phó Hiệu Chu vĩnh viễn không biết cái gì gọi là kiểm chế, cho nên dù là trực tiếp cầm vào như vậy, Nguyễn Lương cũng có thể thản nhiên nuốt lấy.

Hai người làm ở trong đó một lần, tay của Nguyễn Lương gần như không bám lên bồn rửa tay được, trong không gian chật hẹp của phòng tắm, tiếng va chạm nặng nề vọng về.

Từ ngày đó trở đi Nguyễn Lương bắt đầu có kinh nghiệm, không tiếp tục không sợ mà phản kháng nữa, dù sao đi nữa, dù cậu có làm thế nào cũng không thể thoát được xiềng xích nặng nề này.

Cậu biết điều như vậy, đáng lẽ nên được thưởng, cho nên khi cậu thức dậy vào một ngày nào đó thì cậu phát hiện dây xích được đổi dài ra, đủ cho cậu vào phòng tắm, miễn cưỡng đến được vòi hoa sen.

Khoảnh khắc đó tâm trạng Nguyễn Lương như là mừng rỡ, chút vui vẻ này diễn ra liên tục trong một ngày, thậm chí khi Phó Hiệu Chu trở lại, cậu còn chủ động đi tới ôm lấy cổ Phó Hiệu Chu, đòi hôn.

Bản thân Nguyễn Lương cũng không phát hiện, cậu thay đổi thành người dễ dàng thỏa mãn.

Cậu không khát vọng tự do nữa, dễ dàng thỏa hiệp.

Vào phòng tắm, Nguyễn Lương đứng dưới vòi hoa sen không có lập tức bắt đầu tắm, đầu tiên là cậu ngẩng đầu nhìn lên góc nhà một cái, sau đó mới mở vòi hoa sen, giọt nước rơi xuống làm ướt mái tóc cậu, trong phòng tắm dần xuất hiện sương trắng, che kín thân hình cậu.

Điểm đỏ phía trên góc tường chợt lóe, Nguyễn Lương không chắc Phó Hiệu Chu có đang nhìn mình hay không.

– Lắp đặt camera trong phòng tắm.

Nguyễn Lương quên là phát hiện ra nó lúc nào, hành động này của Phó Hiệu Chu khiến cậu vừa thẹn vừa giận, chỉ nhất cậu còn chưa đủ, còn muốn thường xuyên theo dõi cậu.

Nguyễn Lương từng thử che đi cái ống kính khiến người ta sợ hãi đó, kết quả đến lúc trời tối cậu lập tức bị trừng phạt, trên ghế salon trong phòng khách, cậu bị cởi đến không còn mảnh vải che thân, hai chân mở rộng chịu đựng dương vật to lớn của Phó Hiệu Chu, bên ngoài bị mài đến đỏ bồng, đầu vú ma sát lên lớp hoa văn phức tạp trên ghế salon, Phó Hiệu Chu che mắt cậu, cưỡng chế cậu há miệng khiến nước miếng chảy ra.

Cậu nghĩ tới cảnh tượng ngày đó, nghĩ đến dương vật to lớn phá vỡ dưng đạo mềm mại, mạnh mẽ đâm vào chơi cậu. Nguyễn Lương mở to mắt ra, phát hiện dương vật của mình có dấu hiệu đứng thẳng.

Cậu cũng không phải là người giỏi kiểm chế dục vọng, Phó Hiệu Chu khiến cậu trở nên dâm dăng, cậu dựa vào cảm giác xoa nắn dương vật, đứng dưới vòi hoa sen, từ từ an ủi chính mình.

Phó Hiệu Chu đang nhìn sao?

Trong đầu Nguyễn Lương không khỏi thoáng qua suy nghĩ này, cậu ngẩng đầu lên nhìn camera lóe sáng.

Anh có thấy không? Mình đang tự an ủi...

Ngón cái vạch qua đỉnh đầu, tiếng rên rỉ không nhện được phát ra.

Anh có thể nghe được không, nghe được tiếng rên rỉ mình phát ra vì sáng khoái?

Nguyễn Lương không nhìn được mà nghĩ, cảm thấy toàn thân nóng lên, hơi nóng khiến người cậu ửng hồng, hơi ẩm dán lên gò má, trong mắt là đục vọng, trong miệng phát ra cũng là đục vọng.

Chỉ là như vậy còn chưa đủ, cậu vẫn muốn nhiều hơn. Ngón tay chạm lại nhanh chóng di chuyển, Nguyễn Lương cảm thấy mình sắp bắn, nhưng vẫn không thỏa mãn, cậu trở nên không thỏa mãn, cho nên khi dải trắng đục bắn ra, hai chân cậu mềm nhũn, cậu mới thở hổn hển dựa vào vách tường lạnh như băng trượt xuống.

Vòi hoa sen không ngừng xả nước, Nguyễn Lương không mở nổi mắt, cao trào qua đi, cái loại cảm giác trống rỗng đó khiến cậu mất hứng. Cậu vừa giờ tay muốn tắt vòi hoa sen, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng động, có người đi vào.

Tay Nguyễn Lương hạ xuống, đưa mắt nhìn ra ngoài phòng tắm, người đi vào phòng kia mặc âu phục, Nguyễn Lương quỳ bò trên sàn nhà ngửa đầu nhìn người đàn ông, người ấy cao như vậy, cậu cũng không thấy biểu cảm trên gương mặt anh.

Tim Nguyễn Lương đột nhiên đập rộn lên, cậu đưa tay ra làm tư thế muốn ôm.

Người kia cũng không để ý toàn thân cậu ẩm ướt còn dính tinh dịch, anh trực tiếp ôm lấy cậu, nâng mông cậu hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Thất lưng da lạnh băng cứng rắn dán lên cậu bé ủ rũ của Nguyễn Lương, cậu không thoải mái xoay người, Phó Hiệu Chu biết cậu không dễ chịu, muốn thả cậu xuống, lại bị hai tay ôm lấy. Rõ ràng Nguyễn Lương không muốn anh buông tay, Phó Hiệu Chu không thể làm gì khác hơn là nghe theo Nguyễn Lương, còn lấy tư thế cong lưng* ôm cậu.

(*Góc là = kiểu tư thế mệt mỏi, hơi khom lưng)

Phó Hiệu Chu thân mật cắn lên chóp mũi Nguyễn Lương, lại hỏi lần nữa: “Đang làm gì vậy?”

Nguyễn Lương như động vật nhỏ động dục, ngửi được mùi Phó Hiệu Chu, cậu liếm cằm anh, yết hầu, sau đó lại cọ lên âu phục, dần mò xuống dưới.

Phó Hiệu Chu đánh lên mông Nguyễn Lương một cái, cậu vừa bắn xong, vô cùng nhạy cảm, cậu nghẹn ngào một cái liền cắn nút áo của Phó Hiệu Chu.

“Muốn không?” Phó Hiệu Chu dán lên lỗ tai cậu, hơi thở nóng bỏng chui vào trong.

Phó Hiệu Chu mặc âu phục, toàn thân Nguyễn Lương trần truồng, vải vóc cọ lên làn da trắng nõn, Nguyễn Lương cũng không để ý có đau hay không, cậu bám lên Phó Hiệu Chu không ngừng ma sát.

Cậu bị Phó Hiệu Chu chiều hư, sau khi nghe lời Phó Hiệu Chu cũng không phạt cậu nữa, hôn hay làm tình cũng biến thành chuyện rất thoải mái, Nguyễn Lương càng ngoan, không nghĩ cách mài móng vuốt nữa, mà càng thoải mái tự do làm nũng.

Phó Hiệu Chu nhanh chóng bị Nguyễn Lương trêu chọc đến cứng lên, anh bóp mông cậu, để cậu nửa dựa vào mình. “Có phải tự mình làm không?”

Nguyễn Lương khẽ ‘ừm’ một tiếng, đưa tay vạch quần áo Phó Hiệu Chu ra lại bị đánh lên mu bàn tay.

Phó Hiệu Chu ngậm lấy ngón tay cậu khẽ cắn, “Cắm vào an ủi?”

“Không có.” Nguyễn Lương cảm thấy cái miệng phía dưới được ngón tay thô ráp vân ve, cậu không nhìn được co người lại.

“Vậy làm sao mà bắn ra?” Phó Hiệu Chu đưa bàn tay dính đầy nước miếng của Nguyễn Lương đi xuống, chạm phải một phần gỗ lên. “Ngoan, lấy ra giúp anh.”

“Dùng tay để bắn ra ngoài.” Nguyễn Lương vừa trả lời vừa cúi đầu cời dây nịt của Phó Hiệu Chu, quần lót đen lộ ra, cậu dùng tay ôm lấy vật nóng bỏng kia.

“Thoải mái không?” Chơi bên ngoài xong, Phó Hiệu Chu khẽ đưa hai ngón tay vào, khiến nếp nhăn hơi căng ra.

Nguyễn Lương lắc đầu, Phó Hiệu Chu bật cười, trong mắt đều là hình ảnh phản chiếu của Nguyễn Lương, hình như nhóc con chơi không đã, nơi kia cách quần lót lại lớn thêm một chút.

“Sao lại khó chịu? Đã bắn nhiều vậy rồi.” Anh nói xong lại lau chút tinh dịch dính trên chóp mũi cậu.

“Không.” Nguyễn Lương dò vào quần lót, thở hổn hển giương mắt nhìn Phó Hiệu Chu. “Bên trong khó chịu.”

Trông mắt Phó Hiệu Chu sâu thẳm, anh đưa tay trêu chọc tiểu huyết đã ướt mềm.

Nguyễn Lương đưa tay nắm lấy bàn tay cầm phía sau cậu kia. “Đã được rồi, vào đi.” Cậu xoay xoay hông, sốt ruột như một yêu tinh tình dục.

Phó Hiệu Chu cũng không đáp lại cậu, ngón tay vẫn không ngừng trêu chọc dững dạo mềm mại.

Nguyễn Lương rất khó chịu, sốt ruột muốn được cắm vào, đôi mắt ướt át hiện lên ánh sáng yêu kiều. “Đã rất ướt...”

Phó Hiệu Chu lắc đầu: “Còn chưa đủ ướt.”

Ngón tay thứ ba tiến vào, Nguyễn Lương cắn môi hỏi: “Còn chưa đủ ướt sao?”

Phó Hiệu Chu dán lên tai cậu dùng ngôn ngữ kích thích: “Muốn bị đâm vào như vậy sao? Nơi này thật đậm đặc.” Nói xong lại đâm mạnh vào điểm kia, khiến Nguyễn Lương kêu thành tiếng.

“Phó Hiệu Chu, Phó Hiệu Chu...” Nguyễn Lương lại vội vàng gọi tên anh, trong mắt tràn ngập lo lắng, cậu lúi cúi tay anh, nhìn rất đáng thương. “Anh đi vào đi, xin anh.” Nước mắt lại rơi xuống, Nguyễn Lương với lên hôn Phó Hiệu Chu, mở miệng lại yếu ớt.

Phó Hiệu Chu mặc nguyên âu phục trên người, phía dưới cũng chỉ cởi ra một chút lộ ra dương vật to lớn, hai tay Nguyễn Lương để lên vách tường, hông cong lên, lộ ra tiểu huyết đỏ tươi. Dương vật to lớn cọ lên bắp đùi cậu, sau đó lập tức chen vào vị trí căng chặt kia. Nguyễn Lương kiềm chế tiếng rên rỉ, chậm rãi xoay hông, muốn để anh tiến vào thuận lợi.

“Thật chặt.” Phó Hiệu Chu hôn lên sống lưng cậu, từ từ di chuyển.

Được dương vật lấp đầy không chừa chút khe hở nào, cánh tay Nguyễn Lương đặt lên vách tường, chỉ một lúc sau đã tuột xuống, gạch sứ quá trơn, cậu hoàn toàn không chịu được. Phó Hiệu Chu nâng cậu dậy, cậu chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, đầu lại được một bàn tay rộng lớn nâng lên, hai người trao đổi một nụ hôn dài, kéo ra sợi chỉ bạc.

“Sao lại mềm lại ướt như vậy?” Phó Hiệu Chu quay Nguyễn Lương lại đối diện với mình, giữ chân cậu bắt đầu tiến vào, anh cúi đầu mút ngực cậu, phát ra tiếng nước tí tách.

Nguyễn Lương bị làm đến không nói nên lời, hông bị đánh bồng rất.

“Cầu xin anh đâm em? Hử?”

“Ừm... ừm...”

“Tại sao?” Phó Hiệu Chu dán lên bên tai Nguyễn Lương hỏi cậu, lại nói mấy lời thô tục, hỏi anh làm cậu có thoải mái không.

Nguyễn Lương không thể nói rõ lý do, chỉ là cảm giác trống rỗng khi tự an ủi khiến cậu không biết làm sao, may mà Phó Hiệu Chu về kịp, nếu không có lẽ cậu sẽ chán nản đến nửa đêm.

Nguyễn Lương bắn một lần, lần này hoàn toàn không còn chút sức nào, khóc lóc cầu xin Phó Hiệu Chu nhanh chóng bắn ra, Phó Hiệu Chu kêu cậu nói gì, cậu cũng nói hết.

“Anh muốn bắn vào trong, bắn vào không?”

“Ừm... được, bắn vào trong.” Nguyễn Lương đã không thể nghĩ gì nữa, nói ra theo lời của Phó Hiệu Chu.

Phó Hiệu Chu thật sự bắn vào, bắn hết sạch, từng luồng bắn sâu vào trong, Nguyễn Lương không nhin được co rúm lại, phía sau cũng co rút.

Rút ra, tinh dịch chảy xuống, từng giọt rơi lên nền đất.

Phó Hiệu Chu vỗ nhẹ lên hông Nguyễn Lương: “Kẹp lại, vừa cho em ăn no lại không nghe lời.”

Nguyễn Lương không nghe được cái gì nữa, cậu mệt mỏi đẩy Phó Hiệu Chu một cái, hai mắt nhắm lại muốn ngủ, còn thật sự dựa vào vai Phó Hiệu Chu ngủ mất.

Sau chuyện này Phó Hiệu Chu luôn dọn dẹp, ôm Nguyễn Lương vào trong ngực, để tinh dịch chảy ra hết, không đánh thức cậu một chút nào.

Đáng tiếc mỗi lần làm tình xong Nguyễn Lương đều rất mệt mỏi, hoặc là nửa tỉnh nửa mê không thì ngủ mê man luôn. Cậu không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng, ấm áp, đen nhánh như vực sâu của Phó Hiệu Chu,

Phó Hiệu Chu đã rất nhân từ với Nguyễn Lương, cho phép cậu trốn lần đầu tiên, lần thứ hai, nhưng sao có thể có lần thứ ba chứ.

Nguyễn Lương ngủ rồi, thoải mái như vậy, đôi môi hơi nhếch, như mơ thấy giấc mơ đẹp nào đó.

Phó Hiệu Chu vén tóc cậu sang một bên, khe hôn xuống.

Anh hi vọng giấc mơ của Nguyễn Lương có mình.

6. Chương 6: (xưng Hô/tra Hỏi) (h)

Nguyễn Lương như đã hoàn toàn từ bỏ việc chống lại, không còn năn nỉ Phó Hiệu Chu thả cậu ra nữa.

Cửa sổ của căn phòng này cũng không mở được, toàn bộ đều dán kính một chiều, bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, mỗi ngày cậu đều ngồi trên giường hoặc trên sàn nhà nhìn sắc trời bên ngoài, từ sáng đến tối, như đã quen với việc chờ đợi.

Lúc Phó Hiệu Chu về cậu lại đang ngủ, toàn thân co ro, cổ chân phải khóa cùm, dây xích quanh co khúc khuỷu thẳng đến đầu giường. Drap giường trắng tinh và dây xích màu đen tạo thành sự tương phản rõ ràng, Nguyễn Lương khe nhếch miệng, hô hấp khe khàng, có lẽ là ngủ bị nóng, tóc mái ướt đầm mồ hôi, một tay còn đang giữ chặt chăn, như một đứa trẻ.

Tối gần mùa đông, thời tiết ngày càng lạnh, Phó Hiệu Chu vừa về mang hơi lạnh, anh cũng không tiến lại gần Nguyễn Lương, để cậu có thể ngủ ngon.

Nguyễn Lương tỉnh lại thì Phó Hiệu Chu đang ở trong phòng khách gọt trái cây.

Nguyễn Lương từ từ ngồi dậy, không đi giày mà trực tiếp đạp chân lên sàn nhà, đi tới cửa phòng ngủ, dây xích căng ra, cậu không thể tiến về phía trước được nữa.

Phó Hiệu Chu nhận ra Nguyễn Lương tỉnh dậy, anh ngẩng đầu nhìn cậu một cái, cũng không có ý định đi qua.

Nguyễn Lương cọ chân lên chân còn lại, hơi bút rút, tay nắm lấy khung cửa, giương mắt nhìn Phó Hiệu Chu.

Một lúc sau, Phó Hiệu Chu cho trái cây vào một cái bát trong suốt, trộn xong salad mới chậm rãi đứng dậy đi về phía Nguyễn Lương.

Nguyễn Lương đứng ở cửa phòng ngủ chờ rất lâu, Phó Hiệu Chu găm một miếng táo lên cho cậu ăn, nhưng cậu lại không nhận, chỉ mím môi nhìn chằm chằm Phó Hiệu Chu.

“Nguyễn Nguyễn.” Phó Hiệu Chu thân mật gọi tên mẹ của cậu.

Nguyễn Lương cũng không thích xưng hô này, khi còn bé mẹ cậu thường gọi cậu như vậy, nó còn kèm theo một ký ức xa xăm, Nguyễn Lương cũng không thích nhớ lại người trong quá khứ.

Cậu không trả lời cũng không há miệng ăn miếng táo kia, salad trộn mayonnaise dính lên môi cậu, Phó Hiệu Chu cúi đầu liếm sạch.

Nguyễn Lương nhìn Phó Hiệu Chu, khóe môi người kia luôn mang nụ cười nhẹ, vĩnh viễn là vẻ ung dung, mưu mẹo đó.

Cậu đột nhiên có chút tức giận, không phối hợp mà cúi thấp đầu.

“Nguyễn Nguyễn.” Phó Hiệu Chu lại gọi, hai chữ này như được anh ngâm trong miệng lẫn một vòng, mang theo chút nóng bỏng khó hiểu.

Nguyễn Lương không lên tiếng, một lúc sau mới đột nhiên nói: “Em cũng gọi anh như vậy.”

“Cái gì?”

“Chu Chu.”

Phó Hiệu Chu hơi sững sốt, sau đó anh cười, còn rục rờ hơn nụ cười vừa rồi. “Ừ, gọi một lần nữa?”

Nguyễn Lương nghiêng đầu không muốn nhìn anh, lại bị Phó Hiệu Chu cứng rắn nghiêng qua, mắt đối mắt.

Phó Hiệu Chu vuốt sần cổ cậu hôn lên một cái, nụ hôn kéo dài dính dính, kèm theo tiếng nước chảy, nước miếng dư thừa kéo thành một dải dâm dăng trên trên môi. Nguyễn Lương tự giác vòng tay lên cổ anh, miệng mở lớn, nghe lời theo bản năng, lại mang theo chút trẻ con.

Phó Hiệu Chu vuốt cánh mông mềm mại của cậu, bế cậu đến bên giường.

Nguyễn Lương ngồi xuống ngẩng đầu lên, trong mắt mang chút mê man, lại sáng ngời ướt át, giọng nói cũng nhẹ đi nhiều, mang theo giọng mũi không rõ ràng, cậu kéo tay áo Phó Hiệu Chu nói: “Chu Chu.”

Xưng hô này có hơi quá đáng yêu, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của Phó Hiệu Chu chút nào. Nhưng hình như Nguyễn Lương rất thích, còn mong chờ Phó Hiệu Chu đáp lại cậu.

“Sao lại không ăn hoa quả? Không muốn ăn hay là trách anh trói em?” Phó Hiệu Chu hôn lên khóe miệng cậu, nhẹ hỏi nhưng lại mang bộ dạng khiến người khác sợ hãi.

Nguyễn Lương né tránh nụ hôn của Phó Hiệu Chu, Phó Hiệu Chu lại mạnh mẽ cạy miệng cậu ra, ngón cái để ở đầu lưỡi: “Trả lời.”

Nguyễn Lương mơ hồ trả lời: “Không... có...”

Ngón cái dính nước miếng sáng bóng, Phó Hiệu Chu vẽ lên vết hằn cậu, lại đè nặng lên đầu vú.

Nguyễn Lương bị bắt ngờ ‘a’ một tiếng, âm cuối khê run, như một tiếng trêu người.

Phó Hiệu Chu nửa quỳ: “Bé hư.”

Cuối cùng đĩa salad đó vẫn vào bụng Nguyễn Lương, Phó Hiệu Chu đút cho cậu từng miếng một, ăn đến cuối cùng còn nói cậu liếm sạch nước sốt dính trên tay mình.

Cái lưỡi đỏ thẫm của Nguyễn Lương lướt qua kẽ ngón tay anh, để lại ánh nước ẩm ướt, Phó Hiệu Chu dùng bàn tay dính nước miếng đó an ủi cậu bé của Nguyễn Lương, nhìn nó run rẩy rỉ nước. Nguyễn Lương không chịu nổi khiêu khích, cậu mềm nhũn nằm trong ngực Phó Hiệu Chu, lớp vải mỏng dính của áo sơ mi bao phủ phần ngực thẳng đứng của cậu, khiến hai điểm hơi gồ đó nhú lên.

Phó Hiệu Chu ghé vào lỗ tai cậu cười khê, lồng ngực run lên cũng mang đến khoái cảm kỳ quái cho Nguyễn Lương, cậu bắn ra, chóing văng bắn vào lòng bàn tay Phó Hiệu Chu. Anh ngâm vành tai cậu, Nguyễn Lương chỉ có thể khê rên rỉ, thân thể như trôi lơ lửng giữa đám mây.

“Không phải không muốn bị khóa sao?”

Nguyễn Lương không hiểu tại sao đề tài lại vòng về cái này, bây giờ cậu không có chút tâm trạng nào để trả lời vấn đề.

Phó Hiệu Chu nói tiếp: “Ngoan ngoan nghe lời, anh sẽ không khóa em.”

Đầu ngón tay Nguyễn Lương hơi cong xuống, mây mù lập tức tản đi, cậu tỉnh táo lại, ngửa đầu nhìn Phó Hiệu Chu, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

“Không tin anh sao?” Phó Hiệu Chu khẽ cười, hôn lên đỉnh đầu cậu.

Nguyễn Lương lắc đầu lại cảm thấy biểu đạt như vậy không thích hợp, cậu mở miệng nói: “...tin.”

Hình như Phó Hiệu Chu rất hài lòng với câu trả lời của cậu, bàn tay dính tinh dịch mờ vào giữa hai đùi cậu, mờ tới cửa hang mềm mại kia, anh rất thân mật hỏi: “Có muốn anh đi vào không?”

Nơi đó bị sử dụng thời gian dài nên hơi sưng đỏ, Nguyễn Lương cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. “Muốn... nhẹ một chút.”

Phó Hiệu Chu tiến vào rất chậm, sau khi cắm vào cũng không vội vàng di chuyển mà tiếp tục nói chuyện với Nguyễn Lương.

“Vừa rồi sao lại không ăn hoa quả?”

“Em không... a!” Nơi đó bị đè mạnh lên, Nguyễn Lương không khống chế được âm lượng, bên trong cũng không ngừng co rút, Phó Hiệu Chu ở sau lưng cậu phát ra tiếng thở dốc nặng nề, lại đánh phá thêm vào lần mới dần chậm lại.

“Nói thật.”

Nguyễn Lương biết chạy không thoát, cậu học ngoan thành thật trả lời: “Anh cách em quá xa, em không qua được, anh lại không đi qua.” Cậu đưa tay sờ dương vật của mình, thấy Phó Hiệu Chu không ngăn cản mới từ từ di chuyển.

Phó Hiệu Chu nhìn chằm chằm động tác của cậu, ngón tay Nguyễn Lương trắng xanh thon dài, lòng bàn tay bọc lấy phần đầu khẽ chuyển động, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, bên trong còn cảm một cây dương vật to lớn, nếp nhăn phía dưới bị căng ra, đè lên mỗi một nơi bên trong.

Phó Hiệu Chu đẩy vào sâu hơn một chút, Nguyễn Lương khẽ nghẹn ngào, đỉnh đầu chảy ra chút nước, cậu buông tay ra, lui người ra sau, kết quả lại bị Phó Hiệu Chu dùng sức đè lại: “Cho nên em giận?”

Ổng khóa khống chế cậu, cậu không thể đến bên cạnh Phó Hiệu Chu, mà rõ ràng Phó Hiệu Chu thấy cậu lại không đi qua.

Nguyễn Lương ngại mở miệng, chỉ ngậm một tiếng đã ngậm miệng không nói.

Phó Hiệu Chu tách hai chân cậu ra bắt đầu di chuyển nhanh chóng, hai tay vuốt ve ngực Nguyễn Lương, khiến nơi đó vừa sưng vừa đau, còn phủ đầy dấu tay ửng đỏ.

Giọng Nguyễn Lương vỡ vụn, cậu không thích tư thế tiến vào từ đằng sau, đối mắt với căn phòng trống không, cho dù cơ thể được lấp đầy cũng khiến ngực cậu liên tục khó chịu.

Mồ hôi lăn xuống theo chóp mũi, Phó Hiệu Chu liên tục đè lên bụng cậu, thân thể Nguyễn Lương cũng theo đó mà không ngừng đong đưa.

Một vòng qua đi, Phó Hiệu Chu để cậu lên giường, giơ cao chân cậu đặt lên vai mình rồi lại từ từ đi vào.

Nguyễn Lương nghẹn ngào nhận lấy, đưa tay vẽ lên không khí, cho đến khi Phó Hiệu Chu kéo cậu vào lòng, cậu mới không nghịch ngợm, ngoan ngoan nghe lời, bị làm đến mức chỉ có thể kêu mấy tiếng mơ hồ, cậu vẫn muốn gọi ‘Chu Chu’.

Cậu rất thích xưng hô này, cảm giác vô cùng thân thiết, cuối cùng Nguyễn Lương cũng hiểu rõ tại sao Phó Hiệu Chu lại thích gọi cậu là ‘Nguyễn Nguyễn’ như vậy.

Tiếc là Phó Hiệu Chu hoàn toàn không đáp lại cậu, còn nghiêm khắc mắng cậu: “Không cho làm nũng.” Nói xong liền ngậm lấy đầu lưỡi cậu, mạnh mẽ mút vào.

Trong căn phòng tràn ngập mùi tình dục, cuối cùng Nguyễn Lương cũng không mạnh miệng nữa, rầm rức cắn lên vai người kia một cái: “Rõ ràng anh thấy em cũng không đi qua!”

Cậu biết người này cố ý làm vậy lại không thể làm gì.

Cậu đã không rời khỏi căn phòng này được, Phó Hiệu Chu còn không đến gần cậu...

Được nửa đường thì Nguyễn Lương kiệt sức bất tỉnh, lúc tỉnh lại đã là nửa đêm.

Bên cạnh không có Phó Hiệu Chu, cậu hoảng loạn chạy xuống, ngã đụng chân giường, phòng khách không bật đèn, notebook chiếu sáng lên gò má sắc nét của người kia.

Phó Hiệu Chu nhìn thấy cậu, ngừng công việc trong tay, anh hơi mệt mỏi dựa lên ghế, nhẹ nhàng gọi cậu: “Lại đây.”

Nguyễn Lương đi qua.

Phó Hiệu Chu kéo đầu ngón tay cậu, vỗ vị trí bên cạnh mình: “Ngồi xuống.”

Nguyễn Lương đột nhiên quay đầu lại nhìn phòng ngủ, sau đó nhìn cổ tay mình, lại sau đó nữa là mắt cá chân, cuối cùng là tập trung lên người đàn ông kia.

Phó Hiệu Chu hỏi: “Sao vậy?”

... Tại sao không khóa cậu?

Nguyễn Lương mở miệng lại không dám hỏi, cậu ngồi xuống, mãi cũng không nói nên lời.

“Không phải không thích bị khóa sao?” Phó Hiệu Chu chủ động nói, vô cùng dễ dàng. “Vậy thì không khóa.”

Nguyễn Lương hơi không tin nổi, tay chân không có thêm sức nặng đó, nhẹ nhàng như ngay sau đó cậu sẽ nổi bồng bềnh giữa không trung, cậu không nói được cảm giác trong lòng mình. “Vậy em có thể...”

“Không thể.” Ánh sáng âm u, biểu cảm của Phó Hiệu Chu khiến người khác không đoán được. “Không có sự cho phép của anh thì không được ra ngoài.”

Nguyễn Lương còn đắm chìm trong cảm giác kinh ngạc vì được mở khóa, cậu không có chút bất mãn nào với sự hạn chế này, chỉ gật đầu. “A...”

“Cũng không phải là không thể ra ngoài.” Khóe môi Phó Hiệu Chu gợi lên, nhẹ vén tóc Nguyễn Lương sang một bên. “Chỉ cần em nghe lời không chạy lung tung, anh sẽ dẫn em ra ngoài.”

Không có mừng rỡ như trong tưởng tượng, ngược lại Nguyễn Lương hơi lo lắng, vì biển cổ bất thành linh này, Phó Hiệu Chu cho cậu sự tự do nhất định, nhưng cậu lại theo bản năng hơi run rẩy.

Cậu có dự cảm nếu cậu dám trốn, nếu như lần này cậu dám trốn...

Nhất định kết quả sẽ vô cùng thảm.

7. Chương 7: (chủ Động) (h)

Nhưng như lời Phó Hiệu Chu nói, anh mở khóa cho cậu, hôm sau còn đưa Nguyễn Lương ra ngoài.

Khoảnh khắc ra khỏi cánh cửa đó, Nguyễn Lương cảm thấy toàn thân không ổn, thậm chí co ro muốn lùi về, Phó Hiệu Chu quay đầu dùng giọng dịu dàng hỏi cậu sao vậy, cậu thấy sợ, muốn nói chứng mình đừng ra ngoài. Nhưng cánh tay kéo cậu kia có lực như vậy, cậu hoàn toàn không thể tránh thoát, chỉ có thể mang gương mặt trắng bệch để Phó Hiệu Chu dắt đi.

Đã bao lâu cậu không thật sự cảm nhận được ánh mắt trời, nhiệt độ nóng bỏng như vậy, khiến hai tay cậu lạnh run đổ mồ hôi trộm.

Người xung quanh và cảnh vật trở nên mơ hồ, trong mắt cậu chỉ có Phó Hiệu Chu đi phía trước, cậu nghĩ mình phải dính chặt người này, không thể mất dấu.

Nguyễn Lương vẫn luôn lo lắng, cứ đi một lúc lại hỏi Phó Hiệu Chu: “Chúng ta đi đâu đây”, “Còn phải đi bao lâu”, “Khi nào thì về”, mấy vấn đề này liên tục nảy ra, Phó Hiệu Chu vẫn kiên nhẫn trả lời.

Cho đến khi hai người đi vào bách hóa tổng hợp, Phó Hiệu Chu đột nhiên buông tay ra, Nguyễn Lương lập tức bắt lấy cánh tay anh.

Phó Hiệu Chu khẽ cười: “Có rất nhiều người đang nhìn đây.”

Nguyễn Lương nhìn quanh bốn phía, thật sự có người đang lén quan sát hai người, tay cậu thoáng buông lỏng một chút rồi lại nắm chặt hơn.

Trên đường tới bách hóa cũng có rất nhiều người nhìn hai người, Phó Hiệu Chu không để ý những ánh mắt kia, hiện tại lại đột ngột nói ra.

– Anh ấy muốn vứt mình lại đây.

Nguyễn Lương đột nhiên sinh ra suy nghĩ này, túm càng chặt hơn, quần áo của Phó Hiệu Chu bị cậu kéo tạo thành nếp nhăn.

Phó Hiệu Chu vỗ đầu Nguyễn Lương. “Bị nhìn như vậy cũng không sao hả?”

Nguyễn Lương không thích những ánh mắt xa lạ kia, chúng như cây châm mảnh, đâm vào mỗi một nơi trên thân thể cậu, đau đớn vô hình là giày vò nhất, bạn sẽ không biết lần tới sức mạnh của nó sẽ lớn thế nào, vĩnh viễn phải lo lắng đề phòng.

Nhưng so với những thứ này, Nguyễn Lương sợ người trước mắt này hơn, sợ cảm xúc thất thường của anh, cho nên cậu không buông tay, khẽ lắc đầu.

Phó Hiệu Chu nắm lấy ngón út của cậu. “Vậy em ngoan ngoãn theo anh là được.”

Ngày đó bọn họ không ra ngoài lâu, Phó Hiệu Chu sắm thêm mấy bộ quần áo cho Nguyễn Lương, sau đó lại đưa cậu đi ăn cơm.

Nguyễn Lương không tự mình động đũa đã lâu, giờ cầm đũa cũng thấy xa lạ, không cẩn thận kẹp đứt sợi mì, liếc thấy Phó Hiệu Chu bên cạnh cười nhìn mình. Đó cũng không phải cười nhạo gì đó, là nụ cười vô cùng cứng chiều, như đang nhìn một đứa bé, Nguyễn Lương lại có chút bối rối khó hiểu, cậu để đũa xuống, không có khẩu vị gì nữa.

Lúc nào Phó Hiệu Chu cũng quan sát cậu, thấy cậu để đũa xuống liền hỏi: “Muốn anh dứt em không?”

Nguyễn Lương không phân biệt được Phó Hiệu Chu đang đùa hay tức giận, cậu lại cầm đũa lên ăn vài miếng, mím môi nói mình ăn no rồi.

Phó Hiệu Chu nhanh chóng tính tiền đưa cậu ra ngoài, hai người quay về cái chung cư cũ quen thuộc đó, khoảnh khắc bước vào hành lang Nguyễn Lương lập tức yên tâm, hơi lạnh trong hành lang khiến sự ngột ngạt trong lòng cậu giảm xuống.

Nguyễn Lương ghét ánh mặt trời chói mắt, ghét những ánh mắt quái dị xa lạ kia, càng sợ có người tiến lên nói chuyện với cậu. Ở trong phòng mấy tháng gần ngủ đã hoàn toàn thay đổi cậu, cậu không có một suy nghĩ chạy trốn nào, thậm chí còn hơi trách cứ Phó Hiệu Chu đã cứng rắn kéo cậu ra ngoài.

Quần áo mới mua bị ném lên ghế, Nguyễn Lương hoàn toàn không cần quần áo, ở trong phòng cậu chỉ mặc một cái áo sơ mi rộng miến cưỡng che được hông, toàn bộ những thứ đó đều là của Phó Hiệu Chu, trên đó mang theo mùi của người đàn ông ấy, từng sợi tơ bao lấy cậu.

Vào cửa, Nguyễn Lương tự động cởi quần áo trên người xuống, nhìn chúng rơi loạn trên sàn nhà, áo khoác, áo sơ mi, quần, nối liền một đường đến thẳng phòng ngủ.

Nguyễn Lương ngã trên chiếc giường êm ái, cũng cởi cả quần lót xuống, dương vật mềm nhũn, khiến cậu như vô cùng vô hại.

Phó Hiệu Chu đi qua vỗ lên hông cậu, cậu ôm lấy cổ người kia, kéo anh lên giường.

“Đói không?” Phó Hiệu Chu đột nhiên hỏi.

Nguyễn Lương hơi sững sờ, sau đó lập tức cọ lên ngực Phó Hiệu Chu, dùng răng khê cắn lên cổ anh, cánh mông mài lên bắp đùi anh, mi mắt nửa khép, lưỡi biếng lại quấy rầy.

Phó Hiệu Chu biết cậu đang làm gì, anh khê cười thành tiếng, ôm lấy gò má Nguyễn Lương hôn lên. “Anh không có ý đó, vừa rồi em không ăn nhiều, có phải chưa no không?”

Nguyễn Lương đẩy Phó Hiệu Chu ra.

Phó Hiệu Chu thấy lỗ tai cậu ửng lên, nụ cười sâu hơn: “Nguyễn Nguyễn?”

Nguyễn Lương cọ lên chần, như đang so tài: “Chu Chu.”

“Có đói bụng không?”

“... Không đói bụng.” Nguyễn Lương bực bội nằm trong chần cảm thấy toàn thân mình nóng lên, nửa là nóng nửa là xấu hổ. Vừa rồi cậu còn chủ động ngồi lên chân Phó Hiệu Chu xoay eo, làm ra bộ dạng đòi hỏi, chỉ nghĩ một chút đã thấy toàn thân nóng lên.

Phó Hiệu Chu kéo cậu ra khỏi chần, không biết đã cởi sạch quần áo từ lúc nào, dương vật lớn đâm lên bắp chân mềm mại của cậu, cảm nhận làn da trơn bóng.

Vật kia dần cứng lên, chảy ra chút chất lỏng trơn trượt, Phó Hiệu Chu cọ đi cọ lại phần da đó, khiến nó ửng lên. “Nhưng anh đói.”

Anh dán lên tai Nguyễn Lương hà hơi, cậu nhạy cảm run lên, nhỏ giọng thăm thì một câu.

Phó Hiệu Chu không nghe rõ, nghiêng tai qua.

“Tên lừa gạt.” Giọng Nguyễn Lương quá nhỏ, rất mơ hồ, giống giọng mũi, cậu lặp lại hai từ này, như than phiền lại như làm nũng, Phó Hiệu Chu lại tiến thêm một chút nữa. Nguyễn Lương như con mèo con, muốn cong người lại không dám, móng vuốt co ro mềm mại đặt lên ngực anh, mang theo chút rung động.

Nguyễn Lương ngồi trên chân Phó Hiệu Chu, dương vật của hai người dán lấy nhau ma sát, tai cậu vẫn đỏ, như vẫn còn xấu hổ, vì mình hiểu lầm, vì Phó Hiệu Chu không nể mặt chọc thủng. Cậu biết Phó Hiệu Chu cố ý, nhìn cậu bối rối nhìn cậu khó chịu, sau đó lại dùng lời mật ngọt dỗ cậu, để cậu không tự giác sinh ra quấy rầy.

Nguyễn Lương tựa cằm lên vai người kia, dương vật ma sát khiến cậu phát ra tiếng hừ hừ nho nhỏ. Cậu biết người đàn ông này rất xấu, cố ý bắt nạt cậu, nhưng cậu đã trốn không thoát, đã trốn không thoát...

Dương vật thuận lợi tiến vào, Nguyễn Lương đã quen với hình dáng to lớn này, bên trong co rút bọc lấy nó, nuốt lấy từng chút một. Cậu vẫn ngồi trong ngực anh, hai chân mở rộng bị người đàn ông cắm vào.

Phía ngoài sưng đỏ, Phó Hiệu Chu đưa tay chạm vào nơi đó, như muốn chen vào một ít, đâm vào tạo thành một lỗ nhỏ. Trong mắt Nguyễn Lương mờ mịt hơi nước, cậu đẩy ngón tay Phó Hiệu Chu ra, nhưng không cẩn thận đụng phải dương vật cắm bên trong mình, cán lớn nóng hổi đó khiến cậu lập tức rút tay về, nhưng lại bị Phó Hiệu Chu giữ lại đè mạnh xuống.

Nguyễn Lương chạm vào lớp lông thô cứng, cây thịt này chưa vào hoàn toàn, còn có một chút ở bên ngoài, cậu không thấy gì hết, lại cảm giác được mình mò tới gân xanh phía trên, còn có tinh hoàn không ngừng đập vào mông, bên trong nuôi chất lỏng trắng đục nóng bỏng, Nguyễn Lương biết lát nữa số đó sẽ bắn vào cơ thể cậu, đánh lên vách thịt, khiến cậu thét chói tai.

“Anh đang ở trong em.” Phó Hiệu Chu dùng sức xoa mông cậu, tách cánh mông mềm mại co giãn ra, để miệng huyết mở lớn hơn. “Sao em lại ướt như vậy? Bên trong đều là nước, bị anh đâm thích đến chảy nước hả.”

Nguyễn Lương đã quen với việc thỉnh thoảng Phó Hiệu Chu lại nói mấy lời thô tục, những lời đó kèm theo những lần ra vào mãnh liệt, khiến cậu càng rơi vào vòng xoáy dục vọng, không cần nghĩ gì hết, chỉ tập trung rên rỉ là được rồi.

“Ừm... không được, ông xã...” Nguyễn Lương vịn chặt bả vai đối phương, bị điên cuồng ra vào, âm thanh va chạm thể xác càng lúc càng lớn, dương vật bé của cậu cọ lên phần bụng cứng ngắc của anh, đáng thương chảy nước.

Phó Hiệu Chu cạy răng cậu ra, nhét hai ngón tay vào, nước miếng kéo thành hàng chảy xuống, trên lông mi Nguyễn Lương đều là hơi nước, khê run.

Phó Hiệu Chu giữ lấy đầu lưỡi đỏ thẫm của cậu, hôn lên ánh mắt rung rung, cuối cùng hung ác bắn vào thân thể cậu, như muốn vào đến nơi sâu nhất, Nguyễn Lương có ảo giác, cậu sẽ bị bắn tới mang thai, đương nhiên cậu biết đây là ảo giác, cậu là đàn ông, tất nhiên sẽ không có con. Nhưng Phó Hiệu Chu bắn rất nhiều, khoảnh khắc dương vật rút ra ngoài, chúng lập tức chảy xuống, dính ngay bên ngoài, Phó Hiệu Chu dùng ngón tay cọ lên những vệt trắng đục kia lại nhét vào, vách thịt bị đâm vào mở rộng dễ dàng đón nhận ngón tay này.

Nguyễn Lương dựa vào Phó Hiệu Chu, khản đặc gọi một tiếng ‘Chu Chu’.

“Hử?” Phó Hiệu Chu hôn lên trán Nguyễn Lương.

Nguyễn Lương mừng rỡ, đây là lần đầu tiên Phó Hiệu Chu đáp lại xưng hô này, trước đó cậu còn đoán có lẽ Phó Hiệu Chu không thích cậu gọi anh như vậy.

Cậu có chút vui vẻ, ngẩng đầu lên lại gọi một tiếng ‘Chu Chu’.

Phó Hiệu Chu cúi đầu xuống, Nguyễn Lương vòng quanh cổ anh, hôn lên má anh.

Cuộc sống đột nhiên trở nên tươi đẹp, thời gian cũng không còn là điều gian nan, Nguyễn Lương đã quen với cuộc sống như vậy, cậu được Phó Hiệu Chu nuôi nhốt, thỉnh thoảng cũng có thể ra ngoài một chút.

Ban đầu Nguyễn Lương rất không thích ra ngoài, càng sợ bị những người đi đường chạm vào, cho dù là không cẩn thận cũng khiến cậu cảm thấy khó chịu, sau đó mới cải thiện dần, thỉnh thoảng còn chờ mong được ra ngoài, nhưng cậu chưa bao giờ chủ động nói, Phó Hiệu Chu rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của cậu, thậm chí còn từng đưa Nguyễn Lương tới công ty.

Công ty quá mức nhàm chán, người tò mò về cậu cũng càng nhiều thêm. Nguyễn Lương không thích những ánh mắt thăm dò kia, Phó Hiệu Chu cũng không thích người khác nhìn Nguyễn Lương như vậy, cho nên cũng chỉ đưa cậu đến đúng một lần.

Số lần dùng xích khóa càng ít, cho đến sau này nó gần như trở thành một vật trưng bày.

Nguyễn Lương lỡ tay khóa xích lại, Phó Hiệu Chu còn lấy chuyện này ra trêu chọc cậu, giữa hai người thiếu một tầng gông xiềng, sống chung càng hòa hợp, chỉ là cánh cửa thông với bên ngoài vẫn đóng chặt như cũ, không có sự cho phép của Phó Hiệu Chu, Nguyễn Lương không thể đi ra.

Tối qua vui đùa trong phòng tắm một trận, ăn cơm xong Nguyễn Lương lập tức đi ngủ, ngủ sớm, hôm sau cậu dậy từ sáng sớm, ngoài cửa sổ có tuyết rơi lả tả, không khí mùa đông nặng nề như vậy, trong phòng lại ấm áp không cảm nhận được chút giá rét nào.

Cậu vịn cửa sổ nhìn tuyết, như một đứa bé tò mò, Phó Hiệu Chu bình tĩnh hỏi cậu: “Muốn ra ngoài sao?”

Nguyễn Lương lắc đầu, vẽ lên mặt kính nói: “Hình như bên ngoài rất lạnh.”

“Đúng là rất lạnh.” Phó Hiệu Chu nói, “Mấy ngày trước đã ra ngoài rồi, mấy hôm nay ở trong nhà đi.”

Nguyễn Lương chưa bao giờ có tư cách nói ‘không’, cậu ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, nắm lấy ngón tay Phó Hiệu Chu.

Phó Hiệu Chu cười, cúi đầu khê hôn lên môi cậu.

Buổi trưa hai người cùng nhau ăn cơm, Phó Hiệu Chu lại phải về công ty.

Nguyễn Lương đứng trước cửa tiễn anh, tiếng khóa cửa phát ra âm thanh ken két, cậu cúi đầu nhìn chốt cửa, đột nhiên đưa tay cầm lấy – quả nhiên không mở được.

Cậu thần nhiên gạt đầu một cái, xoay người quay về phòng tiếp tục ngủ.

Giấc ngủ này của Nguyễn Lương rất lâu, màn đêm khẽ hạ xuống, cuối trời hiện lên ánh vàng kỳ lạ, đang lúc nửa tỉnh nửa mơ cậu nghe được tiếng nói chuyện, bên ngoài phát ra tiếng ‘két’, cậu cọ đầu lên gối.

Cửa được mở ra, có người đi tới.

8. Chương 8: Lý Tương

Lý Tương không quên được Nguyễn Lương thời kỳ đại học.

Khi đó thành tích của cậu vô cùng xuất sắc, thường đại biểu cho giáo viên và học sinh lên thuyết trình, vì vẻ ngoài tốt biết nói chuyện, cậu được không ít cô gái để ý.

Lúc ấy Lý Tương đang làm ở hội học sinh, Nguyễn Lương vừa nhập học đã được xếp đến làm việc cho cậu ta, cậu ta còn từng thăm so sánh mình với Nguyễn Lương, không thể không thừa nhận mọi mặt của Nguyễn Lương đều rất nổi bật, khiến người khác hâm mộ lại chưa đến mức khiến người ta ghen tỵ.

Ban đầu Lý Tương cũng chỉ coi cậu là một đàn em bình thường, nhưng chung đụng lâu, cậu ta phát hiện mặc dù quan hệ của cậu tốt, nhiều người vui vẻ làm bạn với cậu, nhưng thật ra cậu không gần gũi với một người nào. Không có người nào có mối quan hệ tốt nhất, quan hệ của cậu với mọi người đều không tồi, mà cũng chỉ duy trì trên mức ‘không tồi’.

Lý Tương cẩn thận quan sát cảm giác xa cách mơ hồ trên người Nguyễn Lương, bản thân cũng sinh ra chút tò mò về cậu.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Nguyễn Lương nở một nụ cười thân thiện với cậu ta, trong lòng cậu ta sẽ sinh ra một cảm giác thỏa mãn kỳ quái – như là cậu ta không giống như những người khác, là người được Nguyễn Lương đối xử đặc biệt.

Thành tích của Lý Tương cũng không tệ, sau khi tốt nghiệp người nhà lại sử dụng chút quan hệ, tìm một công việc ổn định cho cậu ta.

Nghe đồn ông chủ của công ty bọn họ là đồng tính, nhưng thời đại này, mọi người cũng không lạ gì với mấy chuyện này, thỉnh thoảng bí mật nhiều chuyện một chút, dù sao công việc là công việc. Có một đợt, Lý Lương nghe nói ông chủ hẹn hò với một thanh niên mới lên đại học, cậu ta còn đánh giá rằng tám phần người kia làm vậy là vì tiền, đồng nghiệp nữ bên cạnh còn bổ sung: “Còn cả khuôn mặt nữa!”

Về điểm này Lý Tương không muốn thừa nhận cũng không được, ông chủ của bọn họ thật sự có một gương mặt đẹp trai, là giấc mơ cổ tích của các chị em trong công ty, với mong muốn phát triển một chuyện tình cô bé lọ lem nơi công sở.

Sau đó đến một ngày, Lý Tương thấy Nguyễn Lương.

Đã lâu cậu ta không thấy Nguyễn Lương, hai người từng trao đổi wechat, nhưng Nguyễn Lương rất ít khi online, cũng không đăng lên tường, nếu không phải quen biết trong hiện thực, cậu ta sẽ nghĩ Nguyễn Lương là một người lạnh lùng.

Ngày đó trời mưa, Nguyễn Lương không mang theo ô, bị ướt thê thảm, tóc ướt nhẹ dán chặt gò má, sắc mặt hơi trắng, đôi môi lại đỏ thắm.

Lý Tương chỉ kịp nhìn một cái, sau đó nghe người trong công ty nói Phó Hiệu Chu nắm tay Nguyễn Lương kéo cậu vào thang máy.

Khoảnh khắc đó trong lòng Lý Tương tràn ngập tiếc nuối, dù sao Nguyễn Lương cũng xuất sắc như vậy, cậu xứng đáng có một tương lai tốt hơn, hoàn toàn không cần tạm thời vì lợi ích mà nằm dưới thân một người đàn ông. Cậu ta không thừa nhận cảm giác chua xót trong lòng, những tham vọng trước kia đều bị bóp chết từ trong trứng nước, hiện tại cậu ta có một công việc rất tốt, cậu ta phải học cách yên lặng.

Trong công ty có rất nhiều người thấy hai người nắm tay nhau, mọi người đều ăn ý không đề cập tới, thành thật làm công việc của mình. Thịnh thoảng ở phòng trà nước nghe các cô gái kích động thảo luận, Lý Tương vô cùng khinh thường, có lần thậm chí còn không khống chế được miệng, tham gia vào cuộc trò chuyện.

Hoàn cảnh gia đình của Nguyễn Lương không tốt, lúc còn rất nhỏ ba mẹ mất, phải không ngừng chuyển đến sống cùng người thân, sau khi trưởng thành bắt đầu cuộc sống độc lập, duy trì thành tích xuất sắc, học bổng đều dùng để trả học phí.

Cậu ta tin chắc Nguyễn Lương không phải tự nguyện, dùng vài ba lời nói về gia đình Nguyễn Lương, nhưng sau đó suy nghĩ một chút thì thật ra lời giải thích này cũng không vững, dù sao Nguyễn Lương chuẩn bị tốt nghiệp, tìm công việc nuôi mình không khó, không cần phải ở cùng một người đàn ông.

Sau đó Nguyễn Lương lại tới mấy lần, lần sau lại nói ít hơn lần trước. trong công ty dần xuất hiện một vài tin đồn, mọi người bắt đầu tin tưởng Nguyễn Lương thật sự bị Phó Hiệu Chu ép buộc.

Từ đầu đến cuối Lý Tương đều im lặng.

Cho đến một ngày, cậu ta nói chuyện phiếm với một người bạn thường uống rượu cùng mình, bạn cậu ta biết Lý Tương làm việc ở đâu, đột nhiên thần bí đến gần cậu ta, nói gần đây mình luôn có thể nhìn thấy Phó Hiệu Chu.

“Chao ôi, cậu hãy nghe tôi nói, cậu cũng biết tòa nhà của chúng tôi mà, rất ít người ở, mấy tháng trước đột nhiên có người tới sửa sang, ở tầng bốn, tôi nhìn trộm một cái, sửa rất ổn, tôi còn nghĩ dư tiền như vậy sao không mua một phòng tân hôn chứ.” Bạn cậu ta nháy mắt một cái. “Tôi cũng không để ý lắm, cậu đoán kết quả thế nào? Không lâu sau đã có người chuyển vào ở, mỗi ngày cái người họ Chu đều đến đó.”

Lý Tương không nhịn được nhắc nhở: “Anh ta họ Phó.”

Người bạn kia khoát tay, sao anh ta phải nhớ rõ tên, chỉ là có chút ấn tượng nhỏ với người này. “Tôi dám khẳng định nhất định trong phòng kia không chỉ có một mình anh ta, nhưng kỳ quái là...” Miệng người bạn mang theo mùi rượu khó ngửi, Lý Tương không nhịn được cau mày, anh bạn kia lại nói. “Hình như cho tới bây giờ một người khác còn chưa ra khỏi phòng.”

Gió đêm lạnh lẽo mơn trớn sau gáy, Lý Tương đột nhiên cảm thấy da đầu mình tê rần, cậu ta mím môi giả bộ thần nhiên nói: “Không thể nào, có lẽ là cậu nhìn nhầm... không phải lúc nào cậu cũng ở nhà.”

Người bạn chép miệng: “Hình như là có chuyện như vậy.” Anh ta lại uống một ngụm rượu rồi lắc đầu nói. “Tôi đang tự hỏi, người có tiền đều thích làm vậy sao? Nhà lớn không ở lại chuyển hướng chạy tới chung cư nghèo nàn này?”

– Có lẽ là không muốn để người khác chú ý nhỉ?

Tay Lý Tương run lên, không khống chế được suy nghĩ của mình, cậu ta nuốt nước miếng chuyển đề tài.

Chuyện này qua đi, ngay khi Lý Tương sắp quên thì người bạn đó lại nói ra.

“Thật sự khiến tôi đoán đúng! Trong nhà kia thật sự có người khác, một cậu trai rất gầy.”

Lý Tương thăm thấy phiền, muốn nghe lại sợ nghe, người bạn nói tiếp: “Lúc tôi đi lên đúng lúc gặp phải, người kia dọa tôi một hồi, hình như tôi cũng khiến cậu ta giật mình, cậu ta vẫn luôn trốn sau người họ Chu kia. Tôi không thấy họ Chu, anh ta rất cao, tôi không thấy gì, cảm thấy bầu không khí đáng sợ nên tôi đi luôn.”

Lần này Lý Tương không sửa lại cho anh ta, hoặc nên nói là không kịp sửa lại. Trong đầu cậu ta có một suy nghĩ đáng sợ, đủ để khiến người khác run rẩy, không dám nghĩ nhiều.

Tối đó Lý Tương mơ thấy một cơn ác mộng, khi tỉnh lại cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Trên đời có đủ loại trùng hợp, chúng ghép lại với nhau sẽ thành một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Lý Tương vốn không để ý những việc này, dù sao bọn họ cách cậu ta xa như vậy, nhưng thực tế không buông tha Lý Tương, Phó Hiệu Chu lại đưa Nguyễn Lương tới công ty.

Lý Tương dừng bước nhìn Nguyễn Lương, đúng lúc cậu quay đầu lại, một đôi mắt lớn đến kinh người, trên mặt không có nụ cười ngày xưa, đôi môi mím lại thành một đường, mí mắt rũ xuống không nhìn ai, có vẻ hơi xa cách.

Trái tim Lý Tương đột nhiên rơi xuống, hiểu lầm trong lòng tăng thêm, nghĩ đến những lời đồn trong công ty, nhìn đến gương mặt hơi lạnh lùng của Nguyễn Lương, không biết có phải ảo giác hay không, cậu ta cảm thấy Nguyễn Lương như vậy lại có một hương vị khác. Nguyễn Lương gầy hơn trước kia, làn da trắng như trong suốt, một tay bị Phó Hiệu Chu giữ chặt, lộ ra một chút cổ tay, xương cổ tay cũng tinh xảo đẹp mắt...

Sau đó cậu ta thấy trên cổ tay Nguyễn Lương có vết dây mờ mờ.

Chút suy nghĩ tươi đẹp trong đầu Lý Tương lập tức biến mất, thậm chí cậu ta còn hơi hoảng hốt, đưa mắt nhìn Nguyễn Lương bị kéo thẳng vào phòng làm việc.

Lý Tương có chút khó tin.

Thời đại học Nguyễn Lương tích cực như ánh mặt trời, cậu vốn có thể kiếm một công việc không tệ trải qua cuộc sống yên bình, hiện tại lại bị đối xử tàn nhẫn như vậy.

Nhưng cậu ta vẫn im lặng, giống như mỗi một người thông minh, cúi thấp đầu chuyên tâm làm việc của mình.

Đó hẳn là một cuộc sống nhạt nhẽo, khác trước là sáng hôm đó xuất hiện một trận tuyết.

Buổi trưa mấy hôm trước Lý Tương lại uống rượu, cậu ta vừa uống rượu đã mệt rã rời, không ít đồng nghiệp nhắc nhở cậu ta uống rượu vào sẽ làm hỏng việc, cậu ra cũng không quan tâm, lần này lại bị lãnh đạo bắt được trực tiếp. Đây không phải là lần đầu tiên cậu ta uống say, cấp trên vô cùng thất vọng, hôm nay mới chậm chạp thông báo, cậu ta bị đuổi.

Nhận nửa tháng lương, Lý Tương đứng trước cửa công ty vẫn có chút mơ hồ.

Kết quả cậu ta vẫn không đổi tính, một mình đến tiệm ăn mua mấy chai bia, từ xế chiều đến tối, bầu trời dần tối đen, Lý Tương đột nhiên nghĩ đến hôm nay đồng nghiệp nói buổi tối phải họp, có lẽ mười giờ mới có thể tan làm.

Cậu ta nhìn đồng hồ một cái, hiện tại mới hơn tám giờ một chút, cậu ta loạng choạng rời khỏi tiệm cơm, gió đêm lạnh lẽo khiến cậu ta tỉnh táo một chút, lại là một loại tỉnh táo kỳ quặc.

Cậu ta lại nghĩ tới Nguyễn Lương, cái người đáng thương bị Phó Hiệu Chu giam lỏng trá hình đó.

Trong lòng cậu ta xuất hiện đốm lửa, lại nghĩ dù sao mình cũng đã bị đuổi việc, tại sao không thể thử một lần chứ...

Thử cái gì?

Đầu óc Lý Tương khựng lại, đột nhiên không biết mình đang nghĩ gì, nhưng rất nhanh...

Thử cứu Nguyễn Lương ra!

Cậu ta thầm tính toán, bước chân cũng không dừng lại, cậu ta nghĩ nếu mình cứu Nguyễn Lương ra, nhất định Phó Hiệu Chu không dám nói gì, đây là cầm tù, là phạm pháp!

Gió lạnh len vào cổ áo cậu ta, lúc đi ngang cửa một cửa sổ thủy tinh, thậm chí cậu ta còn dừng bước chỉnh lại cổ áo của mình, lại gọi điện hỏi vị trí cụ thể của chung cư kia.

Người đi đường từ động đi vòng qua cậu ta, bọn họ cũng nhìn ra được người này uống say.

Thật ra thì đầu óc Lý Tương cũng không tỉnh táo.

9. Chương 9: Chạy Trốn

Thật sự bước chân vào tòa nhà đen nhánh, bước lên cầu thang, trong đầu Lý Tương ẩn hiện bóng dáng của Nguyễn Lương, không phải Nguyễn Lương thời kỳ đại học, là người đã lâu không gặp trước đây, Nguyễn Lương yếu ớt vỡ vụn. Lý Tương nghĩ đến ánh mắt né tránh của cậu, cổ tay mảnh khảnh, còn có đôi môi đỏ thắm sáng long lanh, cậu ta cảm thấy cổ họng mình nóng ran.

Cậu ta không nói rõ được loại cảm giác này. Mặc dù cảm thấy Nguyễn Lương đáng thương, nhưng người nào thật sự sẽ vì chút đáng thương này mà làm một chuyện vô cùng mạo hiểm chứ, Lý Tương chưa tỉnh rượu, hay có thể nói là không muốn tỉnh, mượn men say này, cậu ta có thể làm rất nhiều việc, không có rụt rè sợ hãi như trước đây, lần này cậu ta có thể làm một kỹ sĩ, chiến đấu với Ác Long để giải cứu công chúa trên tháp cao, chờ cậu ta cứu được cậu, chờ cậu ta cứu được người... công chúa sẽ cảm kích hơn nữa sẽ yêu cậu ta.

Lý Tương vừa nghĩ tới đôi mắt lạnh lùng kia sẽ khắc đầy bóng dáng mình mà kích động không thôi.

Không gian xung quanh yên lặng, Lý Tương đứng ngoài cánh cửa đó dán tai lên cửa, cậu ta như một tên trộm, say khướt dựa lên cánh cửa lạnh như băng, đôi mắt trợn to, ngăn người nghe ngóng, muốn nghe một chút âm thanh, kết quả là sự yên tĩnh đúng ý muốn.

Hành lang cũ đen nhánh, ánh trăng không chiếu vào được, chỉ có gió lạnh xảo diệu len vào.

Lại một trận gió chui vào cổ Lý Tương, cậu ta giật mình, nhìn tờ quảng cáo mở khóa dán trên cánh cửa sắt cũ kỹ, cậu ta hơi khựng lại, chần chừ lấy di động ra nhấn số...

Lý Tương đưa tay cầm chốt cửa lại buông ra, sau ba bốn lần như vậy, kích động nhiệt huyết vừa rồi hơi lạnh đi, cậu ta nghĩ nếu không thể mở cửa... thì thôi quên đi.

Cậu ta thấp thỏm cũng không phải không có lý do, cậu ta là một kỹ sĩ nhát gan, chỉ dám lên cứu công chúa lúc Ác Long không có ở đây. Sự mạo hiểm này mang một cái giá nhất định, làm như vậy có thật sự đáng giá không?

Đáng tiếc không chờ cậu ta hồi hận, người mở khóa đã tới.

Người kia hỏi cậu ta sao lại không cẩn thận, Lý Tương đột nhiên cảm thấy đây là ý trời, cậu ta xua tay ra vẻ đau đầu: “Hi, lên tầng uống rượu với bạn, không cẩn thận đóng cửa lại.” Cậu ta tới đây để cứu người, là làm chuyện vô cùng chính nghĩa, vì vậy cậu ta chẳng có gì phải sợ.

Người mở khóa không nghi ngờ gì, tờ quảng cáo dán trên cửa cũng không đúng, nơi này không phải biệt thự cao cấp, chỉ ở rải rác hai ba mươi hộ gia đình, gần như là người già với thanh niên, cũng thường có người trí nhớ kém quên mang chìa khóa.

Cửa mở ra, Lý Tương nắm chốt cửa nói cảm ơn, thậm chí còn hỏi người mở khóa có muốn vào trong ngồi một chút không.

Hôm nay tuyết rơi, gió đêm lạnh thấu xương, đây là người cuối cùng, người mở khóa chỉ muốn nhanh chóng về nhà, thu tiền xong đã lập tức rời đi.

Lý Tương nhìn hành lang trống trải cười một tiếng, gió lạnh không khiến cậu ta tỉnh táo, ngược lại còn khiến cậu đắm chìm trong một giấc mơ đẹp. Cậu ta cảm thấy buồn ngủ, mí mắt hơi đập vào nhau, sau khi uống rượu cậu ta dễ dàng mệt mỏi, nếu không thì sẽ không bị cấp trên bắt được, còn vì thế mà mất việc.

Lý Tương đẩy cửa ra, bước vào.

Nguyễn Lương ở trong mơ cảm thấy lạnh, cậu dậy vì lạnh, mở mắt đã thấy một cái bóng đen đứng rất gần, đang duỗi tay về phía cậu.

Không phải Phó Hiệu Chu.

Nguyễn Lương sợ hết hồn, người kia phát hiện cậu tỉnh, cậu ta nhìn cậu chằm chằm nói: “Đừng sợ, đừng sợ, là tôi...”

Nguyễn Lương nhanh chóng thở hỗn hển, cậu từ từ lui ra sau: “Anh là ai?” Cậu đưa mắt nhìn ra ngoài, cửa mở ra, người này cậy cửa đi vào.

Nguyễn Lương không nhận ra mình.

Nhận thức được điều này khiến Lý Tương có chút tiếc nuối, cậu ta thầm an ủi mình, có lẽ vì sắc trời quá tối.

“Lý Tương.” Lý Tương nói tên mình. “Thời đại học...”

“Tôi nhớ được.” Nguyễn Lương cất ngang, lại vẫn dùng ánh mắt phòng bị nhìn cậu ta. “Tôi nhớ được.”

Lý Tương khẽ cười, quả nhiên Nguyễn Lương nhớ được mình. “Cậu đừng sợ, tôi tới để cứu cậu ra.”

“... Cái gì?” Nguyễn Lương hơi chậm chạp, cậu theo bản năng lặp lại lần nữa. “Cứu tôi... ra ngoài?”

“Đúng, tôi là Lý Tương, tôi tới cứu cậu ta, tôi biết cậu bị nhốt ở đây.”

Nguyễn Lương rút một ngón chân.

Lý Tương nhìn cậu, nhìn Nguyễn Lương, gương mặt thon gầy hơn trước kia, áo sơ mi rộng không giấu được dấu vết bầm tím mấp mờ trên người, mắt cá chân trắng tấp rất nhỏ, ngón chân cũng đẹp mắt, mượt mà đáng yêu.

Ánh sáng mấp mờ, nửa bên mặt của Nguyễn Lương chôn trong bóng tối, Lý Tương cảm thấy Nguyễn Lương như vậy càng dễ nhìn, còn động lòng người hơn thời đại học, mang theo vẻ đẹp yếu ớt mỏng lung.

Cậu ta vươn tay về phía trước, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, muốn giảm bớt tính cảnh giác của Nguyễn Lương.

Bọn họ không thể tốn quá nhiều thời gian ở trong căn phòng này.

Nguyễn Lương không đưa tay ra, cậu vẫn lùi ra sau, cho đến khi Lý Tương nắm lấy cổ tay cậu.

“Cậu không tin tôi?” Lý Tương hỏi, trên người mang theo mùi rượu nồng nặc với mùi dầu khói của quán ăn.

Nguyễn Lương cảm thấy mình sắp ói, nhưng cậu quá gầy yếu, dường như không thể tránh được bàn tay kia.

“Anh cậy cửa.” Nguyễn Lương hoảng hốt liếc cậu ta một cái. “Sao tôi tin được anh?”

Lý Tương ngơ ngác gật đầu: “Oh, đúng... cậu đừng sợ, tôi thật sự tới cứu cậu, cậu biết tôi, tôi là đàn anh của cậu mà.”

Nguyễn Lương gật đầu, như đang an ủi mình, lại gật đầu thêm một cái: “Được... tôi đi theo anh, tôi muốn thay quần áo khác.”

Tầm mắt Lý Tương rời khỏi mặt chuyển lên thân thể cậu, ánh mắt kia trần trụi, xen lẫn dục vọng tà ác.

Cậu ta tự cho là giấu rất kỹ, cho là Nguyễn Lương không phát hiện.

Đây là một người ra vẻ trang nghiêm, cậu ta ra vẻ quan tâm quay lưng lại: “Được, cậu thay nhanh đi, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này.”

Thế thì sau đó, sau khi ra ngoài lại nên làm gì?

Ba mẹ Nguyễn Lương đều mất, không có bạn bè gì thân thiết, người thân thì đã cắt đứt quan hệ ngay khi cậu vừa trưởng thành, cậu không có người có thể liên lạc.

Đây cũng là lý do cậu bị Phó Hiệu Chu nhốt lâu như vậy cũng không ai phát hiện.

Nguyễn Lương nhìn chằm chằm bóng lưng của Lý Tương, cởi áo sơ mi rộng lớn xuống thay quần áo, cậu mặc quần áo Phó Hiệu Chu mua cho mình, lớp vải thoải mái, rất vừa người, chỉ là hơi trẻ con, quần yếm với áo nhưng.

Thay quần áo xong, Nguyễn Lương không lập tức lên tiếng, Lý Tương xoay người nhìn thì cậu đã thay xong rồi, cậu ta lập tức vội vàng nắm lấy cổ tay cậu.

Đồng hồ đã chỉ chín giờ.

Bọn họ ra ngoài, Lý Tương kéo cổ tay Nguyễn Lương, Nguyễn Lương cũng đi theo sau lưng cậu ta.

Cái này không giống dự đoán của Lý Tương, trong tưởng tượng của cậu ta, Nguyễn Lương thấy cậu ta sẽ phải kinh ngạc vui mừng, nhưng cậu không có.

Hai người đi xuống, gió lạnh thổi mạnh, Nguyễn Lương mặc quá ít vẫn cúi đầu, không ai biết cậu đang nghĩ gì.

Lý Tương đột nhiên cảm thấy mình phải sửa chữa một chút, Nguyễn Lương không nên sợ cậu ta, cậu ta cứu cậu, cứu cậu ra khỏi nhà tù, đáng ra cậu phải cảm ơn cậu ta, chứ không phải yên lặng không nói gì như bây giờ.

Lý Tương liếm đôi môi khô róc, quay đầu nói chuyện với Nguyễn Lương: “Cậu xem, chúng ta tự do.”

Nguyễn Lương ngẩng đầu lên, chốc đó sắc mặt cậu có chút kỳ quái, nhưng đã nhanh chóng thay đổi, trở nên mềm yếu vô hại, cậu nhẹ nhàng gật đầu nói: “Cảm ơn anh.”

Lý Tương vô cùng mừng rỡ, nghe được lời mình muốn nghe, cậu ta nháy mắt lên: “Bây giờ cậu muốn đi đâu? Muốn báo cảnh sát không?”

Sắc mặt Nguyễn Lương trắng bệch, lắc đầu nói: “Không... không.”

Lý Tương cũng hiểu, cậu ta lộ ra vẻ mặt thương tiếc, dù là ai cũng không cách nào mở miệng nói với người xung quanh về cuộc sống cầm tù vụn vặt này.

Cậu ta đưa tay chạm lên gò má Nguyễn Lương, Nguyễn Lương run lên một cái nhưng không tránh.

Lý Tương vô cùng thỏa mãn, cậu ta cảm thấy mình thành công, giải cứu một vị công chúa, khiến cho người này lấy được tự do, hơn nữa còn sinh ra sự lệ thuộc đặc biệt dành cho mình.

Từ đầu đến cuối Lý Tương đều không buông cổ tay Nguyễn Lương ra, cậu ta siết chặt tay lại, Nguyễn Lương cảm thấy đau đớn nhưng không nói, tròn mắt rũ xuống lại vô cùng lạnh lùng.

Cậu cũng chỉ là bước từ một địa ngục sang một địa ngục khác.

Nguyễn Lương đột nhiên mở miệng: “Trong nhà có camera.”

Nụ cười của Lý Tương cứng đờ, nhưng cậu ta nhanh chóng chỉnh lại tâm trạng bình tĩnh nói: “Vậy chúng ta đi nhanh đi.”

Đầu óc cậu ta hỗn loạn, kéo Nguyễn Lương đi sai hướng.

Nơi này trồng rất nhiều cỏ, cây cỏ cao lên tạo thành con đường cong cong queo queo, người chưa quen nơi này đi đêm rất dễ đi xa đường, lướt quanh một vòng lớn, có điều cũng có thể đi ra ngoài.

Nguyễn Lương không nhắc nhở cậu ra.

Lý Tương vốn nghĩ đưa Nguyễn Lương ra ngoài, Phó Hiệu Chu sẽ không dám để lộ chuyện này, càng không thể cho người đi tìm kiếm, nhưng hiện tại có camera, từng hành động của cậu ta đều bị ghi lại, Phó Hiệu Chu có thể nhanh chóng biết cậu ta là ai.

Không được, không được... cậu ta phải đưa Nguyễn Lương tới đồn cảnh sát, nói cho bọn họ biết chuyện!

Tay cậu ta càng dùng sức, nhưng Nguyễn Lương vẫn không lên tiếng.

Hai người đi vòng qua gara, Lý Tương lấy lại tinh thần, Nguyễn Lương lại nói một câu: “Vào trong không? Anh ấy sắp về rồi.”

“Cái gì?” Lý Tương run lên. “Sao có thể, không phải mười giờ...”

Lại có lẽ không phải mười giờ, là cậu ta nhớ sai.

Trái tim Lý Tương đập loạn.

“Muốn trốn một chút không?” Nguyễn Lương như cũng rất sợ, tròn mắt cậu lóe lên, nhìn sau lưng một cái liền cúi đầu xuống. “Tôi không muốn bị bắt lại.”

Lòng bàn tay Lý Tương đỏ mề hôi, toàn bộ những thứ mồ hôi ẩm ướt kia đều dính lên cổ tay Nguyễn Lương. Bọn họ có thể trực tiếp đi ra ngoài, nhưng nếu... trùng hợp gặp phải thì làm sao bây giờ? Không thể có chuyện trùng hợp vậy chứ.

Không, không thể do dự, do dự nữa sẽ lãng phí thời gian hơn, nên tạm thời trốn đi hay trực tiếp ra ngoài, bây giờ Lý Tương cần suy nghĩ kĩ...

Hai người đi vào trong.

Ánh đèn trong gara u ám, bọn họ trốn trong một góc.

Vừa hoảng hốt chạy qua, Lý Tương phát hiện hình như bản thân quá chột dạ, rõ ràng cậu ta đang làm một chuyện tốt!

Nhưng hiện tại đã không kịp ra ngoài.

Vì bọn họ đã đi vào, đi ra lại sẽ phải tốn thêm chút thời gian, nếu như đụng phải Phó Hiệu Chu trên đường vắng người... Lý Tương đột nhiên xoay người nhìn về phía Nguyễn Lương. “Tại sao lại muốn vào gara?” Cậu ta gần như nghĩ là Nguyễn Lương gạt cậu ta đi vào.

Nguyễn Lương ngơ ngác ngẩng đầu: “...Không trốn sao?”

Lý Tương mở miệng, không biết nói gì, có lẽ Nguyễn Lương bị nhốt quen, phản ứng đầu tiên chính là trốn vào không gian chật hẹp.

Một lát sau, Lý Tương lấy di động ra: “Hiện tại báo cảnh sát đi, nói rõ ràng với cảnh sát, như vậy cũng để bọn họ tìm được chúng ta.”

Đôi mắt Nguyễn Lương trợn to, không dám tin, cậu đẩy chiếc di động đó ra, lần này lực của cậu vô cùng lớn, thậm chí cậu còn thoát khỏi tay của Lý Tương, ném di động ra xa.

Lý Tương cúi đầu mắng một cái, đi nhặt di động, lúc này có xe lái vào, cậu ta cảnh giác quay đầu, Nguyễn Lương đúng lúc đứng ngay sau lưng cậu ta, Lý Tương lập tức kéo cậu đến trốn sau một chiếc ghế gần đó.

“Sớm muộn gì cậu cũng phải nói.” Lý Tương vội vàng nhìn xe kia một cái, nhỏ giọng nói với Nguyễn Lương. “Hiện tại đã không sao, không phải tôi đã cứu cậu sao?” Cậu ta dụ dỗ Nguyễn Lương, giọng nói nhẹ xuống.

Nguyễn Lương nhìn cậu ta, nhìn vài giây, cuối cùng cậu gạt đầu.

Lý Tương thở phào nhẹ nhõm: “Đám người đó rời đi, chúng ta nhặt di động gọi điện thoại.”

“Tại sao lại cứu tôi?” Nguyễn Lương đột nhiên mở miệng hỏi, giọng có hơi lớn.

Lý Tương vội vàng ra dấu ‘suyt’, đưa tai nghe ngóng âm thanh.

Cậu ta đã tỉnh rượu hơn, đang vô cùng hối hận, đúng vậy, cậu ta tới cứu cậu làm gì.

Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân thật sự không thích hợp với cậu ta, những hình ảnh xinh đẹp trong đầu cậu đó, nghĩ một chút là được rồi, hiện tại cậu ta thật sự hối hận phát điên lên được.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Lý Tương biết người đầu xe kia muốn đi ra ngoài.

Nguyễn Lương mím môi, ôm hai chân, cuối cùng vùi mặt vào trong đầu gối.

Tiếng bước chân gần hơn, rồi sau đó dừng lại.

Lý Tương đang nghi ngờ, cậu ta duỗi cổ nhìn thì nhìn thấy là một cái quần tây phẳng phiu.

10. Chương 10: (Ổng Khóa Play) (h)

Nhìn lên theo ống quần, Lý Tương thấy gương mặt của Phó Hiệu Chu.

Phản ứng đầu tiên của cậu ta chính là chạy trốn, đáng tiếc cậu ta còn chưa đứng lên đã bị Phó Hiệu Chu đạp ngã xuống đất.

Lý Tương cao hơn Nguyễn Lương nửa cái đầu, dáng người cũng xấp xỉ Phó Hiệu Chu, một người cao lớn lại bị đá ngã dễ dàng như vậy, một phần là vì ngồi xổm quá lâu hai chân run rẩy, một phần khác là vì một đá của Phó Hiệu Chu thật sự quá ác. Cậu ta còn chưa tỉnh táo lại, chân tiếp theo của Phó Hiệu Chu đã rơi xuống, đạp lên bả vai cậu ta, nghiền mạnh xuống.

Không gian phát ra tiếng động lớn như vậy, từ đầu đến cuối Nguyễn Lương cũng không ngẩng đầu lên.

Cho đến khi lại có tiếng bước chân dừng lại hai bên cậu, cậu mới ngẩng đầu lên nhìn Lý Tương một cái.

Phó Hiệu Chu không về một mình, anh quan sát camera xong liền mang người theo tìm kiếm khắp nơi, bây giờ ba người đi cùng anh cũng đã đến gara, đứng cách đó không xa.

Có thể nào cậu ta cũng không thoát được.

Gara cũng không sạch sẽ, Lý Tương không biết đã lẩn trên mặt đất bao nhiêu vòng, mang theo một đồng bụi bặm. Nguyễn Lương nhìn thấy cậu ta đang khóc, nước mũi và nước mắt hòa vào nhau, thậm chí còn có nước miếng, mũi cậu ta rất đỏ, giống một thằng hề buồn cười, miệng phát ra vài tiếng rên rĩ.

Lý Tương thấy Nguyễn Lương đang nhìn mình, cậu ta lập tức đưa một tay ra cầu cứu.

Có lẽ là bị cảnh tượng này hù dọa, Nguyễn Lương lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Có lẽ đầu óc Lý Tương đã choáng váng, thấy Nguyễn Lương không có ý định giúp mình, cậu ta không để ý đau đớn, lại muốn bò qua, miệng còn lảm nhảm: “CMN, ông đây cứu mày... đồ đĩ nhà mày!”

Rõ ràng Lý Tương không dám đứng lên, lại có sức để mắng Nguyễn Lương, thậm chí còn thành công tiến về phía trước hai bước.

Phó Hiệu Chu cau mày ‘chặc’ một tiếng, đưa chân đạp lên đầu cậu ta, cậu ta mới dừng lại.

Lý Tương giận đến thở hổn hển, cậu ta quên luôn cả nỗi sợ. “Nó... nó muốn chạy!” Cậu ta đột nhiên vô cùng kích động. “Nó cầu xin tao dẫn nó chạy! Ha, còn gọi là anh trai, muốn tao dẫn nó đi, hiện tại lại báo đáp tao như vậy?”

Lý Tương như mắc chứng ảo tưởng, nói ra vài chuyện Nguyễn Lương chưa bao giờ làm, trong mắt tràn ngập điên cuồng.

Cậu ta muốn kéo Nguyễn Lương xuống nước, cậu ta cũng đã thử như vậy, dựa vào cái gì mà Nguyễn Lương có thể không dìm xia, cậu ta nhất định phải khiến Nguyễn Lương thấm hơn cả mình!

Nguyễn Lương lại không di chuyển, lưng dựa lên thân xe, cậu vui mặt vào đầu gối, như là ngủ vì mệt mỏi.

Phó Hiệu Chu nói với mấy người đứng bên cạnh đợi lệnh mấy câu, Lý Tương lập tức bị mang đi.

Nghe được âm thanh xe khởi động lái ra ngoài, Nguyễn Lương ngẩng đầu lên muốn nói chuyện.

Phó Hiệu Chu như là đã hiểu, anh che miệng cậu, thân mật vuốt tóc: “Chúng ta về nhà rồi nói.”

Lần này bước vào phòng, Nguyễn Lương không những không thả lỏng, ngược lại thân thể càng thêm cứng ngắc, Phó Hiệu Chu đề lên vai cậu nói cậu ngồi lên giường.

Trong mắt Nguyễn Lương tràn ngập lo lắng, cậu vội vàng mở miệng giải thích.

“Em không muốn chạy trốn.”

Phó Hiệu Chu không để ý tới cậu, anh thản nhiên đưa tay lên cuốn lấy một nhúm tóc của Nguyễn Lương.

Bên ngoài quá lạnh, Nguyễn Lương còn chưa tỉnh táo, toàn thân run rẩy, ngón tay vẫn còn cứng ngắc.

Cậu đưa tay ra kéo ống tay áo của Phó Hiệu Chu, cẩn thận như mèo duỗi móng ra vậy. “... Em thật sự không muốn chạy trốn.”

“Cậu ta có chạm vào em không?”

Nguyễn Lương đột nhiên rút tay về như điện giật, như là mới nhớ ra, cậu lo lắng sờ cổ mình một cái, lại hốt hoảng đứng lên muốn vào phòng tắm.

Phó Hiệu Chu ngăn cậu lại.

Hốc mắt Nguyễn Lương ửng hồng, như muốn khóc, nhưng lại không dám chạm vào Phó Hiệu Chu, cậu đứng ngây ra đó, một lát sau mới nói: “Em muốn tắm.”

Phó Hiệu Chu không hỏi gì hết, chỉ bước sang nhường đường.

Nguyễn Lương đứng ở cửa phòng tắm chần chừ một chút, cậu quay đầu hỏi Phó Hiệu Chu: “... Anh không vào sao?”

Phó Hiệu Chu chậm rãi lắc đầu.

Nguyễn Lương do dự, cuối cùng vẫn bước vào một mình, nhưng không đóng cửa, để mặc nó mở rộng.

Thái độ của Phó Hiệu Chu rất kỳ quái, không có truy hỏi việc chạy trốn, điều đó càng khiến Nguyễn Lương lo lắng, tảng đá trong lòng treo càng cao.

Lúc tắm thỉnh thoảng Nguyễn Lương lại nhìn Phó Hiệu Chu mấy lần, xác định xem anh còn ở đó không. Phó Hiệu Chu vẫn luôn đứng đó không nhúc nhích, thậm chí còn nghe điện thoại trong thời gian đó.

Nguyễn Lương cọ cánh tay bị Lý Tương nắm đến đỏ bừng, hơi nóng bốc lên khiến gò má cậu ửng hồng, trong mắt long lanh ánh nước, đôi môi dính hơi nước, khiến nó trơn bóng sáng lên.

Cậu ra khỏi phòng tắm, lúc này Phó Hiệu Chu mới đi đến trước giường ngồi xuống.

Nguyễn Lương ngồi xuống cạnh anh, trên người cậu không mặc cái gì, tóc còn nhỏ nước.

Ngón tay Phó Hiệu Chu dịu dàng xoa tai cậu, điều này khiến cậu có một loại ảo giác – Phó Hiệu Chu hoàn toàn không tức giận, anh biết cậu bị ép buộc.

Vì vậy Nguyễn Lương chủ động mở miệng: “Đụng vào tay... còn cả mặt.”

Cậu đang trả lời vấn đề vừa rồi của Phó Hiệu Chu.

Phó Hiệu Chu nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay bị cọ đến ửng hồng kia, cánh tay còn hơi nhói, vừa rồi Nguyễn Lương dùng sức quá lớn.

Cậu ngoan ngoãn đưa qua cho Phó Hiệu Chu nhìn, thậm chí còn thật sự nói: “Rửa sạch rồi.”

Phó Hiệu Chu khẽ cong môi, xem như là cười, anh chạm lên gò má của Nguyễn Lương, bóp một cái, cúi đầu ngậm lấy cánh môi Nguyễn Lương mút vào, lưỡi liếm từ gò má đến sau tai.

Nguyễn Lương còn thật sự ngây thơ cho rằng chuyện này sẽ được bỏ qua như vậy, cậu gần như đắm chìm trong nụ hôn này, cho đến khi hai tay đều bị giữ chặt, bị đè nặng lên giường, dây xích lạnh như băng lại đánh lên tay cậu, cậu mới hoảng hốt ý thức được, có lẽ cái này chỉ là một khởi đầu.

Phó Hiệu Chu đứng dậy tìm khăn lông lau tóc cho cậu, dây xích vòng lên đầu giường khiến nó trở nên càng ngán, ngay cả giường Nguyễn Lương không xuống được, chỉ có thể nằm chờ đợi tảng đá lớn đập âm âm về phía mình.

Phó Hiệu Chu để khăn lông lên đầu cậu cẩn thận lau khô, Nguyễn Lương lại cảm thấy run rẩy.

“Nguyễn Nguyễn muốn chạy trốn sao?” Giọng nói của Phó Hiệu Chu từ đằng sau truyền tới, da đầu Nguyễn Lương cũng tê dại.

“Không muốn.”

“Vậy tại sao lại đi theo cậu ta?” Phó Hiệu Chu giữ lấy khăn lông, nâng mặt cậu lên hôn một cái. “Em biết cậu ta.”

“Em không tránh được.” Nguyễn Lương đáp trả. “Em không biết anh ta...”

Ánh mắt Phó Hiệu Chu lóe lên, anh nhanh chóng nở nụ cười, lại hôn Nguyễn Lương. “Nhóc lừa đảo.”

“Em thật sự...” Nguyễn Lương nghẹn ngào, vì Phó Hiệu Chu đột nhiên cúi đầu ngậm lấy đầu vú nhỏ nhỏ trước ngực, còn nhẹ nhàng dùng răng gặm. “Hình như anh ta biết em.”

Phó Hiệu Chu không muốn tiếp tục đề tài này, anh không thích trong miệng Nguyễn Lương xuất hiện người nào khác ngoài anh ra, cho dù là không có tên cũng không được.

“Muốn ra ngoài vậy sao?” Anh lại hỏi.

“Không có.” Nguyễn Lương khóc, phía sau bị đẩy vào một chút gel bôi trơn, Phó Hiệu Chu cũng không cắm vào, mà bôi những chất lỏng trơn trượt kia lên mông cậu, khiến nơi đó trở nên dính dính. “Không muốn ra ngoài, muốn đi chung với anh...”

Phó Hiệu Chu nở nụ cười, anh gãi lên cửa hang, cảm nhận nó co rút. “Thật biết nói chuyện.”

“Thật.” Nguyễn Lương muốn hôn Phó Hiệu Chu, lại vì dây xích hạn chế mà ngã xuống giường.

“Tại sao muốn tắm?” Phó Hiệu Chu cầm một ngón tay vào, đùa nghịch vách hang mềm mại. “Còn chưa cắm vào, sao em lại ướt như vậy?”

“Không thích người khác chạm vào, bẩn.” Nguyễn Lương nói xong loại xoay xoay người, ngón tay phía dưới lại cắm sâu hơn.

Phó Hiệu Chu vỗ lên bụng cậu một cái, Nguyễn Lương không có cơ bụng, bụng rất phẳng, khung xương cậu nhỏ, nhìn thì vô cùng gầy, nhưng dưới mông lại mềm mềm rất co dãn.

“Vậy thích anh chạm vào không?” Phó Hiệu Chu rút ngón tay ra, cửa hang mềm ướt bị mở thành một cái lỗ nhỏ, quy đầu chống lên, lại vẫn không thể ngậm lấy toàn bộ.

Nguyễn Lương gật đầu, cậu vặn người, đầu vú trước ngực vểnh cao. “Anh tới, anh tới.”

Phó Hiệu Chu dùng dương vật cạ vào giữa đùi, kề tai đến gần miệng cậu. “Hử?”

“Muốn hôn.” Nguyễn Lương học theo Phó Hiệu Chu, đưa lưỡi ra từ từ liếm.

Phó Hiệu Chu hôn Nguyễn Lương, tách mông cậu ra tiến vào. “Thật nghe lời, sao hôm nay lại nghe lời vậy?”

Dương vật lớn phá vỡ đũng đạo, đâm vào chỗ sâu, Nguyễn Lương dứt quang kêu lên, hai cánh tay bị dây xích khóa ở đầu giường, Phó Hiệu Chu đâm mạnh vào, cậu lập tức không nhận được mà cong lưng.

Làm như vậy vài chục cái, Phó Hiệu Chu chống tay ở hai bên vai cậu, phía trên đen kịt, đôi mắt Nguyễn Lương cũng bị bao phủ bởi một lớp màu đen.

“Hay là khóa em lại, không cho đi đâu hết.” Phó Hiệu Chu cúi người, cắn tai Nguyễn Lương. “Không cần đi bộ, hình như chân cũng không có tác dụng gì.” Anh đâm mạnh vào, khiến cánh mông run rẩy.

Nguyễn Lương nắm chặt drap giường, lắc đầu nói: “Đừng, đừng...”

“Đừng cái gì?” Phó Hiệu Chu cười khê. “Không muốn bị chặt chân, vậy tại sao em chạy?” Anh đột nhiên cắn mạnh lên cổ Nguyễn Lương, hung ác đâm vào vách thịt mềm mại, đâm thủy bị đưa ra, tung tóe trên chân hai người.

Nguyễn Lương chớp mắt một cái liền rơi nước mắt, chớp mũi cũng đỏ ửng: “Em không... chạy?”

“Nói dối nữa sao?” Phó Hiệu Chu rút ra đánh lên mông cậu, xoa bóp nơi mềm mại kia nâng lên cao, lại cắm mạnh vào.

Nguyễn Lương thét lên bắn ra, Phó Hiệu Chu cũng bắn vào trong, anh từ từ rút ra, cửa hang không thể khép lại rỉ ra tinh dịch trắng đục.

Dây xích lượn quanh đầu giường được Phó Hiệu Chu tháo ra, cánh tay Nguyễn Lương được buông lỏng, nhưng cậu biết đây hoàn toàn không phải kết thúc.

11. Chương 11: (tiếp Tục Ống Khóa Play/chân Giao) (h)

Ống khóa được kéo dài, Phó Hiệu Chu quấn nó lên người Nguyễn Lương. Nhiệt độ lạnh như băng khiến Nguyễn Lương run rẩy, cậu thở hổn hển, điễm trước ngực kia cũng theo đó mà vênh cao.

Phó Hiệu Chu di chuyển ống khóa, khiến nó chạy khắp người Nguyễn Lương. Dây xích quá lớn, nó hơi vòng qua đầu vũ đồ ửng. Nơi đó bị gặm cắn nóng hừng hực đột nhiên được làm lạnh khiến nó có chút thoải mái, nhô càng cao.

Nguyễn Lương xấu hổ nhắm mắt, lại bị Phó Hiệu Chu nâng cằm lên ra lệnh: “Mở to mắt nhìn anh.”

Nguyễn Lương không chỉ mở mắt, cậu còn há miệng, nửa hàm răng lộ ra, cái lưỡi đỏ thẫm lấp ló, không biết còn tưởng rằng cậu đang quyến rũ anh.

“Bé hư.”

Phó Hiệu Chu nói xong liền quấn quanh dây xích lên đùi phải của cậu, cũng không chặt, quấn ba vòng lên đến đầu gối, lại đặt cái chân đó lên trên vai mình.

Dương vật của anh không biết cứng lại từ lúc nào, mang theo nhiệt độ đốt người tiến vào nơi kia.

Cổ họng Nguyễn Lương phát ra tiếng nghẹn ngào, cậu theo bản năng đưa tay ra, sau đó lại rơi lệ.

Bị đâm vào khiến cậu rất nhạy cảm, cho dù dương vật còn hơi mềm, cậu vẫn có thể cảm nhận được khoái cảm như cũ.

Phó Hiệu Chu đan tay với cậu, lần này anh di chuyển rất chậm, nhưng vào rất sâu rất dùng sức, gần như mỗi một lần đều khiến toàn thân Nguyễn Lương cong lên.

“Còn chạy nữa không?” Phó Hiệu Chu nghiêng mạnh lên điễm kia, nghe Nguyễn Lương nghẹn ngào rên rỉ. “Bị làm thành như vậy còn muốn chạy sao?” Anh cúi người xoa lồng ngực cậu, nơi đó đỏ bừng. “Có phải muốn mỗi ngày anh đều làm em không xuống được giường, em mới có thể ngoan hơn không?”

Nguyễn Lương nói không nên lời, Phó Hiệu Chu cũng không tính để cậu nói, anh nắm lấy hông cậu ngừng một lát rồi đâm mạnh vào. Bên trong còn có tinh dịch anh bắn vào, nơi đó đã bị đánh loạn chảy bọt trắng, toàn thân Nguyễn Lương ướt đầm, thái dương, miệng, đầu gối, còn cả cửa hang mấp máy.

Phó Hiệu Chu đột nhiên che đi đôi mắt của Nguyễn Lương, không để đôi mắt lấp lánh đó nhìn mình.

Nguyễn Lương dựa theo trực giác đưa tay ôm lấy cổ Phó Hiệu Chu, cảm nhận anh nhích lại gần mình từng chút một, đánh vào mình.

Cậu hằm hừ nắm chặt cánh tay Phó Hiệu Chu, miệng cũng dần đi xuống, nước mắt dính ướt lòng bàn tay Phó Hiệu Chu.

“Chu Chu, Chu Chu...” Nguyễn Lương mang theo giọng mũi run rẩy, một chữ cuối cùng rất nhẹ, gần như không có âm thanh.

“Còn dám chạy không?”

“Không dám... ưm...” Phó Hiệu Chu nâng tinh hoàn của cậu lên, bàn tay bọc lấy nắm bóp, cậu hơi chậm chạp nói xong mới phát hiện không đúng. “Không... em không muốn chạy, không muốn chạy.”

“Không cho lặp lại hai lần, không cho làm nữa.”

Phó Hiệu Chu buông tay ra, trên lông mi Nguyễn Lương còn mang ánh nước, đôi mắt bị che lại đỏ hơn.

Phó Hiệu Chu rút ra, lật người Nguyễn Lương lại, đè hông cậu xuống, muốn cậu nâng mông lên.

Nguyễn Lương lại không làm được, hông rất đau, đi xuống một chút, trong huyết nhỏ ra một giọt trắng đục. Ông khóa cộm lên, khiến cậu không thoải mái lại không thể gấp chân lại hoàn toàn.

Phó Hiệu Chu để chúng nó lượn quanh rồi đặt lên lưng Nguyễn Lương, anh đỡ cánh mông bị đánh đến đỏ ửng nhanh chóng đâm vào trong.

Anh để dây xích lạnh băng dán lên ngực Nguyễn Lương, mè nheo đầu vú theo động tác ra vào.

“Không được, xin anh...” Khó khăn lắm Nguyễn Lương mới nặn ra được hai câu lại bị đâm vào mà mất tiếng.

“Xin anh cái gì?” Phó Hiệu Chu chậm lại.

Nguyễn Lương còn chưa nghĩ ra mình muốn nói gì, dựa theo kinh nghiệm trước đây, nói chậm một chút nhẹ một chút đều vô dụng. “Không chịu nổi...”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“... Dừng miệng, em dừng miệng giúp anh bắn ra.”

Chờ đến khi thật sự quỳ xuống, đối mặt với dương vật cứng rắn, Nguyễn Lương lại hối hận.

Vật sáng lóng lánh mới rút ra khỏi mông cậu kia, mang theo âm thủy và tinh dịch.

Cậu dùng tay cảm nhận hình dáng nó, ngẩng đầu muốn nói mình nói đùa, nhưng Phó Hiệu Chu như thật sự biết cậu muốn làm gì vậy, anh vuốt ve gò má cậu nói: “Phải nói được làm được.”

Nếu là trước kia, có lẽ Nguyễn Lương còn dám cứng đầu, nhưng hôm nay tình huống tế nhị, cậu không dám mạo hiểm.

Đầu tiên cậu dùng môi chạm lên chóp một cái, lại hôn lên cán, cậu ngẩng đầu nói: “Em không ngậm được...”

“Vậy thì chỉ liếm.”

Nguyễn Lương duỗi đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm linh khẩu như liếm sữa, Phó Hiệu Chu rên lên một tiếng, anh nâng mặt cậu lên.

Nguyễn Lương cho là anh tha cho mình, nhưng không nghĩ tới dương vật to lớn thẳng đứng này trực tiếp cọ lên má cậu, trên mặt cậu bị cọ mấy cái dính ánh nước.

Phó Hiệu Chu thật sự tha cho miệng cậu, nhưng không muốn cứ kết thúc như vậy, anh lại kéo cậu qua, khép hai chân lại, dương vật chen vào giữa hai chân di chuyển.

Bên chân mềm mại bị cọ đến đỏ bừng, Phó Hiệu Chu xoa nắn cánh mông cậu. “Bên trong còn chảy nước đó.” Anh lau kẽ mông một cái, nhỏ giọng nói. “Đã ướt vậy rồi còn không cho anh vào?”

Nguyễn Lương tự mình chuốc lấy khổ, quay đi quay lại cũng đều phải bị đâm vào. “Muốn, muốn... ưm, đâm vào trong.”

Phó Hiệu Chu lại xoa dương vật của cậu, bé con run rẩy chảy nước, anh đè mông cậu xuống lại cắm vào.

Ngoài miệng bị làm sưng, mang theo cảm giác nhoi nhói, Nguyễn Lương vừa đau vừa thoải mái, cậu tự giác bám lên Phó Hiệu Chu, lúc gọi ‘Chu Chu’ lúc gọi ‘ông xã’.

Sau khi bắn ra Nguyễn Lương đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Phó Hiệu Chu cũng sắp tới, anh di chuyển nhanh hơn, sau đó bắn từng cổ tinh dịch vào cái miệng tham ăn này.

Phó Hiệu Chu thở hổn hển rút ra, Nguyễn Lương đã rất mệt mỏi, miệng vẫn lảm bảm mấy chữ, Phó Hiệu Chu kể lại gần mới nghe được cậu nói: “Chu Chu... đừng chạy...”

Phó Hiệu Chu vỗ vỗ đầu cậu: “Đương nhiên anh không chạy, là em muốn chạy.” Lúc anh nói lời này vẫn rất dịu dàng, anh nhẹ khoác tay lên tay Nguyễn Lương, ánh mắt đột nhiên thay đổi, đáy mắt dần hiện vẻ tàn nhẫn, giọng nói thấp như nỉ non. “Anh sẽ không bỏ qua cho cậu ta.”

Nếu như anh không kiểm tra camera.

Nếu anh về muộn chút nữa.

Nếu anh lại để Nguyễn Lương chạy đi khỏi tầm mắt anh lần nữa...

Phó Hiệu Chu nhắm hai mắt, anh dựa vào thành giường xoa xoa lọn tóc cậu. "... có biết như vậy rất nguy hiểm không?"

Nguyễn Lương ngủ đủ mới dậy, mở mắt đã là sáng hôm sau, mặt trời treo thật cao trên bầu trời.

Ổng khóa trên tay đã được mở ra, Phó Hiệu Chu cũng không khóa cậu lại lần nữa như lời anh nói.

Nguyễn Lương đi chân trần vào phòng khách, Phó Hiệu Chu không có ở đây, cậu chờ một lúc, Phó Hiệu Chu mới mang cơm về.

Phó Hiệu Chu đẩy thức ăn đến trước mặt Nguyễn Lương, cậu không kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn Phó Hiệu Chu.

"Nhìn anh làm gì? Ăn đi."

Nguyễn Lương siết chặt quần, hơi lo lắng. "Anh còn tức giận sao?"

"Anh không tức giận." Phó Hiệu Chu mở hộp cơm ra. "Em dậy bao lâu rồi, có đói bụng không? Mau ăn cơm."

"Em không muốn chạy trốn... thật sự không biết anh ta, anh ta nói anh ta là đàn anh của em, nhưng em thật sự không nhớ rõ." Nguyễn Lương cúi đầu xuống. "Em không nhớ anh ta, cũng không quan tâm anh ta là ai... anh không tin em."

"Anh tin." Phó Hiệu Chu xoa lên tai cậu.

Nguyễn Lương vẫn rất hốt hoảng, hốc mắt đỏ lên. "Anh để em tự ăn cơm..."

Phó Hiệu Chu kéo cậu vào lòng. "Năm nay Nguyễn Nguyễn bao nhiêu tuổi rồi, ăn cơm còn cần người khác đút cho sao?"

Đây rõ ràng là anh ép.

Là anh không cho cậu động đũa, là anh muốn tự mình đút cậu ăn.

Nhưng hiện tại anh lại không làm gì hết, để tự Nguyễn Lương làm.

Cuối cùng bữa cơm này vẫn do Phó Hiệu Chu đút cho cậu. Trước kia Nguyễn Lương kén ăn, có vài món chỉ ăn hai ba miếng đã không muốn ăn, hôm nay lại vô cùng nghe lời, ăn hết nguyên hộp cơm.

Hôm nay Nguyễn Lương vô cùng căng thẳng, ngay cả khi Phó Hiệu Chu thu dọn hộp cơm xong, chuẩn bị ra ngoài cậu cũng hỏi: "Anh đi đâu vậy?"

Ánh mắt Phó Hiệu Chu trầm xuống nhưng rồi khóe môi vẫn nhanh chóng nâng lên: "Xử lý vài chuyện, buổi tối anh về."

Nguyễn Lương không khỏi nghĩ tới Lý Tương, cậu thông minh không hỏi thêm gì nữa, ngoan ngoãn đáp một tiếng được. "Vậy em chờ anh."

Chạng vạng tối, Phó Hiệu Chu trở lại, Nguyễn Lương ngồi co ro trên ghế ngủ gà ngủ gật, nghe được tiếng đóng cửa cậu lập tức tỉnh lại.

"Sao lại ngủ ở đây?" Phó Hiệu Chu đi qua xoa tóc cậu. "Cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?"

Nguyễn Lương dang tay ra, Phó Hiệu Chu rất tự nhiên ôm lấy cậu đi vào phòng ngủ.

Nguyễn Lương ngồi trên giường, Phó Hiệu Chu ngồi xổm xuống lấy dép đặt trên mặt đất đi vào cho cậu: "Lại không đi dép."

Phó Hiệu Chu đứng dậy, "Không biết chăm sóc mình như vậy, sau này ở một mình thì phải làm sao bây giờ?"

Nguyễn Lương cứng đờ, cậu như nghi ngờ nhìn về phía Phó Hiệu Chu.

“Hận anh không?” Phó Hiệu Chu nâng mặt cậu hỏi. “Anh nhốt em, cũng không để người khác tới tìm em.”

Gần như là lập tức, Nguyễn Lương lắc đầu, cậu nắm chặt tay Phó Hiệu Chu: “Không...”

“Thật sao?” Khóe miệng Phó Hiệu Chu cong cong. “Không được nói dối.”

“Không nói dối...” Giọng nói của Nguyễn Lương rất nhẹ, như đang sợ, dù bản thân cậu cũng không biết mình đang sợ cái gì. Chỉ là trong lòng cậu hoang mang.

“Em muốn ra ngoài không?” Phó Hiệu Chu hỏi. “Anh thả em ra.”

Lúc này Nguyễn Lương hoàn toàn choáng váng.

12. Chương 12: Quá Khứ (trên Xe Dã Ngoại Play)

Từ lâu Nguyễn Lương đã nghe nói về Phó Hiệu Chu, thầy hướng dẫn của cậu từng học cùng Phó Hiệu Chu, người đó rất thích nhắc tới Phó Hiệu Chu với nhóm sinh viên hiện tại.

Lúc gặp mặt thật sự cũng là lúc lên năm hai đại học, Phó Hiệu Chu quyên tặng trường học thành lập quỹ, lấy tư cách là nhà tài trợ lên bục phát biểu. Vì lần diễn thuyết này có thu hình, trường học cố ý chọn ra một vài sinh viên về ngoài ổn ngồi ở hàng trước.

Tất nhiên Nguyễn Lương không thể tránh khỏi, được sắp xếp ngồi hàng đầu, nam sinh ngồi bên cạnh như thân thiết đánh lên tay cậu, hơi hất cằm nói: “Tôi còn tưởng rằng có thể nào cũng phải ba bốn mươi, không nghĩ tới lại rất trẻ.” Người cậu ta chỉ dĩ nhiên là Phó Hiệu Chu đang cúi đầu chuẩn bị bài phát biểu trên bục.

Nguyễn Lương nhẹ nhàng tránh đi bả vai nghiêng qua của nam sinh kia, cậu ngẩng đầu nhìn Phó Hiệu Chu, ‘ừ’ một tiếng.

Đúng là Phó Hiệu Chu trẻ tuổi, vẻ ngoài đẹp trai, sau khi vào giảng đường thì các cô gái đã tụ lại, khe khẽ thảo luận về anh.

Nguyễn Lương không hề có hứng thú với những thứ đó, cậu đến chỉ vì thầy hướng dẫn nói cậu đến.

Lúc chính thức quay hình, dưới đài lập tức lắng xuống, Phó Hiệu Chu đọc lên câu đầu tiên, Nguyễn Lương nghĩ giọng của người này thật êm tai.

Đến khi buổi diễn thuyết kết thúc, thầy hướng dẫn lại gọi Nguyễn Lương tới bên cạnh Phó Hiệu Chu, giới thiệu cậu với anh, khen ngợi sự xuất sắc của cậu.

Hai người họ khách sáo bắt tay, bàn tay Phó Hiệu Chu khô lại ảm áp, Nguyễn Lương cảm nhận rồi nhanh chóng buông tay.

Thầy hướng dẫn nói Nguyễn Lương đưa Phó Hiệu Chu đi dạo một vòng thả lỏng một chút, lát nữa còn phải ghi hình một lớp học công khai. Nhìn ra thầy hướng dẫn muốn cậu làm quen với Phó Hiệu Chu, người này biết tình huống gia đình của Nguyễn Lương, lại rất xem trọng sinh viên xuất sắc mà bình dị này.

Trường học mấy chục năm cũng như một, không có thay đổi gì lớn, Nguyễn Lương không cảm thấy có gì hay để giới thiệu, cũng may Phó Hiệu Chu không làm khó cậu, chủ động nói ra sân ngồi một chút.

Trên đường đi Nguyễn Lương chọn ra mấy chuyện thú vị trong trường kể cho Phó Hiệu Chu, Phó Hiệu Chu lắng nghe, thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, Nguyễn Lương lại cảm giác Phó Hiệu Chu không phải đang cười thật lòng. Có lẽ người làm ăn đều là dạng này, cậu cũng không để ý nhiều.

Ngồi trong sân, có gió nhẹ thổi qua, Nguyễn Lương nói khô cả họng, đúng lúc Phó Hiệu Chu nói muốn uống nước, cậu đi mua nước, lúc quay về thấy Phó Hiệu Chu dựa vào cột đình nhắm mắt nghỉ ngơi, gương mặt đường nét rõ ràng bớt đi vẻ sắc nhọn, sinh ra chút dịu dàng.

Cậu đi tới, Phó Hiệu Chu lập tức mở mắt, nhận chai nước, mở ra: “Cậu rất biết nói chuyện, vẫn luôn nói từ đầu tới giờ.” Anh đưa nước tới trước mặt Nguyễn Lương.

Trong tay Nguyễn Lương còn một chai nước, nhận không được mà không nhận cũng không được.

Phó Hiệu Chu còn nói: “Nhưng cậu cũng không giống người thích nói chuyện.”

Nguyễn Lương nhận chai nước kia, từ từ đổ xuống.

“Cậu cũng không muốn bắt tay với tôi lắm... không thích tiếp xúc thân thể?” Phó Hiệu Chu suy đoán.

Nguyễn Lương hạ mắt xuống, lông mi như cây quạt trải rộng ra, ẩn đi cảm xúc trong mắt: “Không có, thật ra thì tôi có hơi căng thẳng, không biết nên nói gì.”

Phó Hiệu Chu cười, không quá xoắn xuýt về vấn đề này. “Nên về thôi.”

Trên đường về Phó Hiệu Chu đột nhiên nói với Nguyễn Lương: “Có thời gian rảnh thì tới công ty tôi xem một chút, lúc nào cũng hoan nghênh.”

Nguyễn Lương dừng lại, ngẩng đầu nhìn Phó Hiệu Chu. Phó Hiệu Chu rất cao lớn, cậu phải hơi ngẩng đầu mới có thể nhìn được mặt của anh, người kia vẫn cười, khiến người khác không nhìn thấu được cảm xúc.

“Được.” Đôi mắt Nguyễn Lương rất sáng, điều này khiến nụ cười của cậu càng thêm chân thành. “Nếu như có thời gian rảnh.”

Nguyễn Lương cũng tham gia tiết học công khai này, người kia bị máy quay phim vây quanh khiến không thể quay đầu, cậu chỉ đành để mình nhìn bóng lưng của người đàn ông đó.

Mặc dù theo bản năng vẫn cảm thấy sợ hãi, cậu lại vẫn muốn tiến thêm một bước tìm hiểu.

Có lẽ lúc đó, cậu cũng đã bị anh hấp dẫn.

Sau đó hai người lại ‘ngẫu nhiên’ gặp mặt ba bốn lần, có lúc là ngoài đường, có lúc là trong trường, đều là Phó Hiệu Chu chủ động, lần cuối cùng là ở cửa công ty Phó Hiệu Chu, Nguyễn Lương liếm môi, cười cười bước vào tầm mắt Phó Hiệu Chu, nói: “Thật trùng hợp.”

Phó Hiệu Chu nói theo cậu: “Đúng vậy, trùng hợp gặp nhau như vậy.”

Nguyễn Lương cười, ánh mặt trời rơi lên lọn tóc khiến cả người cậu cũng trở nên sáng ngời.

Vì lần đầu tiên hai người gặp mặt, Phó Hiệu Chu lên tiếng trên bục giảng, nên Nguyễn Lương chỉ thích dùng ‘thầy’, ‘đàn anh’ để gọi Phó Hiệu Chu.

Cậu rất thích gọi tên riêng của anh, hẹn Phó Hiệu Chu đến phòng học trống gặp mặt, nằm sấp trên bàn hít hít hưởng thụ ánh mặt trời, trong miệng còn như bôi mật gọi một tiếng ‘đàn anh’.

Phó Hiệu Chu đi tới, tay khê nâng lên lại buông xuống: “Có thể chạm vào em không?”

Nguyễn Lương nằm sấp trên bàn lắc đầu: “Có thể.”

Lúc này Phó Hiệu Chu mới cuộn lọn tóc của cậu lên, vờn quanh trong kẽ ngón tay.

“Có thể ôm em không?”

“Có thể.”

“Có thể hôn em không?”

“Có thể.”

Bọn họ luôn lặp lại màn đối thoại những câu hỏi biết rõ câu trả lời nhàm chán này, làm không biết mệt.

Một ngày Phó Hiệu Chu lái xe đưa Nguyễn Lương đi hóng gió, cửa kính xe mở ra, Nguyễn Lương luôn nhân lúc Phó Hiệu Chu không chú ý đưa tay ra, Phó Hiệu Chu nhắc nhở mấy lần, cậu vẫn nóng lòng muốn thử.

Đường núi ngoại ô gập ghềnh, Phó Hiệu Chu dừng xe lạnh lùng nhìn Nguyễn Lương, Nguyễn Lương lại giả ngu hỏi: “Sao không đi?”

“Anh nói không cho đưa tay ra bao nhiêu lần rồi?”

Cái này rất giống dạy bảo trẻ con, Nguyễn Lương không nhịn được cười thành tiếng, lại bị Phó Hiệu Chu đè xuống hôn.

Lần này Phó Hiệu Chu không hỏi cậu có thể không, cậu ngẩng đầu lên phối hợp với anh, cho đến khi đầu lưỡi bị mút đến tê dại.

Hai người tách ra, Nguyễn Lương lại mò đến lồng ngực Phó Hiệu Chu cọ cọ, như một chú mèo dính người.

Phó Hiệu Chu mất tiếng, anh vỗ vỗ đầu cậu: “Đừng lộn xộn.”

Nguyễn Lương đưa tay đè lên cái túi kia, ánh mắt tránh né nhìn ra ngoài chủ động nói: “Có thể...”

“Có thể cái gì? Anh còn chưa nói gì đâu.” Phó Hiệu Chu ôm lấy cậu, tay trượt vào trong quần, cắn tai cậu trêu chọc.

Hai người chuyển xuống ghế sau, Nguyễn Lương cởi sạch nửa nằm, Phó Hiệu Chu hôn toàn bộ thân thể cậu, từ trán đến yết hầu, từ lồng ngực trắng nõn đến ngón chân mượt mà, Nguyễn Lương cảm thấy rất xấu hổ, cậu co chân không cho Phó Hiệu Chu chạm vào, lại bị người kia kiên quyết kéo lại, như trừng phạt mà gặm cắn mắt cá chân.

Buồng xe ngột ngạt, hai người nhanh chóng đổ mồ hôi, hơi thở giao thoa, Nguyễn Lương vô cùng nhạy cảm, chỉ hơi quỳ xuống nâng mông làm dạo đầu, đầu gối đã đổ ừng.

Cảm giác bị ngón tay cắm vào rất kỳ quái, Nguyễn Lương không nhịn được co rút miệng huyệt, lại bị Phó Hiệu Chu vỗ lên mông, vừa ngẩng đầu đã bị đập đầu, lỗ mũi đau xót, vừa nhắm mắt nước mắt đã rơi xuống, cũng không phải đau vì bị đập đầu, là cảm giác kích thích phía sau quá mãnh liệt.

Phó Hiệu Chu rút ngón tay ra để cậu ngồi lên đùi mình, xoa nắn đầu vú hỏi: “Sao lại khóc?”

“Em không có.” Lúc đang nói chuyện nước mắt lại rơi, Nguyễn Lương vừa mở miệng đã ngậm chặt lại không muốn nói thêm nữa.

“Hử? Khóc cái gì?” Phó Hiệu Chu biết rõ còn hỏi, anh vuốt đầu cậu hỏi. “Có đau không, sao lại đập đầu? Ngốc vậy.”

Nguyễn Lương không muốn tiếp tục đề tài này, đổi sang một đề tài Phó Hiệu Chu hứng thú hơn: “Anh làm xong chưa? Mau vào đi...”

Cảm giác đau đớn khi thật sự tiến vào khiến Nguyễn Lương không kêu được thành tiếng, nước mắt không nhịn được chảy ra ngoài, Phó Hiệu Chu ngừng rất lâu, lại tiến vào từng chút một, quá trình vô cùng mệt mỏi, cũng may dừng đạo mềm mại nhanh chóng làm quen, bao lấy dương vật to lớn hút một cái.

Phó Hiệu Chu không nhịn được thêm, đánh mạnh từng cái vào trong lại rút ra, Nguyễn Lương không thể chống đỡ. Một lúc sau Phó Hiệu Chu cậy mở hàm răng của cậu, ngón tay để ở đầu lưỡi chạm rãnh dày vò, nước miếng không kịp nuốt chảy xuống.

Nguyễn Lương cảm thấy vật trong cơ thể kia lại to thêm một chút, cậu đẩy Phó Hiệu Chu một cái, mơ hồ nói: “Nóng... ưm... quá lớn.”

“Nóng?” Phó Hiệu Chu rút ngón tay ra, xoa nước miếng trong suốt lên ngực Nguyễn Lương, anh đưa tay đè lên chốt, cửa kính xe lập tức mở xuống một nửa.

Nguyễn Lương bị dọa khiến dừng đạo co rút nhanh, Phó Hiệu Chu bị siết suýt nữa bắn, anh vuốt mông Nguyễn Lương: “Bé cưng, thả lỏng.”

“Em không phải là bé cưng.” Nguyễn Lương nhanh miệng trả lời lại tỏ cáo. “Anh hạ cửa sổ xuống.”

“Không phải em nói nóng sao?” Phó Hiệu Chu liếm vành tai cậu, lại tăng tốc độ, nơi liên kết phát ra tiếng va chạm ‘bành bịch’.

Nguyễn Lương vội vàng lắc đầu: “Không nóng... a... kéo lên.”

“Không.” Phó Hiệu Chu nói xong lại ngậm lấy đầu vú đỏ tươi của cậu.

Nơi này hiếm khi có người, nhưng Nguyễn Lương vẫn không yên tâm, cậu đưa tay muốn nhấn chốt cửa lại bị Phó Hiệu Chu đè lại mạnh mẽ ra vào.

Đầu vú bị mút đến phát sáng, gió mát ngoài cửa sổ len vào, hai điểm dính nước miếng bị gió thổi ngứa. Nguyễn Lương hơi ưỡn ngực, Phó Hiệu Chu chỉ hơi liếm mấy cái, ngẩng đầu cố ý hỏi: “Sao vậy?”

“Liếm một chút...”

“Liếm một chút là được?”

“Hút hút một cái...” Nguyễn Lương ngượng ngùng, giọng nói mang theo tình dục khó che giấu.

“Nguyễn Nguyễn.” Phó Hiệu Chu đột nhiên gọi cậu như vậy, dịu dàng như là nỉ non.

Nguyễn Lương nâng tay lên che kín mặt mình, khóc càng lớn, vì sự di chuyển mãnh liệt đó, cũng vì danh xưng đã lâu không được nghe.

Buổi tối Phó Hiệu Chu trực tiếp đưa Nguyễn Lương về nơi ở của mình, quần áo của Nguyễn Lương trên xe bị bẩn, hiện tại đang mặc áo khoác của Phó Hiệu Chu, hơi rộng, càng làm nổi bật thân hình nhỏ con của cậu.

Phó Hiệu Chu vô cùng muốn kéo cậu vào lòng, lại vẫn kiềm chế rót một cốc sữa bò cho Nguyễn Lương.

Hình như Nguyễn Lương không thích bị xem như một đứa trẻ, cậu bĩu môi nhìn sữa bò, vô cùng không biết động tác nhỏ này càng lộ vẻ không chín chắn.

Phó Hiệu Chu xoa xoa tóc cậu: “Ngoan, uống nó rất tốt cho giấc ngủ.”

Nguyễn Lương uống nửa cốc, lại đẩy nửa cốc qua. “VẬY anh cũng uống.”

Phó Hiệu Chu lập tức uống hết số sữa còn lại.

Ở trong xe bị làm mạnh như vậy, Nguyễn Lương cần nghỉ ngơi, Phó Hiệu Chu không chắc mình có thể kiềm chế được, nhất là lúc này toàn bộ thân thể Nguyễn Lương đều là dấu vết anh tạo ra.

Anh để Nguyễn Lương ngủ ở phòng ngủ chính, mình ngủ trong phòng khách.

“Không ngủ cùng nhau sao?”

Phó Hiệu Chu đặt ngón trỏ lên môi cậu: “Đừng hỏi.”

Nguyễn Lương cười, gật đầu nói: “A...” Mang theo chút chế nhạo.

Anh nhìn Nguyễn Lương đẩy cửa phòng ngủ chính ra, không nhịn được lại gọi cậu lại.

“Xác định rõ chưa, ở với anh?” Phó Hiệu Chu cũng không muốn nói những lời này, điều này gây bất lợi cho anh, nhưng anh vẫn nói. “Ý muốn kiểm soát của anh rất mạnh... có lẽ em sẽ không chịu nổi.” Giọng nói của anh rất cay nghiệt, như đang nói chuyện của người khác, miêu tả một người khác.

Nguyễn Lương đứng ở cửa, ánh mắt mang chút nghi ngờ, mấy giây sau mới hỏi: “Nếu em nói em không chắc chắn...?”

“Nguyễn Lương.” Phó Hiệu Chu khẽ gọi tên cậu. “Anh không phải đang đùa.”

Nguyễn Lương nhanh chóng đổi lời, lộ ra nụ cười mềm mại. “Xin lỗi... chắc chắn, em thích anh.” Nói xong đôi mắt cậu nhảy nhót, tất cả đều là hương vị ngọt ngào.

Ánh mắt Phó Hiệu Chu dịu dàng: “Đi ngủ đi, ngủ ngon.”

Con đường này không có lựa chọn khác, bản thân bọn họ đều biết.

13. Chương 13: (khẩu Giao/phòng Làm Việc Play) (h)

Nguyễn Lương có chứng mất ngủ rất nghiêm trọng, từng đến bệnh viện lấy thuốc, đã kiểm tra cũng không tốt hơn được, cậu như đã quen rồi, thường thường vào lúc nửa đêm không ngủ được sẽ gửi tin nhắn quấy rầy Phó Hiệu Chu.

Những đêm không ngủ đó, Phó Hiệu Chu luôn ở bên cậu. Loại cảm giác đó rất kỳ diệu, khiến Nguyễn Lương có cảm giác yên tâm trước nay chưa từng có, sau đó trò chuyện một chút thì cậu sẽ ngủ trước mắt.

Mỗi ngày hai người đều gửi rất nhiều tin nhắn, Phó Hiệu Chu luôn hỏi Nguyễn Lương đang làm gì, đang ở cùng ai, Nguyễn Lương cũng sẽ trả lời toàn bộ câu hỏi.

Ý muốn kiểm soát của Phó Hiệu Chu thật sự rất mạnh, nhưng Nguyễn Lương cũng tình nguyện bị người kia kiểm soát.

Cho đến một ngày Phó Hiệu Chu gửi tin nhắn, mãi sau Nguyễn Lương cũng không trả lời, Phó Hiệu Chu cho là cậu đang đi học, một lúc sau mới gọi điện thoại qua, không ai nghe.

Phó Hiệu Chu trực tiếp đến trường, đúng lúc đang trong giờ học, anh tìm được cậu trong phòng học.

Nguyễn Lương đang nhìn ngoài cửa sổ, tay còn đang xoay bút, bộ dạng thoải mái.

Phó Hiệu Chu đi tới, cậu như cảm nhận được quay đầu lại: “Sao anh tới đây?”

Bộ dạng vô hại kia khiến tức giận trong lòng Phó Hiệu Chu không có chỗ phát.

“Sao không trả lời tin nhắn?”

Nguyễn Lương móm di động ra nhìn, ba tin nhắn không đọc và hai cuộc gọi nhỡ. “Em không nghe được, nó không kêu... có phải em nên đổi điện thoại không?”

“Đúng.” Phó Hiệu Chu nắm chặt cổ tay Nguyễn Lương. “Lần sau nhớ trả lời tin nhắn.”

“Được.” Nguyễn Lương nói xong liền đánh mấy chữ lên di động.

Di động Phó Hiệu Chu chấn động, anh lấy ra xem, là tin nhắn Nguyễn Lương gửi tới.

Trước đó anh hỏi Nguyễn Lương đang làm gì vậy, lúc này Nguyễn Lương trả lời: [Đang nói chuyện với người trong lòng].

Nguyễn Lương vẫn luôn như vậy, dù là Phó Hiệu Chu nói ra yêu cầu gì, hợp lý hay không, cậu đều tiếp thu tất cả.

Nụ cười của cậu ngọt, lời nói cũng ngọt.

Phó Hiệu Chu đưa tay che đi nụ cười trong mắt, sau đó hạ xuống, như chịu thua nói: “Chỉ cho phép lần này.”

Nguyễn Lương như không hiểu: “Cái gì?”

Phó Hiệu Chu không trả lời.

Ở chung lâu sẽ phát hiện Nguyễn Lương cũng không phải người hay nghe lời, sự ngoan ngoãn của cậu vĩnh viễn dừng ở mặt ngoài.

Như lúc chơi game, cậu không thích chơi, chỉ là thỉnh thoảng chơi, nhưng chỉ cần Phó Hiệu Chu mở miệng nhắc nhở cậu không được chơi quá muộn, cậu sẽ chơi suốt đêm. Mà một khi chọc cho Phó Hiệu Chu nổi giận thật sự, cậu sẽ lại lập tức cầu xin tha thứ, chủ động tự kiểm điểm.

Kỳ thực tập năm tư sắp kết thúc, thầy hướng dẫn đột nhiên nói cho Nguyễn Lương một cơ hội ra nước ngoài học bổng, hỏi Nguyễn Lương có muốn thử một lần không, dĩ nhiên người báo danh không phải chỉ có một mình cậu.

Lúc nào Phó Hiệu Chu cũng nắm rõ tin tức về Nguyễn Lương, nên anh sẽ gần như biết được chuyện này ngay lập tức.

Tối hôm đó hai người cùng nhau ăn cơm, Phó Hiệu Chu chủ động nói tới chuyện học bổ túc, không đợi Nguyễn Lương trả lời đã nói với cậu: “Không cho đi.”

Nguyễn Lương run lên, cậu xoay xoay đôi đũa trong tay, không hỏi vì sao cũng không hỏi thêm điều gì, những thứ này đều không cần thiết.

“Nếu em muốn đi thì sao?” Nguyễn Lương hỏi, giọng mang theo vẻ thăm dò.

“Đừng mơ tưởng.”

Ở vài chuyện, Phó Hiệu Chu rất độc tài, nhất là đối với Nguyễn Lương, anh không thể để Nguyễn Lương đến một nơi xa như vậy.

Nguyễn Lương gật đầu, không còn để tâm vấn đề này nữa.

Phó Hiệu Chu đoán cậu sẽ không thành thật như thế, đúng như dự đoán, hôm sau Nguyễn Lương lập tức tới tìm thầy hướng dẫn hỏi về vấn đề liên quan đến việc ra nước ngoài.

Phó Hiệu Chu gọi điện thoại tới, lúc ấy Nguyễn Lương đang ngồi trên ghế dài trong công viên, gió rất to, trong điện thoại cũng có thể nghe thấy tiếng gió, hai người họ im lặng, cho đến khi Nguyễn Lương cười nói: “Em không có ý định đi.”

Phó Hiệu Chu không lên tiếng.

Nguyễn Lương nói: “Thật sự chỉ hỏi một chút thôi.”

“Giờ em đang ở đâu?”

Hôm nay thời tiết rất tốt, không có vẻ gì là sẽ mưa, Nguyễn Lương ngẩng đầu hưởng thụ ánh mặt trời: “... Không nói cho anh biết.”

Phó Hiệu Chu nói như cảnh cáo: “Nguyễn Lương.”

“Em có thể đi tìm anh không?” Nguyễn Lương đột nhiên nói, “Em muốn đi tìm anh.”

“...được.” Phó Hiệu Chu. “Đến thì nói cho anh biết, anh xuống đón em.”

Hôm đó mưa rất lớn, Nguyễn Lương đi được một nửa, trời đột nhiên âm u, sau đó hạt mưa nặng nề rơi xuống, mọi người đều đang tìm chỗ tránh mưa, nhưng cậu lại tiếp tục đi về phía trước.

Đến cửa công ty, cậu gọi điện thoại cho Phó Hiệu Chu, Phó Hiệu Chu vừa thấy cậu thì lập tức nổi giận, cũng không để ý có người nhìn hay không, anh kéo cổ tay cậu đi vào thang máy.

Nguyễn Lương như mới ý thức được mình mắc lỗi, cậu giữ chặt mái tóc ướt nhẹ của mình, ngoan ngoãn đi theo Phó Hiệu Chu vào phòng làm việc.

Phó Hiệu Chu kiểm khăn lông lau tóc cho cậu, lại nói cậu cởi quần áo trên người ra, thay áo sơ mi dự bị của mình.

Tóc Nguyễn Lương chưa được lau khô, đáng thương dán lên gò má, quần Phó Hiệu Chu quá lớn, cậu không mặc được, quyết định để chân trần, đôi dép trên đất cũng không vừa chân. Dù là cái gì của Phó Hiệu Chu cũng lớn hơn cậu một số, Nguyễn Lương bĩu môi, có lẽ không chỉ một số.

Phó Hiệu Chu còn chưa nguôi giận, anh nắm cằm Nguyễn Lương ép cậu nhìn mình: “Biết trời mưa không?”

“Biết.”

“Sao đó cứ dầm mưa mà tới như vậy? Không biết tránh mưa ở đâu đó một lúc sao?”

“Em muốn gặp anh.” Nguyễn Lương nói. “Không muốn chờ lâu như vậy.”

Phó Hiệu Chu lập tức mất hết sức lực, anh thật sự hết cách với Nguyễn Lương.

“Bị ốm thì làm sao bây giờ?” Anh hung hăng vuốt xuôi sống mũi Nguyễn Lương, như là trừng phạt.

Nguyễn Lương đau đến cau mày, cậu duỗi bàn tay lạnh băng của mình vào quần áo Phó Hiệu Chu. “Ấm quá.”

Phó Hiệu Chu đỡ khóc đỡ cười, cởi cúc áo ra, kéo Nguyễn Lương vào lòng, ôm lấy.

Hai người vốn chỉ ôm nhau bình thường như vậy, nhưng ôm ôm lại gọi hứng thú, Nguyễn Lương dần ngừng đầu, dùng giọng nói ngây thơ tự thuật: “Anh cứng rồi.”

Rõ ràng là Nguyễn Lương cố ý nói vậy.

Phó Hiệu Chu nhìn thấu suy nghĩ của Nguyễn Lương cũng không vạch trần, chỉ thản nhiên ‘ừ’ một tiếng.

Nguyễn Lương không nói nữa.

Phó Hiệu Chu nhẹ nhàng vén mái tóc bị nước mưa làm ướt dính chùm lại của Nguyễn Lương. “Hôm nay tới trường làm gì?”

“Anh biết cả rồi.” Nguyễn Lương nhìn thẳng vào mắt Phó Hiệu Chu. “Còn hỏi em làm gì?”

Trong mắt Phó Hiệu Chu tràn ngập dịu dàng, mang giọng điệu không cho phép từ chối nói: “Anh nói không cho đi.”

“Không đi.” Nguyễn Lương giật giật chân, cọ lên thân dưới Phó Hiệu Chu. “Không muốn đi.”

Phó Hiệu Chu đè cậu xuống ghế, kê lên trán cậu. “Không ngoan.”

Dương vật trong quần được xoa nắn, Nguyễn Lương khẽ hừ một tiếng.

Phó Hiệu Chu lột quần lót của cậu xuống, trêu chọc bé con đứng thẳng, nhìn nó run rẩy chảy nước, ngón cái đè lên đỉnh đánh vòng, sau đó cúi người ngậm lấy.

Nguyễn Lương không nghĩ tới Phó Hiệu Chu sẽ làm như vậy, đôi mắt lập tức ướt át, cậu phát ra tiếng nghẹn ngào, hai chân vô thức giãy giụa. Việc này rất thoải mái, cũng khiến cậu khó mà chịu được, bị hút mấy cái đã bắn ra, bắn vào miệng Phó Hiệu Chu.

Phó Hiệu Chu đưa lưỡi ra lau đi chút dịch trắng đục, cọ lên khoe miệng Nguyễn Lương: “Nguyễn Lương hơi nhanh đó.”

Gò má Nguyễn Lương đỏ ửng, đầu vai cũng có vẻ đỏ lên, hai tay cậu che mặt rầu rĩ phản bác: “Anh nói bậy...”

Hai chân bị tách ra, Phó Hiệu bôi chút gel bôi trơn lên dương vật của mình, lại dùng nó cọ lên cái miệng phía dưới, đợi nó đủ ướt mới từ từ đi vào.

Ban đầu vẫn còn rất dịu dàng, Phó Hiệu Chu vừa hôn cậu vừa di chuyển, cởi cúc áo sơ mi ra, xoa nắn làn da trắng nõn của cậu, phác họa khung xương, nhưng Phó Hiệu Chu dần tăng tốc, tinh hoàn vỗ mạnh lên mông cậu, như muốn nhét toàn bộ vào, không chừa lại kẽ hở nào, lưỡi anh liếm đầu vú, ngậm cả quầng vú vào trong miệng dùng sức hút.

Hai người đối tư thế, Nguyễn Lương quỳ sát trên ghế, Phó Hiệu Chu đứng sau đi vào thân thể cậu, mỗi lần đi vào thân thể cậu sẽ nghiêng về phía trước, Phó Hiệu Chu vỗ mông cậu nói cậu di chuyển. Nguyễn Lương lên xuống chưa được mấy cái, Phó Hiệu Chu đã di chuyển nhanh hơn, thậm chí còn tàn nhẫn nói: “Em nói xem anh khóa em lại có được không? Chỉ thấy anh, để anh ôm, để anh đè.”

Nguyễn Lương run rẩy, bắn ra trong tình huống không được an ủi gì, Phó Hiệu Chu lại chưa xong, anh đè cậu làm rất lâu, gần như khiến cậu ngất đi mới bắn ra. Anh sờ cảm Nguyễn Lương nói nhỏ: “Em là của anh.”

Sau đó Nguyễn Lương vẫn luôn rất biết điều, thật sự không cố gắng đoạt lấy cơ hội đi học bổ túc, trừ khi thực tập thì sẽ ở trong nhà.

Đáng tiếc ngay lúc Phó Hiệu Chu gần như quên mất chuyện này, Nguyễn Lương lại chạy.

Cậu mua một tấm vé xe tới thành phố C, lúc đó Phó Hiệu Chu đang họp, nhận được tin tức thì thời gian khởi hành còn chưa tới nửa tiếng.

Phó Hiệu Chu đến nhà ga, hơn nửa số hành khách đã lên tàu, Nguyễn Lương vẫn ngồi ở phòng đợi, thấy Phó Hiệu Chu, cậu lập tức lùi ra sau một bước.

“Nguyễn Lương.” Phó Hiệu Chu khẽ rùng mình, trấn an cảm xúc của cậu. “Em muốn đi đâu?”

Nguyễn Lương lại lui một bước: “...không đi đâu hết.”

Nói dối! Phó Hiệu Chu giấu đi vẻ u ám nơi đáy mắt. “Em qua đây.” Anh muốn dịu dàng một chút, nhưng không làm được, vừa nghĩ tới Nguyễn Lương sẽ trốn, nghĩ đến Nguyễn Lương chuẩn bị trốn khỏi anh, anh lập tức không thể tỉnh táo.

Nguyễn Lương cúi đầu nhìn vé xe trong tay một chút, Phó Hiệu Chu nhân cơ hội bước nhanh tới.

Ngay lúc Phó Hiệu Chu giữ được cậu, Nguyễn Lương đột nhiên ngẩng đầu.

Nhà ga vang lên tiếng nhắc nhở tàu sắp khởi hành, Nguyễn Lương nói: “Nếu anh không nhốt em, nhất định em sẽ trốn tiếp.”

14. Chương 14: Nguyễn Lương

Nguyễn Lương không thích nói nhiều, cũng không thích tiếp xúc với thân thể người khác, cậu cũng không phải dạng người hướng ngoại, đa số nụ cười đều là nụ cười trang, lạc quan cũng là giả tạo.

Ba cậu qua đời lúc cậu còn nhỏ, mẹ luôn nuôi dưỡng cậu đến năm mười hai tuổi.

Nhà họ ở trong hẻm nhỏ, trẻ con hàng xóm thích bắt nạt cậu, vì cậu hướng nội yên lặng, hoàn toàn không hợp với tập thể, lại có một gương mặt xinh đẹp, nhờ nó mà được người lớn yêu thích.

Lòng ghen tỵ của trẻ con đôi lúc rất đáng sợ.

Mẹ cậu nhận ra được chuyện này, bà đưa Nguyễn Lương ra ngoài ở, thuê một căn nhà giá cả phải chăng.

Bản thân bà có chút tiền tiết kiệm, không muốn tốn quá nhiều tiền cho việc thuê nhà, mà muốn tích góp để sau này Nguyễn Lương dùng để đi học.

Sau này bà mất, để lại cho Nguyễn Lương một khoản tiền không nhiều lắm.

Không có một ngôi nhà hoàn chỉnh nào, Nguyễn Lương lần qua lần lại ở nhà mấy người thân, cậu như một con mèo hoang, dù người khác có lấy lòng cậu thế nào, cậu đều cảnh giác đến gần bọn họ, thỉnh thoảng ban đêm còn đột nhiên thức dậy, gào khóc hoặc hét chói tai, khiến người lớn bị dọa sợ.

Mặc dù trong lòng vô cùng đau lòng cho Nguyễn Lương, bọn họ vẫn chọn đưa cậu đi, chuyển tới một gia đình khác. Cho đến khi Nguyễn Lương trở nên nghe lời hiểu chuyện, quen vài người bạn, nhận được thành tích xuất sắc, cuộc sống khốn khổ đó mới coi như dừng lại.

Chứng mất ngủ của cậu rất nghiêm trọng, ban đầu mỗi tuần cậu đều phải đến bệnh viện một lần, sau đó dần thả lỏng bản thân, người thân cũng cảm thấy cậu đã được chữa khỏi hoàn toàn, chỉ có cậu biết những đêm khuya tối đen đó, có một thế nào cậu cũng không dám ngủ, chỉ nhắm mắt lại ác mộng lại tìm tới cuộc sống của cậu.

Sau này cậu gặp được Phó Hiệu Chu, ngay lần gặp đầu tiên anh đã nhìn thấu cậu. Nguyễn Lương theo bản năng cảm thấy người này nguy hiểm lại không nhận được bị hấp dẫn, hai người ở bên nhau, Nguyễn Lương luôn rất thả lỏng, trở nên thích bị đụng chạm, thậm chí còn hơi dính người.

Khi còn bé trước khi ngủ mẹ thường kể chuyện cho Nguyễn Lương, dùng giọng nói dịu dàng ru cậu chìm vào giấc ngủ. Nguyễn Lương nhớ đứa bé chăn dê, nhớ lần thứ ba cậu ta kêu lên, thợ săn không lên núi, nhưng cậu vẫn không ngừng muốn dò xét, như là như vậy mới có thể chứng minh Phó Hiệu Chu quan tâm cậu, bản thân cũng thật sự tồn tại.

Nguyễn Lương không biết lần tiếp theo Phó Hiệu Chu có còn sẽ nuông chiều để cậu muốn làm gì thì làm không, có lẽ sẽ không. Cậu không thể khống chế dục vọng của mình, không lấp đầy cái giếng này, lần này qua đi sẽ còn lần tiếp, cậu vĩnh viễn không thể yên tĩnh, vĩnh viễn đòi hỏi, lòng tham không đáy.

Nguyễn Lương biết sớm muộn sẽ có một ngày thợ săn sẽ chán ghét mà không lên núi nữa, đến lúc đó cậu lại cô đơn một mình.

Cho nên khi Phó Hiệu Chu nói ‘anh khóa em lại có được không’, cậu động lòng.

Cậu sẽ ngoan ngoãn nghe lời, sẽ ở trong nhà. Trong sự khống chế và trói buộc người ngoài không hiểu nổi, ở nơi này là một tín hiệu an toàn, cậu rất an toàn, vì cậu được nắm trong tay, được cần lấy.

Nguyễn Lương tránh né tầm mắt của Phó Hiệu Chu, mua vé xe vờ muốn đi, thậm chí cố ý thăm dò thời gian Phó Hiệu Chu họp, còn chọn lúc Phó Hiệu Chu họp nhưng không lỡ mất thời gian cậu rời đi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Phó Hiệu Chu ép buộc Nguyễn Lương, vì theo bọn họ Nguyễn Lương sáng sủa hoạt bát, giỏi giao tiếp, cậu thi vào đại học tốt nhất, quan hệ với thầy hướng dẫn không tệ, quen rất nhiều bạn, thành tích lại vô cùng xuất sắc, tương lai nhất định vô cùng tươi sáng.

Nhưng thật ra Nguyễn Lương làm tất cả chỉ để tìm kiếm sự an toàn, lòng tham của cậu bắt nguồn từ con tim không có cảm giác an toàn, điều cậu muốn cũng không nhiều, chỉ một ngôi nhà mà thôi.

Cho nên khi cậu bước vào căn phòng này, lúc bị Phó Hiệu Chu che mắt lại, cậu run rẩy, sợ hãi lại sung sướng.

Cậu bị nhốt lại, mang dây xích thật dài, làm bộ như không tình nguyện.

Sự phản kháng của cậu chỉ là trò trẻ con, sao một người thật sự muốn đi ra ngoài lại có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Lúc được mở khóa Nguyễn Lương còn thấy sợ hơn, thậm chí lúc ra ngoài còn đang run rẩy, sợ Phó Hiệu Chu buông tay, vì vậy cậu giữ chặt tay anh. Sau đó cậu dần dần hơi thích ra ngoài, với điều kiện tiên quyết là có Phó Hiệu Chu đi cùng, cậu dùng ánh mắt tò mò quan sát sự vật, mà Phó Hiệu Chu lại nhìn cậu.

Ngày tuyết rơi đó, Phó Hiệu Chu ra ngoài, cậu đứng trước cửa vắn chốt, xác định đã khóa hoàn toàn mới hài lòng quay về phòng ngủ.

Nguyễn Lương không thích nói chuyện, không thích bị người khác chạm vào, nếu như có thể, cậu tình nguyện ở trong phòng này cả đời không phải ra ngoài.

Cậu không quên được cái đêm cậu mười hai tuổi, đó là ác mộng của cậu, là tiếng kêu đau đớn vào mỗi đêm không thể chợp mắt.

Đó là cặp mắt ngoài cửa sổ nhìn chằm chằm cậu và mẹ, kẻ đó ra động tác yên lặng với hai người, rồi bước vào trong lục tung lên, cuối cùng không thu hoạch được gì còn không ngừng mắng mỏ, bước từng bước về phía hai người.

Nguyễn Lương nhớ tới đôi tay bảo vệ mình đó, sống đao dưới ánh trăng lóa ra ánh sáng sáng ngời, bà đẩy cậu ra ngoài sau đó khóa cửa lại.

Cậu bị nhốt ngoài cửa.

Cậu nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề của mình, nghe được tiếng gió bên tai cùng tiếng ồn ào, lời nói không mạch lạc nói địa chỉ với người ở đầu dây bên kia, cậu quỳ dưới đất, không nghe được tiếng gì ngoại trừ tiếng ‘vù vù’.

Tất thấy trở nên yên lặng, cậu cũng mất đi hết thấy.

Giống như mỗi một đêm không dám ngủ, cậu thức dậy phát hiện mình mơ thấy ác mộng, mà từ đầu đến cuối cậu đều chỉ có một mình.

– Cho đến khi cậu gặp được Phó Hiệu Chu.

Vì vậy tới đó khi Lý Tương tới, cảm nhận nhiều nhất của Nguyễn Lương là tức giận.

Cậu không biết Lý Tương, không quan tâm anh ta là ai, có lẽ đã từng gặp, nhưng cậu quên cũng như không quan tâm.

Cậu không nhìn sự điên cuồng trong đôi mắt của Lý Tương, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể kéo dài thời gian, dụ dỗ Lý Tương đi vào gara. Lúc Lý Tương nhặt di động, cậu vốn có cơ hội ra tay, kết quả lại có xe tiến vào, thấy kiểu xe quen thuộc, cậu thay đổi ý định.

Cậu không muốn chạy, hoàn toàn không muốn chạy.

Cậu không muốn chỉ còn một mình.

Những cơn ác mộng kia, những đêm khuya không thể chợp mắt kia, những âm thanh ồn ào đâm thủng màng nhĩ kia, cậu không muốn trải qua nữa.

Cậu là một người mục nát từ trong xương, toàn thân quán đầy bùn đất.

Nhưng Phó Hiệu Chu lại hỏi cậu: “Em muốn ra ngoài sao? Anh thả em ra.”

Như trở về năm mười hai tuổi, cánh cửa đó vĩnh viễn không mở nữa, sự sợ hãi mãnh liệt ùa tới.

... Có ai có thể cứu cậu, ai mau tới cứu cậu, cậu không muốn bị nhốt ngoài cửa.

15. Chương 15: (khẩu Giao/trực Tiếp Đâm Vào) (h)

Nguyễn Lương chưa bao giờ cảm thấy căn phòng tối như vậy, giống như tất cả bóng đêm đều tụ lại, đẩy ánh sáng ra ngoài, thậm chí cậu còn không thấy rõ biểu cảm trên mặt Phó Hiệu Chu.

Trong khi mấy giây trước Phó Hiệu Chu hỏi Nguyễn Lương muốn ra ngoài không, thậm chí còn lui ra sau nhường đường.

Nguyễn Lương nhìn ra ngoài phòng ngủ, cửa trước đóng kín, điều này khiến lòng cậu an tâm một chút.

Nhưng cậu lại nhanh chóng lo lắng, không biết rốt cuộc là Phó Hiệu Chu đang thăm dò cậu hay là nghiêm túc muốn thả cậu đi, dù là tình huống nào cũng đều khiến cậu lo lắng.

Cậu thầm tìm câu trả lời tiêu chuẩn trong đầu, Phó Hiệu Chu lại mở miệng trước: “Sợ anh lật lọng?”

Phó Hiệu Chu rất cao, cái bóng của anh gần như bao phủ lấy cậu, cậu nhanh chóng nhìn một cái rồi lập tức cúi đầu, sợ gương mặt mình lộ ra cái gì, cơ thể hơi run rẩy, có một chút là cố tình, nhưng cũng là thật sự sợ hãi.

Nếu như Phó Hiệu Chu biết cậu cố ý... lông mi Nguyễn Lương khẽ run, mãi mới nặn ra hai chữ: “Không có...” Thợ săn không cho phép mình bị đùa giỡn đến lần thứ ba.

“Không phải em luôn muốn ra ngoài sao?” Phó Hiệu Chu lại gần, như là cam kết. “Anh thả em đi.”

Đầu óc Nguyễn Lương lập tức trống rỗng, nhưng cậu nhanh chóng hỏi: “Thật?” Chậm rãi như vậy, cẩn thận, như là thật sự mong muốn có thể đi ra ngoài.

Phó Hiệu Chu nâng lòng bàn tay đặt lên má phải của cậu, giọng nói rất khẽ: “Thật.”

Nguyễn Lương cảm thấy trong mắt mình đều là nước mắt, chúng dần trượt ra khỏi hốc mắt, chảy thẳng tới tim, những vết thương không được chữa trị kia lại nứt ra, chất lỏng mặn chát nhỏ lên, lẫn vào máu, đau đớn gần như khiến cậu không thở nổi.

Nhưng cậu không thể nói gì hết, tất cả đều là cậu tự làm tự chịu.

“Em không muốn đi...” Nguyễn Lương đã không thể suy nghĩ, trả lời thế nào càng có thể che giấu dự vọng dè dặt của mình, cậu đã không quan tâm. “Hiện tại em không muốn đi.”

Phó Hiệu Chu khựng lại, hỏi một vấn đề bình thường đến không thể bình thường hơn: “Tại sao?”

Nguyễn Lương không thể trả lời. Cậu ngẩng đầu lên, không biết ánh mắt mình có chấp thế nào, cậu nhìn thẳng về phía Phó Hiệu Chu.

“Sao lại khóc?” Ngón tay Phó Hiệu Chu nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt Nguyễn Lương, Nguyễn Lương cảm thấy nước mắt mình lại cuộn trào mãnh liệt hơn.

Một khi Phó Hiệu Chu đối xử dịu dàng với cậu, cậu sẽ tham lam muốn nhiều hơn, muốn nhận được nhiều hơn, giống như cây tầm gửi, không có người trước mắt này thì không thể nào sống tiếp.

“Tại sao không muốn đi?” Phó Hiệu Chu luồn tay vào tóc cậu, để Nguyễn Lương ngửa đầu nhìn anh. “Rõ ràng trước đó còn xin anh thả em ra.” Anh cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi vĩnh viễn không nói lời thật lòng này.

Hai người hôn rất lâu, môi lưỡi quấn quít phát ra tiếng nước tí tách, Phó Hiệu Chu xoa nắn thân thể Nguyễn Lương qua lớp quần áo mỏng, thân thể vừa được dạy dỗ đêm qua nhanh chóng có phản ứng, đầu vú đứng thẳng, cách lớp áo thể hiện hình dáng.

Phó Hiệu Chu hôn theo một đường, liếm cổ cậu, cắn viên kia một cái, Nguyễn Lương ngửa đầu kêu thành tiếng, Phó Hiệu Chu khẽ thả lỏng, răng kéo áo, tay vươn vào vuốt ve xương sườn và bên hông.

Cách lần làm trước đó chưa tới hai mươi tư tiếng, Nguyễn Lương nhanh chóng đắm chìm, thân thể hơi đau đón lại khát vọng.

Phó Hiệu Chu đưa ngón tay vào miệng cậu đảo loạn, mang theo dòng chỉ bạc rút ra, anh đè lên vị trí xung quanh miệng huyết xoa nắn, nơi kia bị làm hơi sưng đỏ, còn chưa khôi phục, bị chạm vào đã lập tức co rút.

Phó Hiệu Chu không cảm vào, anh móc dương vật của mình ra, đưa đến bên môi Nguyễn Lương, quy đầu cọ lên đôi môi mềm mại.

Nguyễn Lương không kháng cự, ngón tay xoa nắn dương vật lớn, há miệng muốn ngậm vào.

Cậu không thể trả lời được vấn đề của Phó Hiệu Chu. Vô số lần dò xét với giả vờ chạy trốn, cố ý để Phó Hiệu Chu nhốt cậu lại, nếu Phó Hiệu Chu biết tất cả...

Nguyễn Lương không thể tưởng tượng được ánh mắt thất vọng và khó tin của anh, cậu bị vứt bỏ rất nhiều lần, người lớn thích những đứa trẻ hoạt bát sáng sủa, cho tới nay Nguyễn Lương luôn không phải như vậy, vì vậy từng lần, từng lần, cậu bị nhốt ngoài cửa. Sau đó cuối cùng cậu học được cách nhận được sự yêu thích, thực hành theo quy chuẩn, trở nên xuất sắc, càng lúc càng xa bản thân trước kia.

Có lẽ Nguyễn Lương không thể phân biệt được đâu là mình thực sự, cậu thật sự không thích nói chuyện với người khác, không thích bị người khác chạm vào, nhưng nếu người kia là Phó Hiệu Chu, cậu lại vô cùng tình nguyện. Có Phó Hiệu Chu bên cạnh, cậu vĩnh viễn không mơ thấy ác mộng, có thể thể hiện ra một mặt chân thật nhất của mình, như cậu thiếu niên không thích nói chuyện đó, ánh mắt tránh né, ngay cả việc chào hỏi cũng làm không tốt.

Cậu đã không thể rời bỏ Phó Hiệu Chu.

Dương vật lấp đầy toàn bộ khoang miệng cậu, Nguyễn Lương muốn ngậm nó vào sâu hơn lại bị Phó Hiệu Chu ngăn lại. Cậu không hiểu tại sao, vội vàng nhìn về phía Phó Hiệu Chu, dương vật rút ra mang theo nước miếng sáng bóng, Phó Hiệu Chu cọ lên gò má cậu một cái. “Gấp làm gì? Liếm ướm.”

Nguyễn Lương nghe lời lẽ lưỡi, liếm lên theo cán, đầu lưỡi liếm qua phần chóp. Phó Hiệu Chu khẽ rên, anh nắm tóc cậu, Nguyễn Lương nắm cán, đi xuống liếm tinh hoàn, đầu nghiêng sang, khóe mắt vẫn đỏ ửng, bộ dạng dâm dăng.

Liếm ướm toàn bộ, Nguyễn Lương thử ngậm lấy quy đầu, thấy Phó Hiệu Chu không ngăn cản, cậu há miệng bọc lấy quy đầu cắn mút mấy lần, cảm giác dương vật trong miệng lại lớn lên.

Nguyễn Lương rất ngoan ngoãn nghe lời, vì cậu làm sai, vô số chuyện sai lầm, trong lòng biết không thể nào được tha thứ, sợ sẽ bị phát hiện.

Phó Hiệu Chu không tiếp tục hỏi nhiều, như thật sự đắm chìm trong bể dục, trong mắt là dục vọng sâu thẳm thẳm, cuốn lấy Nguyễn Lương.

Anh đè Nguyễn Lương lại, hơi đẩy dương vật vào trong, chạm phải đầu lưỡi mềm mại, gần như đụng vào chỗ sâu trong cổ họng, mắt Nguyễn Lương ánh lên nước mắt sinh lý, Phó Hiệu Chu từ từ di chuyển, cổ họng

mềm mại co rút, thỉnh thoảng lái lướt qua răng chạm lên đầu lưỡi, hơi đau cùng sắc khoái, anh dần tăng nhanh tốc độ, miệng mắng mấy câu thô tục.

Nguyễn Lương lại không làm gì hết, chỉ mặc anh di chuyển, cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào nho nhỏ, có điều là cậu tự nguyện, thu răng há miệng để người ta đâm vào, còn cảm thấy bộ dạng Phó Hiệu Chu đồ mồ hôi di chuyển như vậy rất quyến rũ.

Lúc sắp muốn bắn Phó Hiệu Chu rút dương vật ra, gằm nhẹ bắn lên mặt Nguyễn Lương. Tinh dịch chảy theo gò má lên quần áo, Nguyễn Lương đưa tay cọ một cái, sau đó ngậm lấy ngón tay dính tinh dịch, dương vật của cậu đã cứng được một lúc, miệng bị đâm đã lặng lẽ cứng lên, cộm lên một chút trong quần lót.

Phó Hiệu Chu lột quần lót của cậu xuống, treo giữa đùi, bàn tay bọc lấy tinh hoàn và dương vật cậu xoa nắn. Nguyễn Lương khẽ thở hổn hển, hai chân không ngừng lung lay.

Phó Hiệu Chu cúi người hôn lên ngực cậu, hơi thở nóng bỏng. “Anh thả em ra không tốt sao?”

Đề tài lại vòng trở lại, Nguyễn Lương cảm thấy mạch máu toàn thân đều đông lại.

“Anh cho em tự do.” Phó Hiệu Chu vừa nói, không hề báo được đã đâm vào.

Rất đau.

Cho dù đêm qua đã được mở rộng đầy đủ, vừa rồi cũng dùng nước miếng làm trơn, nhưng vẫn rất đau, Phó Hiệu Chu cứ tiến thẳng vào như vậy, lấp đầy không chừa đường lui.

Nguyễn Lương không khống chế được tiếng khóc của mình, nó hòa cùng tiếng rên rỉ, thổi phồng bầu không khí dâm dăng, cả không gian đều là tiếng rên rỉ và tiếng va chạm, mãnh liệt chấn động ván giường.

Phó Hiệu Chu lật người Nguyễn Lương để cậu đưa lưng về phía anh, lại nâng mông cậu lên cắm mạnh vào, mỗi lần đâm vào lại rút ra toàn bộ, sau đó lại mạnh mẽ tiến vào.

Nguyễn Lương không kiềm được sự sợ hãi trong lòng, chúng không ngừng lan rộng, khiến mỗi sợi thần kinh của cậu đau đớn, dương vật của cậu còn dâm dăng chảy nước, cơ thể đã bị mua chuộc, khoái cảm lớn hơn đau đớn.

Cậu nên nghĩ đến từ sớm, khi Phó Hiệu Chu mở miệng nói muốn thả cậu thì phải nghĩ đến...

“Em không muốn ra ngoài.” Phó Hiệu Chu từng nói với cậu như vậy.

Có gì đó quấn quanh cổ Nguyễn Lương, cảm giác lạnh như băng, sau đó ‘cạch’ một tiếng khóa lại.

Phó Hiệu Chu biết tất cả.

16. Chương 16: (vòng Cổ Play) (h)

Dương vật ở trong người nghiền mạnh lên điểm nhạy cảm, hơn nữa nó vẫn còn đang xâm nhập, Nguyễn Lương chỉ có thể thất thanh phát ra tiếng rên rỉ phóng dăng. Không kịp nghiền cứu vật trên cổ, nước mắt và nước miếng cùng nhỏ xuống, phía sau truyền đến tiếng nước dinh dính và tiếng va chạm, Nguyễn Lương mệt mỏi chống tay trên giường, sợ hãi và khoái cảm đan xen, khiến dưng đạo của cậu không nhận được co rút, xoắn lại khiến Phó Hiệu Chu không thể tiến lên, chỉ có thể đưa tay đánh lên mông cậu, nói cậu thả lỏng, khiến cánh mông trắng nõn mềm mại ửng hồng.

Nguyễn Lương đang run rẩy, cùi chỏ không chống trên giường được, thất lưng cũng đau nhức, nhưng những thứ này đều không đủ khiến cậu khủng hoảng, chuyện cậu sợ nhất xảy ra, Phó Hiệu Chu biết tất cả. Hồ hấp trở nên dồn dập, thân thể thuận theo những lần ra vào mà cong ra sau, Nguyễn Lương đã quen việc bị Phó Hiệu Chu điều khiển, bị tiến vào bị lấp đầy, thậm chí còn sẽ tự động phân bố chất nhờn, khiến dương vật to lớn có thể cắm vào thuận lợi.

Nguyễn Lương nức nở xoa cổ, khoanh khắc chạm được lớp da, cậu có một loại trung thành kỳ quái, mặc dù không thể thấy được hình dáng vòng cổ, nhưng cậu biết mình được Phó Hiệu Chu thắt chặt, một lần nữa.

Phó Hiệu Chu đứng phía sau kéo lấy nó, vòng cổ ghì chặt cổ cậu, khiến cậu ngửa đầu ra sau.

Hai người hôn nhau, nụ hôn hoàn toàn không dịu dàng, Phó Hiệu Chu gặm cắn môi cậu, ngậm mút, vị tanh đảo quanh giữa khoang miệng của cả hai, anh như muốn nuốt toàn bộ Nguyễn Lương vào bụng, như tức giận với từng lần dò xét của cậu, con giun xéo lăm cũng oằn, anh mạnh mẽ trừng phạt cậu.

Nguyễn Lương cảm thấy mình không thở nổi, không phải vì vòng cổ buộc cậu lại, là ánh mắt của Phó Hiệu Chu, trong đó không có chút ánh sáng nào, lại không tồn tại cảm giác ấm áp, âm u tàn nhẫn. Cậu đột nhiên rất muốn ôm người trước mắt này, người đang hung ác ra vào bắt nạt cậu này.

Cho dù bị đối xử như vậy, Nguyễn Lương vẫn cảm thấy Phó Hiệu Chu dịu dàng vô cùng.

Từ lần gặp mặt đầu tiên, từ câu nói đầu tiên Phó Hiệu Chu nói với cậu, bắt đầu từ những lần anh vạch trần lời nói dối của cậu, cậu đã bị hấp dẫn đến không thể cứu chữa.

Bọn họ là một loại người.

Bị ràng buộc bị quy định, thể hiện vẻ ngoài hoàn mỹ, như từ khi sinh ra đã xuất sắc, đứng trong đám đông, đứng trong ánh sáng.

Mà một khi lù vào bóng tối sẽ yên lặng thối rữa.

“Em muốn nhìn anh...” Tuyên lệ vô cùng yếu ớt, chất lỏng không ngừng chảy ra, từng giọt chảy xuống theo chóp mũi, giọng Nguyễn Lương hơi khàn đi, kéo kéo vòng cổ, giọng cậu rất nhẹ, gần như chìm trong làn làn tình kịch liệt này.

Phó Hiệu Chu vẫn nghe được, yên lặng, sau đó anh rút ra, mang theo chất nhờn, nhỏ lên giường, ai cũng không thèm để ý những thứ này, Nguyễn Lương nằm xuống, mở rộng hai chân ôm lấy hông anh, đưa tay cọ lên dương vật đứng thẳng, muốn nhét nó vào bên trong mình, trong vụng về lại mang chút khát vọng, gấp muốn khóc. Cậu đã khóc, đôi mắt đỏ ửng, lông mi cũng đọng nước, đủ để khiến lòng người trở nên mềm mại.

Phó Hiệu Chu kéo tay cậu ra, hơi đẩy vào, vách thịt bị cấm đến thuộc lòng nhanh chóng ôm lấy dương vật.

Nguyễn Lương bị đâm thủng, dương vật của người kia nằm trong cơ thể, trên người loang lổ dấu vết, bấp bệ bị siết tìm bằm, đầu vú sưng đỏ, cậu như kỹ nữ, không biết xấu hổ để người khác dè, sáng khoái phát ra tiếng rên rỉ phóng dăng.

Cậu không cần ai cứu, không ai có thể cứu cậu.

Nguyễn Lương đưa tay ôm lấy cổ Phó Hiệu Chu, thoáng dùng sức để mình nằm trong lòng anh, hai thân thể thấm đẫm mồ hôi dính vào nhau, dương vật đi vào sâu hơn, cậu xoay mông để dương vật biến đổi góc độ ra vào.

Phó Hiệu Chu xoa gò má cậu, gần như là lập tức, nước mắt của cậu lại rơi xuống, yếu ớt như đứa trẻ được làm bằng nước, vừa chạm đã tan biến, rơi xuống đất sẽ vỡ nát.

Nguyễn Lương há miệng, giọng khàn đến đáng sợ: “Xin lỗi...” Cậu chưa từng cảm thấy mình làm sai, những thứ nguy trang kia là chuyện đương nhiên, nó hẳn trong lòng cậu, khiến cậu không bị tổn thương. Nhưng hiện tại cậu nói xin lỗi, do dự lại sợ hãi, một khi nói ra câu đầu tiên là không dừng được. “Xin lỗi, xin lỗi...” Cậu lặp lại, vùi đầu vào cổ Phó Hiệu Chu, tìm kiếm sự an toàn trong một thoáng.

Thân thể hai người vẫn còn liên kết, điều này khiến Nguyễn Lương có cảm giác an toàn, vẫn nhấp nhô lên xuống, để dương vật ra vào thân thể cậu.

Phó Hiệu Chu nâng đầu cậu lên, để cậu nhìn anh, Nguyễn Lương thấy mình khó có thể hô hấp, cậu càng ôm Phó Hiệu Chu chặt hơn.

“Xin lỗi.” Cậu nói, thành kính hơn bất cứ lần nào trước kia, Nguyễn Lương không thể miêu tả được tâm trạng này của mình, cho tới nay cậu làm việc gì cũng có kế hoạch, chưa bao giờ hối hận. Nhưng bây giờ cậu hối hận, hối hận mình khiến người kia lộ ra bộ dạng này.

Cậu nâng mặt Phó Hiệu Chu, ấn xuống vô số nụ hôn, sợ sệt lại ngượng ngùng, như lần đầu tiên hôn, trong mắt chỉ có vẻ cẩn thận.

“Từ trước tới nay em vẫn luôn không giải thích.” Phó Hiệu Chu nói xong lại nhấn vào một chút. “Làm sai cũng không nói xin lỗi.”

“Chỉ có lúc bị đâm xuyên.” Phó Hiệu Chu ngậm vòng cổ của cậu khẽ lôi kéo. “Chỉ có khi bị anh đâm đến chảy nước mới miễn cưỡng nói một câu xin lỗi, khóc nói em sai.” Anh vuốt ve cánh móng của cậu, tách nó ra mức tối đa.

Nguyễn Lương mở miệng: “Xin lỗi...”

Ánh mắt Phó Hiệu Chu dịu xuống, anh lắc đầu nói: “Em thật sự làm sai rồi.”

“Em không còn muốn chạy, tuyệt đối không muốn ra ngoài...” Nguyễn Lương ôm Phó Hiệu Chu thật chặt. “Xin anh... đừng ném em ra ngoài.” Cậu vừa nói xong, giọng nói như chết lặng, không ôm bất cứ hi vọng nào.

Cậu đã làm sai chuyện, mưu kế đáng xấu hổ bị phát hiện, bị vứt bỏ cũng là đáng đời.

Cuối cùng chàng trai không đợi được người thợ săn, thậm chí cậu còn không có bầy dê, cậu không có gì hết, chỉ có suy nghĩ xấu xa, sắp bị bầy sói cắn nuốt xé nát, chia ra, thân thể bị cắn đứt, máu đỏ nhuộm lên bãi cỏ rậm rạp, vô cùng đau đớn.

Đôi mắt Nguyễn Lương mất đi ánh sáng, trước kia chúng đã không có ánh sáng, cho đến ngày nó được một người thấp lên, hiện tại cũng sẽ bị chính người đó tắt đi. Cậu buông lỏng tay, thân thể còn dựa vào Phó Hiệu Chu, như là tách ra thì sẽ không sống nổi, cảm nhận sự ấm áp ngăn ngủ này.

Phó Hiệu Chu như thở dài, Nguyễn Lương đã không phân biệt được, cũng không nghĩ ra được điều gì, sợ hãi sắp bị vứt bỏ bao trùm lấy cậu, cậu chưa bao giờ nghe lời, chắc hẳn Phó Hiệu Chu rất thất vọng với cậu, cho nên không muốn cậu.

“Biết làm gì sai chưa?”

Dương vật vẫn dụ dằng cắm trong thân thể cậu, thỉnh thoảng sẽ lướt qua điểm nhạy cảm, Nguyễn Lương cảm thấy lỗ mũi chua xót, trong lòng nổi lên chút hi vọng xa vời, nếu như ngoan ngoãn trả lời, có thể Phó Hiệu Chu sẽ tha thứ cho cậu.

“Không nên lừa anh.”

“Cái gì?” Phó Hiệu Chu kinh ngạc chớp mắt, nhanh chóng đi sâu vào, giọng nói nhẹ nhàng, gương mặt cũng không có ý cười. “Số lần em gạt anh còn chưa đủ nhiều sao?” Anh đưa ngón trỏ ra, cầm lấy vòng cổ, kéo Nguyễn Lương đến trước mặt mình. “Bé hư.”

“Em nhớ không?” Anh há miệng cắn ngón tay Nguyễn Lương một cái, cười như không cười nói. “Chuyện rất lâu trước kia, em còn đang đi học, anh gọi điện cho em nhưng em không nhận, cuối cùng anh tới trường tìm em.”

Vật chôn trong người từ tốn di chuyển, cậu đã quen việc mãnh liệt nhanh chóng nức nở, vách thịt cũng không biết đủ mà mút lấy.

Nguyễn Lương nhớ, ngay đó điện thoại trong túi chấn động, cậu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, mặc kệ nó vang lên rất lâu cũng không lôi ra xem thử, vì cậu biết là ai gọi tới, lại không nhận được muốn dò xét, muốn nhận được một kết quả, sau đó Phó Hiệu Chu tìm tới trường học.

“Em đã chơi trò này bao nhiêu lần?” Phó Hiệu Chu đề lên cổ cậu, dương vật hơi rời đi, cảm nhận vách thịt đâm đang giữ lại. “Em cho rằng anh không biết?”

Nguyễn Lương hơi run rẩy, vì Phó Hiệu Chu nói xong đột nhiên tăng tốc di chuyển.

Phó Hiệu Chu sờ lên miệng huyệt căng ra. “Anh biết nhưng vẫn tới.” Anh muốn cầm ngón tay vào. “Vì muốn nhìn vẻ mặt giả ngu của em.”

“Đôi mắt em sẽ mở lớn, mang gương mặt vô tội nói chuyện với anh.” Cổ họng Phó Hiệu Chu khê chần động, mang theo nụ cười. “Lần đó em giấu rất tốt.”

Thân thể Nguyễn Lương cứng ngắc, Phó Hiệu Chu ngửi cổ cậu, lại cắn vòng cổ, anh như rất thích kiểu này, như muốn hoàn toàn nắm giữ Nguyễn Lương trong lòng bàn tay.

“Ban đầu anh cũng bị em lừa, cho là em thật sự muốn chạy trốn.” Vẻ mặt Phó Hiệu Chu tối sầm, ngón cái đè lên yết hầu cậu. “Cho nên anh khóa em lại.”

Nguyễn Lương bối rối.

Cậu cho là vì chuyện của Lý Tương, Phó Hiệu Chu mới nhận ra được là mình cố ý để bị nhốt, nhưng thật ra là không phải, Phó Hiệu Chu phát hiện ra còn sớm hơn lúc đó, sớm hơn...

Là lúc nào? Là lúc cậu bước vào phòng? Là lúc trong phòng tắm anh mặc tây trang đi vào thân thể cậu? Là...

Nguyễn Lương cứng ngắc ngẩng đầu.

Phó Hiệu Chu đang cười nhìn cậu, trong mắt không còn vẻ âm u, chỉ có ánh sáng nguy hiểm, nguy hiểm chết người. “Em đoán xem tại sao anh lại muốn mở khóa xích?”

17. Chương 17: Không Chế (bị Ngón Tay Cắm Bản) (h)

Anh kéo vòng cổ liềm lên yết hầu của Nguyễn Lương. “Anh cũng không có ý chỉ ngày hôm qua.” Hôm qua anh khóa Nguyễn Lương nhưng đã nhanh chóng cởi ra.

Nguyễn Lương nghĩ tới, cậu cố gắng để giọng mình bình tĩnh: “Là lần mới bắt đầu đó... khi đó anh cũng biết?” Cậu suy đoán, còn sợ hãi vì suy đoán này.

Phó Hiệu Chu khê cười, anh đè lên cổ Nguyễn Lương: “Nguyễn Nguyễn thật thông minh.”

Lần đầu tiên anh mở khóa cho Nguyễn Lương còn từng cố ý hỏi Nguyễn Lương có muốn bị khóa không.

Từ lúc đó Phó Hiệu Chu đã phát hiện, cho nên mới mở khóa đưa Nguyễn Lương ra ngoài. Anh biết Nguyễn Lương hoàn toàn không muốn chạy trốn.

Dương vật chôn trong người mạnh mẽ di chuyển, Nguyễn Lương gần như không thể suy nghĩ. Cậu cho rằng mình giấu rất khá, không tưởng tượng nổi Phó Hiệu Chu còn biết bao nhiêu điều liên quan tới bí mật của cậu.

Phó Hiệu Chu vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi của cậu lên. “Em còn không biết mình sai ở đâu sao.” Anh đặt Nguyễn Lương lên giường, động tác nhẹ nhàng, nhưng lần đâm tiếp theo lại không hợp với sự dịu dàng này. Hai chân của cậu được đặt lên bả vai anh, dương vật đi vào rất sâu, mỗi một lần ra vào đều phát ra tiếng va chạm. Nguyễn Lương cảm thấy đau đớn cùng tê dại, sau đó là khoái cảm, gần như nhấn chìm cậu, khiến cậu không thể không lớn tiếng kêu lên.

“Em không nên đi theo cậu ta, biết tên đó rất nguy hiểm không?” Phó Hiệu Chu hung ác đâm vào, giọng nói tàn nhẫn.

Lúc này Nguyễn Lương mới biết Phó Hiệu Chu muốn nói đến sự kiện đó, ngay từ lúc bắt đầu cậu đã đoán sai, cho là Phó Hiệu Chu tức giận vì mưu kế của cậu.

Cậu bình tĩnh lại, ôm lấy hông Phó Hiệu Chu, bị đâm vào. “Em sai rồi... xin anh, a, chậm một chút.”

Phó Hiệu Chu biết Nguyễn Lương không muốn chạy, tất nhiên cũng biết Nguyễn Lương ra ngoài theo Lý Tương chỉ để kéo dài thời gian, tìm cách chạy trốn, nhưng anh vẫn không kiềm được tức giận, sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Nguyễn Lương không ngừng xin tha, giọng nói cũng khàn đi, Phó Hiệu Chu làm đến cuối cùng liền chạy nước rút, dương vật không ngừng khiêu vũ trong cơ thể Nguyễn Lương, bắn từng cỗ lấp đầy cậu.

Trong không khí đều là mùi tình dục, Nguyễn Lương nằm nghiêng, phía sau mấp máy chảy dịch trắng đục, Phó Hiệu Chu khẽ đụng một cái nó lập tức co rút.

“Anh biết hết rồi.” Nguyễn Lương khẽ nhắm mắt, ngón chân cuộn tròn.

“Ừ.” Phó Hiệu Chu ngồi dậy, đắp chăn lên thân hai người, lại thản nhiên nói. “Từ rất lâu trước kia anh đã biết tình huống gia đình em.”

Nguyễn Lương cọ lên người Phó Hiệu Chu, bình tĩnh ‘a...’ một tiếng, nhìn bộ dạng không hề để ý, hoặc nên nói cậu đã biết từ lâu, dù sao Phó Hiệu Chu cũng là kiểu người như vậy.

Phó Hiệu Chu hiểu Nguyễn Lương, thậm chí biết Nguyễn Lương mười mấy tuổi trải qua cuộc sống như thế nào, sau khi trưởng thành lại đi làm thêm ở đâu.

Đối với Nguyễn Lương, ý muốn kiểm soát của anh mạnh như vậy, sao có thể không cho người đi điều tra tình huống của cậu. Hiểu biết của anh còn nhiều hơn cả tưởng tượng của Nguyễn Lương.

Có lẽ người ngoài không thể nào hiểu được việc này, vấn đề liên quan đến lý lịch, phải quan tâm đến nguyện vọng của đối phương. Nhưng Phó Hiệu Chu lại cảm thấy việc này không thể bình thường hơn được, anh thích Nguyễn Lương, hi vọng hiểu rõ toàn bộ con người cậu, từ quá khứ tới tương lai.

“Anh biết, cho nên nửa đêm em gửi tin nhắn, anh cũng không tức giận.” Nguyễn Lương đẩy Phó Hiệu Chu ra nhưng không dịch lại gần. “Còn cài đặt chuông riêng cho tin nhắn.” Nhiều chuyện trước kia đều trở nên rõ ràng, trong lúc Nguyễn Lương ra sức dò xét, Phó Hiệu Chu cũng cố ý chiều theo.

“Tại sao không vạch trần em?” Nguyễn Lương nhìn thẳng Phó Hiệu Chu. “Anh đã phát hiện là em cố ý từ lâu, lại không vạch trần em, còn mở khóa.” Phó Hiệu Chu quá dụi dàng, luôn có thể khiến cậu ý thức được mình là một người xấu xa đến mức nào.

“Em nghĩ anh tốt quá rồi.” Phó Hiệu Chu xoa xoa khóe mắt đỏ lên của cậu. “Anh không vô tư như em nghĩ vậy đâu.”

“Vốn không nói gì, là vì em muốn ở trong phòng.” Phó Hiệu Chu cuốn mái tóc của cậu lên. “Mà anh không muốn để người khác thấy em.” Anh nâng mặt cậu lên, tiếp đó là nụ hôn rất nhẹ.

“Cho nên anh không tức giận?” Nguyễn Lương hỏi, kè lại gần, da thịt ma sát, hoàn toàn không cảm thấy lời nói của Phó Hiệu Chu là điều kinh khủng.

“Nếu em chỉ lừa anh chuyện này, không có, anh đã biết từ lâu rồi.”

Nguyễn Lương nhìn anh, xác định anh không nói dối, cậu lại yên tâm co người vào lòng anh.

“Không sợ anh sao?”

Nguyễn Lương suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại: “Phải là anh sợ em không? Là em bắt đầu hành động trước... cố ý chạy trốn.” Cậu mạnh dạn nói ra.

Phó Hiệu Chu nhìn cậu một lúc, anh đưa tay đề lên gáy cậu. “Là rất sợ.” Anh cởi vòng cổ trên cổ Nguyễn Lương ra. “Cho nên đừng trốn nữa.” Anh ra hiệu để Nguyễn Lương đưa tay ra, Phó Hiệu Chu đặt vòng cổ lên tay cậu.

Trên vòng cổ có khắc gì đó, chiếm một vị trí rất nhỏ, Nguyễn Lương kè sát lại, phía trên có khắc tên viết tắt của cậu, RL.

“Em muốn tên anh hơn.” Nguyễn Lương nhỏ giọng nói.

Phó Hiệu Chu khê sừng sốt, sau đó anh cười, lại hôn cậu, nụ hôn lần này rất dài, cho đến khi Nguyễn Lương thấy khó thở mới tách ra.

Từ lâu Phó Hiệu Chu đã phát hiện ra lớp ngực trần của Nguyễn Lương, cũng không mong đợi cậu có thể sáng sủa hay nói như vẻ ngoài, những thứ đó không chân thật, mà cho tới nay anh thích một Nguyễn Lương luôn giở chút thông minh vặt với anh, trong mắt mang theo nụ cười tinh ranh.

Đó là một nhóc đáng ghét, là bé hư chính cống, nhưng cũng không phải đứa trẻ vì được cưng chiều mà làm xằng làm bậy. Những sợ hãi lo lắng kia đâm sâu trong lòng Nguyễn Lương, Phó Hiệu Chu biết hết những dò xét cẩn thận kia, chỉ là không ngừng mặc kệ, để mặc những nhánh cây dụ dằng dằng quấn chặt lấy anh, hấp thu chất dinh dưỡng trên cơ thể anh.

Điều này khiến Nguyễn Lương vô thức sinh ra cảm giác lệ thuộc với anh, Phó Hiệu Chu bị cành lá quấn quanh, mà cành lá cũng phải dựa vào anh để sống sót.

– Anh muốn Nguyễn Lương không thể rời bỏ anh.

Phó Hiệu Chu cầm ngón tay vào vách thịt trần ngập tinh dịch của mình, Nguyễn Lương nắm lấy tay anh ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Em còn chưa bắn.” Phó Hiệu Chu kê lại gần liếm liếm chóp mũi đỏ au của cậu, vừa rồi dùng quá sức, Nguyễn Lương chỉ duy trì ở mức nửa cứng mà chảy nước.

Nguyễn Lương muốn đưa tay chạm dương vật lại bị Phó Hiệu Chu ngăn cản, hai đầu ngón tay cầm vào bên trong mà không gặp trở ngại gì, dùng đạo được rút đầy phát ra tiếng tí tách khe khẽ.

Vành tai Nguyễn Lương dần đỏ lên lại ngoan ngoãn không cầm lấy dương vật. Ngón tay Phó Hiệu Chu lướt qua điểm kia, khiến Nguyễn Lương khê rên rỉ.

“Ồ đây sao?” Phó Hiệu Chu lại thêm một ngón tay, miệng huyết bị mở ra, đầu ngón tay lại đè lên điểm kia.

Mắt Nguyễn Lương ngẩn lệ, cậu khê gật đầu. Phó Hiệu Chu tăng tốc, dùng ngón tay trêu chọc vách thịt mềm mại này, ngón tay lại không ngừng lướt qua điểm nhạy cảm, dương vật cậu lại chảy ra chút dịch nhầy, Phó Hiệu Chu tuốt mấy cái, tinh dịch bắn ra, bắn lên bụng cậu.

Chân hai người đan vào nhau, Phó Hiệu Chu rút ngón tay ra, miệng huyết lại lưu luyến giữ lại, anh liền dán lên tai Nguyễn Lương nói: “Nó đang hút anh này.”

Nguyễn Lương hoàn toàn mất sức, cậu chỉ thở dốc, tối nay rất dài lại thêm kích thích. Cao trào dần rút đi, cơn buồn ngủ ập tới, cậu gật đầu gần ngủ mất.

“Ngủ đi, có gì sáng mai lại nói.” Phó Hiệu Chu lại đeo vòng lên cổ Nguyễn Lương.

Nguyễn Lương khoác một tay lên vòng cổ, một tay nắm lấy cánh tay Phó Hiệu Chu, khoe miệng khê nhếch yên tâm nhắm mắt, chỉ một lúc sau đã ngủ say.

Căn phòng tối đen, khó khăn lắm ánh trăng mới chiếu vào một chút, ánh lên lông mi Nguyễn Lương, từng vệt ánh sáng nhỏ, ánh mắt Phó Hiệu Chu vô cùng dụ dằng, lặng lẽ che đi bóng đêm vô tận này.

Bọn họ đều không thể thoát khỏi đối phương, dùng sức lực trói đối phương lại với mình.

Cho đến mãi về sau.

18. Chương 18: Ngoại Truyện 1: Sau Đó (1) (h)

Trời gian trôi qua mấy tháng, Nguyễn Lương lại bước vào công ty Phó Hiệu Chu. Đi qua sảnh. Đi qua những ánh mắt tò mò cẩn thận quan sát đó, đầu cậu cúi rất thấp, miệng khê mân mê, đối với người ngoài thì có hơi nhút nhát, trông mắt rử thấp, có thể thấy hàng lông mi đen nhánh.

Hai người đi rất nhanh vào phòng làm việc, không cho người khác chút cơ hội nhìn theo nào. Đồng nghiệp trong công ty lại tụ lại bàn tán, Nguyễn Lương lần này còn u ám hơn cả lần trước. Không biết ông chủ dùng cách gì để giữ người ta lại bên mình.

Đúng là Nguyễn Lương u ám hơn, cửa phòng làm việc đóng lại, cậu không nói lời nào đi theo sau lưng Phó Hiệu Chu.

Phó Hiệu Chu treo áo khoác lên móc, quay đầu lại suýt nữa đụng vào Nguyễn Lương, anh đưa tay vuốt tóc Nguyễn Lương xuống, lại đưa một tay nâng đầu cậu lên.

“Nguyễn Nguyễn?”

Lông mi cậu run rẩy: “Người ở đây rất nhiều.” Mà điều cậu không thích nhất là những nơi có nhiều người.

“Đúng vậy.” Ngón cái của anh lướt theo gò má cậu, sau lại cúi đầu hôn mí mắt Nguyễn Lương. “Lát nữa đội mũ đi ra là được.”

Không hiểu sao Nguyễn Lương lại thấy không yên, từ sau khi hai người nói rõ, kiểu sống chung vẫn không thay đổi, cửa vẫn khóa như cũ, Nguyễn Lương cũng chưa từng muốn ra ngoài, chỉ có thỉnh thoảng Phó Hiệu Chu dẫn cậu ra ngoài đi dạo một vòng.

Hôm nay không như vậy, sáng sớm bị Phó Hiệu Chu hôn gọi dậy, Nguyễn Lương mơ mơ màng màng ngồi trên mép giường, Phó Hiệu Chu thay quần áo cho cậu, cuối cùng còn đội mũ lên đỉnh đầu cậu.

Nguyễn Lương tỉnh táo hơn một chút, cậu giữ chặt mũ, ngẩng đầu nhìn Phó Hiệu Chu.

“Vậy thì không đội mũ.” Hôm nay Phó Hiệu Chu dễ nói chuyện bất ngờ, anh vuốt ve tóc mai của cậu. “Hôm nay phải ra ngoài.”

Sau đó hai người đến công ty.

Nếu là trước kia chắc chắn Phó Hiệu Chu sẽ không đưa cậu tới đây. Việc này khiến Nguyễn Lương thấy hơi lo lắng, nhưng cậu chưa bao giờ nói thẳng ra.

Phó Hiệu Chu đang làm việc, Nguyễn Lương đứng ở cửa phòng làm việc nhìn, cậu không có chút hứng thú nào với bên ngoài, nhưng vẫn hé cửa nhìn ra.

“Nguyễn Lương, lại đây.” Phó Hiệu Chu xử lý tài liệu trong tay, anh nhìn Nguyễn Lương một lúc mới chậm rãi mở miệng. “Đến chỗ anh.”

Nguyễn Lương nhanh chóng buông then cửa đi lại. Ngón tay gõ lên mặt bàn một cái, mang vẻ mặt vô tội nhìn Phó Hiệu Chu.

Miệng Phó Hiệu Chu cong cong, anh kéo Nguyễn Lương lại gần, chân kê chân, anh ngồi trên ghế ngẩng đầu hỏi Nguyễn Lương: “Đang nhìn gì vậy?”

“Nhìn lung tung một chút.”

“Không cho.”

Ánh mắt Nguyễn Lương lóe lên, biết rõ còn hỏi: “Tại sao?”

Phó Hiệu Chu cười càng sâu, hai tay đặt lên hông Nguyễn Lương, đưa vào trong áo sơ mi, vuốt theo xương sườn, lại bóp đầu vú đang chống lên áo sơ mi, kẹp giữa hai ngón tay thưởng thức.

Ban đầu Nguyễn Lương còn có thể làm như không có gì xảy ra, đầu vú dần cứng lên, lực nắn tăng lên, dòng điện từ đó lăn khắp toàn thân, cậu nhin không nổi phải đè tay Phó Hiệu Chu lại không cho anh tiếp tục.

“Cứng rồi?” Phó Hiệu Chu khẽ cười. “Em quá nhạy cảm.”

Phó Hiệu Chu nhìn thấu tất cả, Nguyễn Lương cảm thấy mình hoàn toàn trần truồng trước mặt anh. Không có gì gọi là bí mật. Nhưng cậu cũng không ghét điều này.

Cậu ngồi xổm xuống kéo dây nịt của Phó Hiệu Chu ra, cách quần lót, Nguyễn Lương liếm láp dương vật nửa cứng, cho đến khi lớp vải bị thấm ướt, dương vật trong miệng cậu lớn lên.

Phó Hiệu Chu kéo Nguyễn Lương dậy, lột quần cậu xuống, để cánh hông mềm mại lộ ra, lại để cậu ngồi lên đùi mình, cánh hông non nớt kẹp lấy dương vật, chỉ để lộ quy đầu.

Chiếc ghế không chịu nổi sức nặng phát tiếng ‘kèo kẹt’, Nguyễn Lương chống lên vai Phó Hiệu Chu, một chân miến cương chạm đất. Phó Hiệu Chu không hề lo lắng, anh còn thưởng thức nét đỏ ửng trên mặt cậu.

“Không thích anh đưa em ra ngoài sao?” Anh khẽ nhích người, dương vật biến mất vào kẽ hông, lại từ từ đi ra.

Lò sưởi trong phòng làm việc được mở đầy đủ, Nguyễn Lương thấy nóng, trên cổ xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, xương quai xanh lôm xướng, Phó Hiệu Chu đặt ngón tay đè lên, mồ hôi ấm vuốt ve, hơi dùng sức đã khiến nơi đó ửng lên.

“Vậy sau này không dẫn em ra ngoài nữa có được không?” Phó Hiệu Chu cười đến gần Nguyễn Lương, kề bên tai nói nhỏ, giọng nói giòn tan quanh quẩn. “Chỉ ở trong nhà, không được mặc quần áo, mỗi ngày chỉ có thể để anh đè.”

Miệng huyết bị thăm dò đi vào, vách thịt đã thành thói quen tự động tiết dịch, đầu ngón tay thoải mái cắm vào, Nguyễn Lương tựa vào ngực Phó Hiệu Chu thở dốc, cậu suy nghĩ nghiêm túc một lúc mới trả lời: “Không thể mỗi ngày.”

Phó Hiệu Chu suýt nữa bị sự nghiêm túc này của cậu lừa, anh đặt Nguyễn Lương lên bàn, từ từ tiến vào cái hông đang lộ ra hơn nữa.

Không khí mang mùi vị không dễ chịu lắm, Nguyễn Lương bị đâm vào rất sâu, cậu nức nở, cuối cùng cũng chịu nói thật, lông mi dính nước, giọng nói mềm mại: “Làm gì... hự, buổi sáng gọi em dậy còn đưa em tới công ty?” Cậu có chút uất ức, không ngừng cọ nước mắt lên vai Phó Hiệu Chu.

“Lại không muốn em.” Nguyễn Lương dùng từ ‘lại’, tiếp đó đã bị Phó Hiệu Chu cắn lên xương quai xanh.

Phía dưới bị đánh vào mãnh liệt, Nguyễn Lương chỉ có thể phát ra mấy âm đơn ‘ưm, a’.

Phó Hiệu Chu lại đi sâu vào. “Chờ về nhà em sẽ biết.” Lần này còn bắn đầy.

Buổi chiều Nguyễn Lương ngủ trên ghế sofa, chiếc ghế khá lớn, cậu vẫn thích co thành một cục như cũ. Phó Hiệu Chu khoác áo lên người cậu, suy nghĩ một chút lại lấy cái mũ để lên đầu cậu.

Khi Nguyễn Lương tỉnh lại, cái mũ lập tức rơi xuống đất, cậu ngồi một lúc, đầu óc hơi tỉnh táo mới cầm mũ lên nghiêng đầu nhìn Phó Hiệu Chu: “... Chu Chu.”

Phó Hiệu Chu ngẩng đầu nhìn cậu.

Nguyễn Lương giơ mũ lên lại buông xuống, cuối cùng là đội mũ lên đầu. “Cảm ơn anh đội mũ cho em.”

“Không cần khách khí.”

Thỉnh thoảng Phó Hiệu Chu sẽ trêu chọc Nguyễn Lương, dùng cái này trừng phạt việc cậu không nghe lời.

Đến tối, lúc về Nguyễn Lương tự giác đội mũ, người trực đêm không nhiều, cảm giác khó chịu trong người Nguyễn Lương cũng giảm đi rất nhiều.

Cho đến khi vào bãi đậu xe, đột nhiên có người ngăn Phó Hiệu Chu lại. Mặc dù người kia nói thật trùng hợp, nhưng người có mắt đều có thể nhìn ra người này cố ý đợi Phó Hiệu Chu.

Nguyễn Lương bị ngăn phía sau, buồn chán nghe người kia nói nhảm, cuối cùng nói tới việc làm ăn, cậu lập tức biết người này có chuyện muốn cầu xin Phó Hiệu Chu. Cậu tò mò nghiêng người vượt qua Phó Hiệu Chu nhìn người kia một cái, sau đó liền bị Phó Hiệu Chu siết chặt cổ tay tỏ vẻ cảnh cáo.

Người kia không ngại, thấy Phó Hiệu Chu không bị thuyết phục, anh ta lập tức chủ động hỏi tới Nguyễn Lương, muốn làm quen. “Vị này là...”

Phó Hiệu Chu nhanh chóng trầm mặt, không chờ người kia nói đã trực tiếp từ chối.

Đến lúc lên xe, Phó Hiệu Chu đột nhiên hỏi: “Nhìn anh tức giận em vui lắm hả?”

Cổ tay Nguyễn Lương bị nắm đở ửng, cậu đang nhìn cổ tay mình, nghe anh nói vậy cậu lập tức nghiêng đầu nháy mắt mấy cái hỏi: “Anh nói gì vậy?”

Phó Hiệu Chu yên lặng nhìn cậu.

Nguyễn Lương không thích Phó Hiệu Chu nhìn mình như vậy, như là không có tình cảm nào đáng nói. Phó Hiệu Chu cố ý.

Không đến mấy giây, cậu ngoan ngoãn nhận sai: “Xin lỗi.”

“Vừa rồi đang nhìn gì vậy?”

“Không nhìn gì hết.” Nguyễn Lương thành thật trả lời. “Chỉ là thăm lót chân.”

Phó Hiệu Chu luôn có cách để Nguyễn Lương ngoan ngoãn biết sợ.

Đến cửa nhà, Nguyễn Lương nhạy bén phát hiện. “Có người mới đến?”

“Tới giao hàng nội thất.” Phó Hiệu Chu mở cửa, Nguyễn Lương nhìn thấy tấm kính lớn trong phòng khách thì hơi kinh ngạc.

Vì trong nhà có công nhân tới, Phó Hiệu Chu mới đưa Nguyễn Lương tới công ty. Anh sẽ không cho bất cứ ai có cơ hội ở riêng với Nguyễn Lương.

“Cái này để làm gì vậy?” Nguyễn Lương đi vào, phát hiện căn phòng trống được ép kính có một phòng bếp.

“Nấu cơm ở nhà tiện hơn.”

Cửa kính khóa lại, Nguyễn Lương không đẩy được, phạm vi có thể hoạt động của cậu chỉ có phòng ngủ và phòng khách.

Nguyễn Lương nhìn mình trong gương: “Tấm gương này thì sao?”

Phó Hiệu Chu đứng từ đằng sau che mắt cậu lại, liếm tai cậu: “Em đoán xem?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kep>